

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A **kobo** ORIGINAL

Talia Hibbert

WRAPPED UP IN YOU

WRAPPED UP IN YOU

Talia Hibbert

A **kobo** ORIGINAL

Sana Sarılmış

Telif hakkı © 2020, Talia Hibbert tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya yerel ayarlarla benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Orijinal illüstrasyon ve kapak tasarımı Monika Roe'ya
ait.

Yapımcı Tracy Bordian/At Large Editorial Services, katkılarıyla Eleanor Gasparik ve Laura Brady.

Her hakkı saklıdır. Bu kitabı çoğaltma izinleri hakkında bilgi için

Rakuten Kobo Inc. tarafından yayınlandı.

1-135 Liberty Sokağı,
Toronto, Ontario, M6K 1A7

ISBN 99781774532645

İnternet sitesi: www.kobo.com/originals

Yazarın fiotu

Bu kitap kötüye kullanımdan bahseder ve kaygı tasvirlerini içerir. Bu konuları elimden geldiğince sevgiyle ele almaya çalıştım. Umarım bu romantizm bir Noel teselli okumasıdır.

talía xx

İçindekiler

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[sonsöz](#)

[More by Talia Hibbert](#)

Bir

@DoURe1dMe:

@AbbieGrl: Eve hoş geldiniz.

"Bisküvi getirmeye geldim!"

Abigail Farrell hesap tablosu du jour'a sayı yazmayı bıraktı, kedigözü gözlüğünü çıkardı ve burun kemiğine masaj yaptı. Zor. "Çitra," dedi. "Geçen günkü küçük sohbetimizi hatırlıyor musun? Canın her çay molasında kampüste yürüyemeyecek kadar hamile olduğun ve bunu yapman gerektiği hakkında.*biyoloji bloğunda kalve* onun yerine beni ara?"

Yuvarlak ve parıldayan ve kendinden fazlasıyla memnun olan Chitra, alaycı bir homurtu. "Bunu hatırladığımı söyleyemem, hayır..." "Ne kadar uygun," diye mırıldandı Abbie kasvetli bir sesle.

"Ama ben *Yapmaksana* bacaklarımı daha fazla esnetmem gerektiğini söylediğimi hatırla. Bu yüzden

kapa çeneni." Chitra, okulun kantinindeki paket servis kaplarını Abbie'nin masasına attı ve idari evrakları leylak rengi çiviler ve altın bileziklerle aradan uzaklaştırdı. Sonra Abbie'nin ofis koltuklarından birine gömüldü ve çizmeli ayaklarını diğerine dayadı. "Ofis yönetimi dünyası nasıl gidiyor hayatım?"

"Yüzerek," dedi Abbie, çünkü organize ettiği her şey yolunda gitti. Ne yazık ki kontrol edilmeyi reddeden Chitra hariç.

"Mızımız veletleri yakalama dünyası nasıl gidiyor?"

Chitra tek kaşını kaldırdı. "'Çocuklardan nefret ederim' diye kimseyi ikna edemezsin. Kaybolan on iki yaşındaki çocuklar için masanın altında bir fıçı şeker sakladığını biliyorum.

Ah hayatım. Bu bilgi yaygın olarak bilinseydi, tamamen geri alırdı. *Siktir git ve beni rahat bırak* Abbie'nin meslektaşlarıyla geliştirdiği aura. Bildiğin bir sonraki şey, insanlar olurdusohbet için ofisine uğramaktüm saatlerde.

Kutlamalar kutusunu daha iyi saklamayı ve daha agresif eyeliner sürmeyi aklına not etti. "Bu suçlamayı ne doğrulayacağım ne de reddedeceğim."

"Gülünçsün. Çayını iç ve bisküvi ye seni sersem inek."

Abbie gönülsüzce itaat etti. Çay oldukça güzeldi. Kantin personeli, dayanabildiği kadar Noel ruhu olan bayram mevsimine saygı duyarak tarçın eklemişti.

Bu arada haberlerim var, dedi Chitra, Noel Baba'nın kafası şeklindeki zencefilli ekmeği ısırarak.

"Mmm. Söyle."

"Instagram beslememe göre, Will Reid LAX'te görülmüş. Fangörlleri onun Noel için eve geleceğini düşünüyor. Bu hoş değil mi?"

Abbie bu bilgiye şaşırmadı; Will'in kendisine bir saat önce gönderdiği üç Union Jack emojisi sayesinde zaten biliyordu.

Ama oöyleydiChitra'nın Will'i gerçekten umursamadığı gerçeğinin bilincinde

Reid. Chitra, Abbie'nin Will Reid'e Tepkilerini önemsiyordu ve Abigail'i dikkatle incelerken, sanki bir tür anlamlı yanıt beklermiş gibi, arada bir yönlendirici tonlarda ondan bahsediyordu. Bu çok saçma ve anlamsızdı çünkü Abbie'nin Will'e verdiği yanıtlarda hiçbir anlam yoktu.

Bunu kanıtlamak için çayını yudumladı ve kuru bir sesle mırıldandı, "Ah. demek istediğini sandımilginçhaberler."

Chitra'nın gizli muayenesi, bir ağız dolusu kahkaha atarken dağıldı

bisküvi “Şehrimizin en büyük başarısını küçümsediğinizi kimsenin duymasına izin vermeyin. Seni aforoz edebilirler.”

Abartmadı. Nottingham gibi küçük bir şehir, Amerika'nın üçüncü favori İngiliz kalp atışlarını üretti (E! Online okuyucularının oylarıyla).

Chitra sesini alçaltarak devam etti, "Onu Noel'de göreceksin sanırım?"

Abbie uygun şekilde alaycı bir cevap vermek için ağzını açtı.

Ne yazık ki, beyni kelimeler önermek yerine faydalı bir şekilde bir dizi görüntü üretti.

Will Reid'in tanıdık, milyon dolarlık yüzü sadece onun için gülümsüyor.

Gerçek süper kahraman bedeni, büyükannesinin Noel ağacının yanında yerde oturuyordu.

Elleri -tüm sosyal medya hesaplarının kendilerine ayrılmış olduğu elleri- on iki yaşındayken birlikte yaptıkları kilden süslere uzanıyordu.

"Evet," dedi sonunda, sözcük biraz boğuktu. "Evet, onu Noel'de göreceğim."

Her zaman yapardım.

@DoURe1dMe: Hikayende gördüğüm bir NOEL PARTİSİ mi?

@DoURe1dMe: Onlara gittiğini bilmiyordum. @AbbieGrl: Har de har. Bu bir iş meselesi. Chitra beni zorladı.

@DoURe1dMe: O kadın senin üzerinde çok iyi bir etkiye sahip.

Abbie üç gün sonra Will'in sorununun aynı anda iki gerçeklikte yaşaması olduğunu düşündü.

Hollywood İradesi sadece ekranda vardı. Gişe rekorları kıran filmde yaşadı

Taytını yırtmadan uzaylıları taşaklarına tekmeleyen Kaptan X olarak Amerikan filmleri. Kucağına bir kamyon dolusu köpek yavrusu girerken on iki yıllık oyunculuk kariyeriyle ilgili hızla sorulan soruları yanıtladığı viral YouTube videolarında yaşadı. Adının tüm yinelemelerini sessize almış olmasına rağmen, onun telefonunda ve sosyal medyada yaşıyordu. Biri tweet atacaktı *Tanrım, üzerime tükürmesi için ona para verirdim.* ve işte, Will'in bir palmiye ağacının yanında parlak bir Amerikalı kadının gözünü becerdiği bir resmi olacaktı.

Gerçekten mi. bir şeyleri var mıydı *diğer* Oradaki palmiye ağaçlarından daha mı? Belki güzel bir çit ya da iki?

Hollywood İradesi kaçınılmaz ve uzaktı ve Home Will olmasaydı, dünyanın geri kalanıyla birlikte salyaları akıp gitmek güvenli olabilirdi. *Ayrı* cavardı.

Home Will, on yaşından beri Abbie'nin yanında yaşıyordu.

Home Will, sevimli memlerini ve bağımsız çizimlerini gizli Instagram hesabı aracılığıyla gönderdi.

Home Will, ikiz erkek kardeşiyle paylaştığı ömür boyu en iyi arkadaşıydı ve bu arkadaşlık çok değerliydi.

"Karin kasları," diye çıkıştı söz konusu ikiz kardeş. "Beni duyuyor musun yoksa ne?"

Abbie, aslında duygusal komplikasyonlara odaklanmış olmasına rağmen, "Pekala, senin durmak bilmeyen ağzın yerine yola konsantre olduğum için kusura bakma," dedi. Beyaz yalanına biraz doğruluk katmak için vites değiştirdi ve otoyolun hızlı şeridine girdi.

Jason'ın homurdanması arabayı doldurdu ve hoparlöründen çatırdadı. "Sağlığını kontrol etmek için aradım ve aldığım sonuç bu mu? Tamam öyleyse. Anlaşıldı. Kendi başınasın."

"Şuan gözlerimi deviriyorum. Onları sert bir şekilde yuvarlıyorum.

VeOgerçek buydu.

"Aklından çıkmasınlar," diye şarkı söyledi Jase. "Bu arada, ben
söz konusu, dinlemediğini bildiğim için: kar fırtınası var. Büyük bir tane.
Sürmek

güvenli."

Ah, bayram mevsiminin neşesi. "Doğudan gelen canavar mı?"

"Mesih nereden geldiğini biliyor, ama burada bitmek üzere, bu yüzden tekrar söylüyorum: dikkatli sür."

"Merak etme." Abbie önce batan güneşe, sonra yakındaki bir yol levhasına baktı. "Büyükanнемden en fazla otuz dakika uzaktayım ve burada henüz kar yok."

"Şey, hayır. İskoçya'yı bir gün daha vurması gerekmiyor. Ama..."

"Yani beni arıyorsun.*Neden?*"

"Ama," diye tekrarladı Jase kararlı bir şekilde, "asla bilemezsin ve hazırlıklı olmak işe yarar. Her neyse, seninle sonra konuşuruz, seni nankör domuz. İşe geri dönmem gerekiyor."

Abbie, ağabeyi sözünü kesip atölyesinin koşuşturmacasına dönmeden önce, "Bekle," dedi. "Ne zaman geliyorsun?"

Son beş yıldır, Farrell ailesi Noel için İskoçya'ya gitmeyi bir alışkanlık haline getirmişti. Gerçekte İskoç oldukları için değil, Abbie'nin kaçık büyükannesi hiçliğin ortasında bir İskoç çiftlik evinde yaşamamanın onun açık kaderi olduğuna karar verdiği ve Abbie'nin üç çılgın ağabeyi ona yardım etmek için parayı öksürdükleri için.

Will Reid de parayı öksürmüştü ama Abbie bunu düşünmemeye çalıştı. Aslında, tam önünde durmadığı sürece Will'i asla düşünmemeye çalıştı.

Ya da sevimli kertenkelelerine DM atıyor, belli ki.

Jase, Noel için canı istediğinde gidemediği için değil, gidebilirdi, ama ne zaman duracağını bilemeyen seri bir işkolik olduğu için, Bilmiyorum, dedi.

"Yirmi üçüncü, belki?"

"—? Bu bir hafta uzakta, Jason!"

"Eh, kimse sana okul biter bitmez kışını kaldırmanı söylemedi.*Abigail*"

"Bu hafta Büyükanne'de olacak olan var mı, yoksa sadece ben ve

kediler? Ben... ben seni görmeyi ummuştum, biliyorsun. Aslında Abbie tüm ailesiyle mümkün olduğunca fazla zaman geçirmeyi ummuştuk ki bu bir zamanlar arzusunu mezara kadar götürmüştü. Ama son iki yıldır -boşanmadan ve Chitra'nın onu katlanmak zorunda bıraktığı terapiden bu yana- adım adım duygularını daha sık ifade etmeye çalışıyordu.

İğrençti ama bazen buna değdi.

Jase bir duraksama yaşadıktan sonra sessizce memnun bir sesle, "Ah. Kuyu. O zaman biraz daha erken geleceğim. Ve *bendüşünmek* Will yolda."

Abbie dondu. "O mu?"

"Emin değilim, bunun hakkında konuştuğumuzda dikkatimi vermiyordum. Onu ara ve sor."

Arka planda şüpheli bir şekilde, "*Jason, buraya gelip göğüslerimden şu iğneleri çıkarmazsan...*"

Ah, Tanrı aşkına. Evet, geliyorum. Dinle, sonra konuş," dedi Jase. "Rüzgârla oluşan karda ölme, Büyükannenin rüzgârla oluşan karda ölmesine izin verme, Will'in de tombul bir kızılgerdanı kovalarken rüzgârla oluşan karda ölmesine izin verme, hoşçakal." Çağrı kesildi.

"Neden," diye sordu Abbie Volvo'sunun içine, "insanları kar yığınlarından kurtarmaktan ben mi sorumluyum?"

Orada bir yerlerde bir buz prensesi şakası vardı ama onu bulma zahmetine katlanamadı.

İki

@AbbieGrl: Aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en tatlı şey.

@DoURe1dMe: ... Hâlâ Komodo ejderinden mi bahsediyoruz?

@AbbieGrl: EVET.

William Reid gideceği yere vardığında gün batımıydı ve gün batımlarının iyi bir alamet olması gerekiyordu. Ya da öyle duymuştu. Los Angeles'taki komşusu (onuneskimişkomşu, apartman emanette olduğuna göre) öyle demişti. Kehanetlere, sahilde yogaya ve vajinasını güneşlendirmeye bayılıyordu ve her türlü ilginç şeyi biliyordu, bu yüzden Will onu ciddiye alma eğilimindeydi.

Patricia Farrell'in evinin önündeki çakıllı yola park etti, motorunu durdurdu ve ağaçların arkasından damlayan eriyen kış güneşine huzurlu bir şekilde gülümsedi. Oldukça içten bir şekilde, "Güven oyu için teşekkürler," dedi. Sonra çiftlik evinin kırmızı ön kapısı hızla açıldı ve Bayan Tricia sendeleyerek dışarı çıktı. Dondurucu bir öğleden sonraydı ve üzerinde sadece bir ev elbisesi, mor-sarı bir çift *Despicable Meter*likler ve zencefilli bir kedi. Will, o ölmeden önce dışarı çıkıp onu eve sokmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Emniyet kemerini çözdüğünde telefonu bininci kez titredi.

Kara. Reddet'e bastı.

"William!" Bayan Tricia gülümsedi. "İşte buradasın, buradasın. İzin ver bavulunu taşımana yardım edeyim—"

"Hayır," dedi Will kesin bir şekilde, çünkü Farrell ailesinin reisi, katı olman gereken türden bir hanımdı ya da kendini bulacağını bildiğin bir sonraki şeydi.

... ona İskoçya'da bir çiftlik evi satın alıyor. "Hayır, Bayan Tricia, ben hallederim. Orada kedinle çok meşgulsün."

"Mmm, evet, haklısın," diye izin verdi, kollarındaki kürk demeti karşısında kıkırdamak için duraksadı. "O hamile, değil mi canım? O çok hamile bir kedi."

"Mutlu çifti tebrik ederim." Bavulunu arabanın bagajından çıkardı ve çakıllı yolda uzun adımlarla ilerledi ve Bayan Tricia'yı adeta evin içine itti. Uzun, pembe elbisesi çok ince görünüyordu ve kahverengi teni şimdiden biraz maviye dönmüştü.

"Nasılsın?" diye sordu, sıcacık bir şekilde aydınlatılmış koridorda güvende olduklarında, kireç yeşili duvarlardan aşağıya gülümseyen binlerce aile fotoğrafı.

"Bana küçük konuşma, William. Nefret ettim. Bana biraz ünlü dedikodusu söyle, hm?"

Oh, ünlü dedikodularım var, pekala.

Ama Bayan Tricia için olmadığı için yüksek sesle söyleyemedi. Tamamen farklı bir Farrell kadını için haberdi ve özel olduğu için bunu ilk duyan kişi olmalıydı. Ve bu Noel, *Sonunda*, ona gösterecekti.

Bu yüzden Bayan Tricia'yı yatıştırmak için başka bir şey seçti. "Şey... Cherry Ambjørn yine hamile mi?"

Ah, William, sen bir pisliksin. Bunu geçen hafta gazetelerde okudum."

"Haklısın." Bavulunu yıpranmış ama zarif konsol masası. Bu ev eski, modası geçmiş ve biraz köhneydi ama Bayan Tricia bu şekilde sevdi. Taş zeminler kırmızı ve altın kilimlerle kaplıydı -elbette Noel için; genellikle maviydiler. Ve arkasındaki merdivenlerde her basamağı süsleyen doldurulmuş bir melek vardı ve boktan bir...

tırazanın üzerine tonlarca cicili bicili sarılı. Onaylanacak. Artık buradaydı, Jase'e tavandan cicili bicili takmasına da yardım etmesi için zorlayacaktı ve belki kapı çerçevelerine bazı çanlar falan çivileyeceklerdi.

Hatta ökse otu. Ökse otu planları için harika olabilir. Ama belki de kendini aşıyordu.

"Jase nerede bu arada?" yüksek sesle sordu, sonra düşüncelerini sözlerine taşıdığını fark etti ki bu onun sorunuydu. Ama şimdi Farrell'lerle birlikteydi ve onlar neredeyse bir aileydi, bu yüzden biraz salak olursa kimse onu yargılayamazdı. Ona doğrultulmuş binlerce kamera ya da ona para ödenen yardımcı yıldızlar yoktu.*numara yapmak*ondan hoşlanmak ama içten içe onun aptal olduğunu düşünmek ya da kasıklarına çokça bakan çirkin gülümsemeli güzel insanlar. Sadece Farrell'lar. Ve bu ona iyiden daha çok yakışmıştı.

"Bir şey mi dedin canım?" Bayan Tricia, şakıdığı kediden başını kaldırdı ve seksenlerden kalma büyük gözlüklerinin ardından gözlerini iri iri açtı. Kısa, beyaz buklelerine neredeyse mükemmel bir şekilde uyan inci işlemeli kolları vardı.

"Jason," diye tekrarladı Will, ceketinin fermuarını açıp pirinç portmantoya asarak, her bir kancaya bantlanmış gelin telini bozmamaya çalışarak. "Bugün geleceğini söylemiştin?" Yine de, son telefon görüşmelerinde Will bundan bahsettiğinde, Jase biraz şaşırmış görünmüştü.

Ancak Jase, zamanının yüzde doksanını espresso tütsüsüyle geçiren bir işkolikti; her zaman biraz şaşkın görünüyordu. Bu onun şeyiydi.

Ah, eminim çocuklardan biri birazdan doğacak. Ama henüz kimse gelmedi. Birincisin. Gravy ile tanıştığına inanmıyorum, değil mi William?

Bayan Tricia'nın kollarındaki kediye gözlerini kırıştıran Will, konuyla birlikte zihnini de değiştiriyordu. "Onu tanıdığımı söyleyemem. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Gravy. Büyülendim. Yaratığın küçük kızıl pençesine hafifçe vurdu ve yaratık tıslayıp onu kaşımaya çalıştığında çok sevindi. Çok fazla ruh ve güçlü kişisel sınırlar gösterdi. Zihinsel catcyclopaedia'sına bir giriş yaptı:*Sos, zencefil, yeni, çok sağlam bir karaktere sahiptir.*Bayan Tricia'nın kedileri ışık hızında çoğaldı.

hepsini kafasında düz tutmak için bir sistem kurmuştu.

Bunu hallettikten sonra Bayan Tricia'yı mutfağa kadar takip etti. Ağa'nın üzerinde köri keçisi kokan bir tencere vardı, o da bir sıra cicili bicili ile süslenmişti - bu yangın tehlikesi olabilir. Muhtemelen bunu Google'da aramalı. "Jase'i arayıp oyalanmış mı diye sorayım mı?"

"Jason, Jason, Jason. Siz çocuklar, birbirinize takıntılısınız. Bayan Tricia, Gravy'yi mutfak adasındaki bar taburelerinden birine koydu. Will de oturmaya gitti, ancak yanılmıyorsa en yakın taburede Cassava adında tembel görünümlü bir tekirin oturduğunu gördü. Kibarca başka bir sandalye seçti.

"Jase'e takıntılı değilim," dedi dürüstçe, "sadece ona bir şey sormam gerekiyor." Will, bu Noel'e kadar aylarca çalışmıştı. Her Şeyin Değişeceği Noel. Bir planı, temel bir planı, başarısı (veya başarısızlığı) gelecek yılın veya belki de hayatının geri kalanının onun için nasıl geçeceğini belirleyecek bir planı vardı. Bu plan her şeydi. Bu yüzden, başlamadan önce gerçekten Jase tarafından yönetilmesi gerekiyordu. Çünkü Will'in en iyi iki arkadaşı vardı ve o en iyi arkadaşlarından biri Plan'ın konusuydu. Diğer en iyi arkadaş Jase'di ve bu da onu, "Aslında senin planın tam bir otuzbir yığını. Kendinizi aptal durumuna düşürmek için acele etmeden önce lütfen bunu, bunu ve bunu düzeltin."

(Will hayatı boyunca dış seslere ihtiyacı olduğunu öğrenmişti. Kendi seslerinden biri olmadan doğmuştu.)

"Şey," dedi Bayan Tricia, "Jason bugün gelmiyor olabilir."

Will yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ah. Kafam mı karıştı? Bazen kafası karıştı. Belki de yanlış günde gelmişti? Belki de telefonda yanlış anlamıştı. "Jase'in..."

"Abigail Bayan Tricia araya girdi. "Söyledim Abigail bugün geliyordu."

Will ağzını açtı, ağzını kapattı, Bayan Tricia'ya çok sert baktı ve onu ve Farrell çocuklarını her öğleden sonra okuldan alan hoş yaşlı kadının neden yüzüne karşı böyle yalan söylediğini anlamaya çalıştı. Çünkü bilgi genellikle Will'in kafasından düşüyordu ve sık sık

aptalca hatalar, ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: asla,*durmadan*, Abigail Farrell'ın adının en yalın şekilde geçmesini bile unutun, hata yapın veya yanlış anlayın.*Asla*.

Bir zamanlar kendisini şişeden süzölmüş bal içerken yakalayan bir kadını sertçe sorgulamanın bir yolunu bulamadan, dışarıdan bir araba motorunun sesi geldi. O ve Bayan Tricia pencereye doğru döndüler. Bayan Tricia'nın eski sınır teriyeri Haddock, köpek yatağında ilgisiz ve kayıtsız kaldı. Will, Haddock artık yaşlandıkça Bayan Tricia'ya doğum günü için bir bekçi köpeği hediye etmeye değip değmeyeceğini merak etti. Yaşlı bir bayanın böyle hiçliğin ortasında yalnız kalması kesinlikle iyi değil miydi?

Sonra kafasının içinde bir şey tıklandı. "Beklemek. Abbie bugün geliyorsa -dır-dirOAbbie mi? Dıştan? Şu anda?"

"Belki. Büyük ihtimalle. Evet."

Bok.

Will ayağa fırladı. Bu ideal değildi. Bu pek de ideal değildi. Her şeyden önce, planını Jase'e göre yürütmemişti. Her şey bir yıkama olabilir ve hiçbir fikri olmazdı çünkü *planını Jase'e göre yürütmemişti..*

İkincisi, ev hazır değildi. Bayan Tricia'nın elektrikli aletler veya merdiven gerektiren Noel süslerinin geri kalanını asma şansı bulamamıştı. *evneredeyse*hiç de şenlikli -dışarıda hiç ışık bile yoktu- bu, Abbie'yi alt edecek ve etkileyebilecek pek çok pratik yeteneğine dair sıfır kanıt olduğu anlamına geliyordu.

Yine de... Will birdenbire Abbie'nin ışıkları umursamadığını fark etti. Veya pratik yetenekler. Ve şimdi, Abbie'nin pizzaya ve alaycılığa çok daha fazla önem verdiğini çok iyi bildiği halde, ışık ve pratik yeteneklerin Çok Önemli Planında neden yer aldığını merak ediyordu. Kahretsin. Zaten bir yerlerde yanlış hesap yapmıştı. Plan kusurluydu. Bu yüzden Jase'le bir şeyler hakkında konuşmak zorundaydı ama artık Abbie buradaydı ve artık çok geçti ve...

Ve günün üçüncü felaketi: Ev gibi Will de hazır değildi.

İyi göründüğünün farkındaydı - kariyerini bunun üzerine inşa ettiğinde bu tür şeyleri görmezden gelmek zordu - ama şu anda elinden gelenin en iyisini yapmıyordu. Saçları yapılmamıştı -örgü bir şapkanın altına tikiştirildiği için bok gibi düzdü- ve kıyafeti, bu sabah annesinin evinden ayrılmadan önce giydiği gibiydi, Tanrım, zar zor hatırlıyordu, ama sadece lanet olası çoraplarının uyuşmasını umdu ve -

Ve hiçbir şey. Derin bir nefes aldı ve eliyle yüzünü sildi ve kendine sakinleşmesi gerektiğini hatırlattı. Artık on sekiz yaşında değildi ve utangaç bir sinir hastası olmasına da gerek yoktu. Güçlü ve zayıf yanlarını zor yoldan öğrenmiş yetişkin bir adamdı ve en önemlisi, planı olan bir adamdı. Elbette, planın boşlukları olabilirdi, ama ilerledikçe çözecekti ve...

"Abbie'ye valizini taşımasında yardım etmeyecek misin?" Bayan Tricia hafifçe sordu.

Will, "Kahretsin," dedi ve koşarak mutfaktan çıktı.

Hazır olsun ya da olmasın, an gelmişti ve o buna katlanacaktı. İlk defa alacaktı.

Çünkü bu Noel'de tek istediği bir Abigail Farrell'dı.

Noel Abbie'yi rahatsız etti.

Popülaritesini elbette anladı. Her şeyden önce, bazı insanların çok olumlu bulduğunu hayal ettiği, İsa yönü vardı. Sonra, büyük ölçüde desteklediği yiyecek ve hediyeler kısmı vardı. Abbie'ye göre hayat genel olarak daha fazla yiyecek ve daha fazla hediye ile idare edebilirdi.

Gerçekten, Noel'de sevmediği tek şey, aşağılık ve insanlık dışı tezahürat seviyesiydi. Sabitgürültü, hiç bitmeyenışıklar, aralıksızrenk. Hepsi dedi ki,*Hey, seni sefil inek! mutlu olmalısın*

hemcinslerinizle ciddi ve ruhsal olarak birlik içinde!

Abbie'nin temel duygusal durumu şuydu:*hafif tahriş*; Ciddiyet, müdürüne çıplak gönderme fikri kadar ona çekici geliyordu ve Noel'in tüm "zorunlu yakınlık" yönüne gelince, iki yatak odalı bir evde üç ağabeyiyle büyümüştü. Abbie, erkek arkadaşıyla insanca mümkün olduğu kadar yakın yaşamıştı ve bunu, kırılganlığın size acımasızca şakalar yaptırabileceği gürültülü, dağınık, BO-kokulu bir deneyim bulmuştu.

Bahsetmişken... Büyükanenin büyük eski evinin önünde durdu, yolcu koltuğundan çantasını aldı ve acil durum kutusu Silly String'in güvenli bir şekilde içinde saklandığından emin oldu. Erkek kardeşleri geldiğinde saçlarını karıştırmalarını veya yatağında solucan bırakmalarını engellemek için uygun bir silaha ihtiyacı olacaktı. (Evet, Abbie'nin erkek kardeşlerinin hepsi -sözde- yetişkin erkeklerdi. Bunu biliyor gibi görünmüyorlardı.)

Silly String'i bulduğunda, dışarı çıkmadan önce rujunu kontrol etmek için güneşliği indirdi. Mat, patlıcan lekesi hâlâ yerindeydi ve göz kaleminin jilet gibi keskin kanatları da öyle, bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü o yalnızca Büyükanne'yi ve... ve muhtemelen Will'i ve... ve bu insanların hiçbirisi onun görünüşünü özellikle umursamıyor, o da umursamıyordu. Bu yüzden orada.

Aynayı tekrar kaldırdı ve çakıllı yolda etrafına baktı. Büyükanenin eski Malikanesi vardı. Corsa Will'in annesinin evinde tuttuğu hırpalanmış 90'lar vardı. Ama evde başka araba yoktu, kardeş yoktu, anne yoktu...

Abbie'nin parmağında da yüzük yok. Evde bekleyen bir koca yok, onaylamama ipi onu sonsuza kadar kısa çekiyor.

Boşandıktan iki yıl sonra, o kısma hâlâ alışıyordu. Yine de özgürlüğü şaşırttı.

Derin bir nefes alarak kendini topladı ve arabadan indi. Bir saniye sonra Büyükanenin parlak kırmızı kapısı ardına kadar açıldı.

Abbie gürültüye, hızla kararan araba yolundan sızan ışığa, nerede olursa olsun tanıyabileceği bir adamın gölgeli silüetine doğru döndü ki bu dünyanın yarısı tanıyacağı için bir bok anlamına gelmiyordu. Will ekranda görüldüğünden daha büyüktü, muhtemelen Hollywood'da her şey çok büyük olduğu için, ama burada Britanya'da her şey normal boyuttaydı. Tabak gibi elleri, çok iyi tanımlanmış bir fiçı gibi bir göğsü ve kavun gibi pazıları olan Will dışında. Onu böyle düşünmeye çalıştı -gülünç karşılaştırmalar açısından, birbirine yapışmış çeşitli vücut parçaları açısından- ama sonra ona doğru yürüdü ve kendini gerçeğe dönüştürdü.

"Abbie," diye seslendi, ona parmaklarını ısırarak acı soğuğu unutturacak kadar sıcaktı. Yüzü teknik bir sanat eseriymiş ama gülümsediğinde daha tatlı bir hal alıyordu. Daha yumuşak ve daha gerçekçi bir şey. kapağında gülümsemişti.*İnsanlar*ve Abbie bunu görmüş ve yönünü şaşırmaktan başka bir şey hissetmemişti - ama şimdi ona gülümsediğinde, yarı karanlıkta onu ikna edecek bir kamera olmadan gülümsediğinde, Abbie karşılık olarak ağzının kenarlarının kalktığını hissetti. Göğsünde bir çekiş hissetti ve bir adım attı, gerçek bir *adım*, sanki çekmiş gibi ona doğru. Midesinde on beş yaşındaki kelebeklerin uyandığını hissetti, ki bu lanet olasıydı.*antik*kelebekler için Bu günlerde kendilerini bu kadar muazzam ve yapışkan-yavaş hissetmelerine şaşmamalı. Sanki kanatları onun kalçalarına, kaburgalarına ve boğazına degecek kadar büyüktüler. Sanki bir şekilde balın içinde çırpınıyorlarmış gibi.

Tanrı. Kendine bir an verdi. Sonra bir ciğer dolusu mürekkepli, buz gibi havayı içine çekti ve üstesinden geldi. Her zamanki gibi.

"Will," diye yanıtladı ve sesi neredeyse donuktu çünkü tam bir kontrol uygulamazsa tam tersi olacaktı. Bakışlarını kayıtsız bir şekilde onun üzerinde gezdirdi - en azından, bunun kayıtsız olduğunu umdu, çünkü aksi takdirde onun örme Noel süveterini ve eski püskü kot pantolonunu korkunç derecede seksi bulduğunu fark edebilirdi. Ayağa uzandı ve gülümseyerek dudağını ısırdı. "Şey... ayakkabı giymiyorsun."

"Evet, şimdi fark ettim," dedi, alaycı değildi. O ciddiye.

Ufak, buzlu taşların üzerinde dans ederken gülümsemesinin yerini yüzünü buruşturmaya bırakmıştı, boyuna rağmen ayakları hafıftı. "Ah."

"İçeri gir William."

"Hayır bayan." Amerikan aksanı çekici bulduğunu kafasına yerleştirmişti. Gerçekten çekici bulduğu şey, adamın bunu ne kadar kötü yaptığıydı ama asla belli etmeyecekti. Onun önünde durdu ve uyumsuz çoraplarıyla bile, yüksek topuklu bilekte botları olan Abbie ile göz göze geldi. Bu sadece Will'in çok araştıran gözleri olduğu için sorunluydu. Karanlık ve keskindiler ve bakışlarını sinir bozucu bir yoğunlukla tutma eğilimindeydiler. Profesyonel olarak muhteşem olma kariyeri yapmamış olsaydı, Will bir rahip olabilirdi.

"Abbie," diye tekrarladı, bu sefer alçak sesle, nefesi ikisinin arasında bir hayalet gibi. "Sen buradasın." Bu, onu genellikle erkek kardeşleri gibi ayı kucağına sürüklediği kısımdı, ama yapmadı. Muhtemelen boşandığından beri herkes ona kırılgan davrandığı içindi. Belki de Will onun kollarında paramparça olacağından endişeleniyordu.

O yapmazdı.

"Evet," diye kabul etti. "Buradayım. Ya da ben senin hayal gücünün bir ürünüyüm. Ya da ben geçmiş Noel'in hayaletiyim."

Kahkahalarla dolu bir nefes daha verdi. Burada olmadığını belirtmek yerineson Yaralarını yalarken uzak durduğu yıl, birlikte oynadı. "Hayaletlerin bagajı var mı? Eğer yaparsan, senin için alırım."

"Bana bir hanımefendi gibi davranma Will, yoksa kardeşlerim buraya gelene kadar yumuşarım." Arabasının bagajına doğru döndü ve Will'in eli dirseğine dokununca durdu. Onu şok eden dokunuş değildi - nasıl olabilirdi? Kışlık ceketinin üzerinden zar zor hissedebiliyordu ve Will her zaman gelişigüzel bir dokunuş olmuştu ve her neyse, birbirlerini ezelden beri tanıyorlardı. Birlikte kedi beşiği oynarlardı. Büyükanne karşıdan karşıya geçerken hepsini el ele tutuşmaya zorlardı. Abbie bir keresinde bileğini burkmuştu ve

gruptaki tek erkek, onu eve sırtında bırakacak kadar büyük.

Yani Will'in elinin onun koluna yaptığı baskıda şaşırtıcı bir şey yoktu. Tek şok, nefesinin kesilmesine neden olmasıydı, ona hala yapacakları Noel'i hatırlatmasıydı...

Kuyu.

Kadim duyguların eninde sonunda ölmesi gerekmiyor muydu? Onunki sadece kış uykusuna yatmış gibiydi. Onları tekmelediğine her yemin ettiğinde, Will onları hemen uyandırdı.

Sen bir hanımefendisin, Abbie, dedi sessizce ve sonra elini onun kolundan aşağı, kapalı yumruğuna kadar gezdirdi. Keskin bir nefes alarak yüzüne baktı. Sarı kirpikleri aşağı inmiş, bakışlarını gizliyordu. Sakalının üstünde yumuşacık duran ağzı ona kesinlikle hiçbir şey anlatmıyordu. Sıcak parmakları onun soğuk, beceriksiz parmaklarını gevşetti ve arabasının anahtarlarını aldı. Sonra nihayet onun gözleriyle karşılaştı, karanlıktaki aldatıcı aynalar gibi kendi gözleri. "Soğuksun. İçeri gir."

Abbie çocukken büyükannesinin neredeyse her şeyi bildiğine inanmıştı ve gerisini annesi biliyordu. Bir yetişkin olarak, bunun muhtemelen doğru olamayacağını fark etti. Çünkü büyükanne şu anda Abbie'nin zihninde dolaşan şeytani düşünceleri gerçekten bilseydi, en küçük torununu bir tencereyle döverdi.

Bunun yerine, Abbie dağınık, baharat kokulu mutfığa girdiğinde, Büyükanne kollarını açarak Ağa'dan döndü. Eh, biraz açık; şahsına bağlı bir kedi vardı ama bu beklenen bir şeydi. "Abigail! Buraya gel kızım."

Abbie gitti. Çizmelerini kapıda çıkarmıştı ama yine de büyükannesinin üzerinde dikilmişti, sarılırken göğsüne bastıran o gümüş beyazı bukleleri. Bir zamanlar tam tersi olmuştu. Ama büyükanne

vadideki zambak, kedi bisküvileri ve ev gibi kokuyordu ve Abbie'nin kalbi hâlâ onun etrafında dönüyordu.

"İyi misin canım?" Büyükanne sessizce sordu.

Abbie, "Ben iyiyim," diye yanıtladı, sesi aynı derecede yumuşaktı. O bir çocukken, aynı konuşmayı fısıltıyla yaparlar, böylece cevap yanlıssa kimse duymaz.*HAYIR*. Abbie her zaman zayıflığı oldukça rahatsız bulmuştu. Büyükanne aynıydı.

"Ve nasılsın?" diye sordu Abbie, *Senin yaşında burada yapayalnızlığımı* söylenmedi. Büyükanne'nin ona tencereyle vurması için hâlâ zaman vardı.

"Beni*yi*, Tatlım. Bu Gravy, bakın onu size ekranda gösterdim.

Yüz Ekranı."

"Evet, büyükanne, hatırlıyorum. Merhaba, Sos. MERHABA." Abbie küçük kızıl şeyi okşamak için uzandı ve zahmetine karşılık kötü bir tıslama aldı. "Hm." Abbie arkasını dönerek Haddock'ın köşedeki yatağına gitti ve merhaba demek için diz çöktü.

Her zaman daha çok köpek insanı olmuştu. Onu görünce dili sırtarak dışarı sarktı ve göbeği yukarı doğru yuvarlandı.

Will'in odaya girdiğini duyduğunda hâlâ küçük teriyerle dalga geçiyordu.

Sırtı kapıya dönük olduğundan onu göremiyordu ki bu Abbie'ye çok yakışmıştı. Kollarını okşayarak, gözlerle sikişirken, bagaj getirirken ve her neyse, neden bir başrol oyuncusunu onun üzerine çekmeye karar verdiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama kendini biraz ters çevrilmiş bir şişe şampanya gibi hissediyordu, bu hem utanç verici hem de çileden çıkarıcıydı. Sıradan insanlar etrafında Hollywood'un seks cazibesini harekete geçirmenin kabalık olduğunu bilmiyor muydu? Arkadaşlık artık kimse için bir şey ifade etmiyor muydu? Ünlüleri gölet boyunca sevişmekten Amerikan beyazı dişleriyle The Gals Back Home'u göz kamaştırmaya kadar ilerlemiş miydi? Piç.

Ama bu adil değildi. Bu hiç adil değildi. Will, işbirlikçi bir tip değildi; muhtemelen vites değiştirmeyi unutmuştu. Sıkıntısını dışarı üfledi, Haddock'a son bir kez hafifçe vurdu ve ayağa kalktı. "Büyükanne. Will'in dışarı çıktığını biliyor muydunuz?

Benimle ayakkabısız buluşur musun?" Kızdırması konuşlandırıldı, arkasını döndü.

Will mutfak tezgahına yaslanmıştı, boğazının altına küçük siyah beyaz bir kedi yavrusu sıkışmıştı. Kahretsin. Kedicikler herkesi bin kat daha sevimli kılıyordu -bu temel fizikti- ve Will şimdiden Noel kazağının kırmızı-yeşil gözbebeğine katlanamayacak kadar sevimliydi. Sanki kedi alerjisi yokmuş gibi küçük tüy yumağını okşadı, o kıkırdak ve sonra yazın ilk sıcak hava dalgası gibi ona çarpan gülümseyen gözlerle yukarı baktı.

Abbie kendine bir bardak su almak için lavaboya gitti. Bu mutfak her zaman çok sıcak olmuştur.

"Ayakkabı yok mu?" Büyükanne güldü. "Biri seni gördüğü için heyecanlandı." Abbie homurdandı. "Daha çok benim Jase olduğumu sanmış gibi."

Büyükanne daha çok güldü.

"İyi, evet, ayakkabılarımı unuttum," dedi Will gürültünün arasından, ama bu sözler Abbie'ye karşı savunma niteliğinde olsa da, ondan sırtıyor ve iyi niyetliydi. Will, bir an bile öz-bilincini asla tatmamış, mide bulandırıcı derecede açık sözlü bir bireydi. Hangisi mantıklıydı; tüm bir setin önünde CGI uzaylılarını öldürüyormuş gibi davranmak için devasa düzeyde bir güven gerekiyor.

"Ayakkabılarımı unuttum," diye tekrarladı Will, "ama Abbie kıyafetlerinin yarısını unutmuş, yani ödeşmiş durumdayız."

Abbie sahte bir öfkeyle derin bir nefes aldı ve kıyafetine baktı.

Gece yarısı siyah örgü elbisesinin neredeyse uyluğunun ortasına geldiği doğrudu, ama kadın kıyafetlerinin 1.60'a gelmemesi onun suçu değildi. Siyah çoraplarının inanılmaz derecede şeffaf olduğu da doğrudu ama bacaklarınız naylonları sonuna kadar esnettiğinde böyle oluyordu. "Siktir git Will Reid, iyi görünüyorum."

"Yapmadığımı asla söylemedim, Abigail," diye yanıtladı ve sonra -büyükannesinin arkasından-göz kırptı.

Birlikte kedi yavrusu göğsünde.

Bu bir çeşit savaş suçu olmalıydı.

Büyükanne, "şimdi, çocuklar," diye araya girdi. "Akşam yemeği hazır. Öyleyse bir işe yarayın ve sofrayı kurun tembeller."

Abbie, Will'le birlikte dolaba yaklaşırken, "Seninle konuşuyor," diye mırıldandı.

"Onunla konuşuyorSendiye karşılık verdi, kedi yavrusunu bir eliyle kucakladı ve

diğerinde bir yığın tabak kapıyor. Bir an için, neredeyse eski zamanlardaki gibiydi. İşler daha önce... karışıkıı.

Sonra yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, yüzü onun saçlarının yoğun halesini taradı ve ekledi, "Büyükannen haklıydı, biliyorsun. Seni göreceğim için heyecanlandım, Abbie. Her zaman öyleyim."

Neredeyse gümüş takımları düşürüyordu.

Üç

@DoURe1dMe: Merhaba. Seni görebiliyorum, biliyorsun. @AbbieGrl: ???

@DoURe1dMe: O dedikodu hesabının yorumlarında tartışmak 🗨️🗨️

@AbbieGrl: -yazıyor-

@AbbieGrl: -yazıyor-

@DoURe1dMe: Beni her saçmalık söylentisinden koruyamazsın.

@AbbieGrl: Gerçeklerdeki yanlışlıklar içimi sızlatıyor ve televizyonda ilginç bir şey yok.

Will ertesi sabah perdelerindeki çatlaklardan, daha doğrusu Bayan Tricia'nın boş yatak odalarından birinin perdelerinden sızan soğuk, beyaz güneş ışığıyla uyandı. Bu Noel o, annesi, Abbie'nin annesi, ikizler ve iki büyük Farrell erkek kardeş bu beş yatak odalı evde tıkış tıkış kalacaklardı, bu da çok yakında yatağını paylaşacağı anlamına geliyordu. Ama o zamana kadar...

O zamana kadar bu katta o ve Abbie yalnızdı, odaları birbirinin karşısındaydı. Dün gece bu kadar yorgun olmasaydı, bu konuda bir şeyler yapardı. daki gençlik yıllarını hatırladı.

Abbie'nin karanlıkta her zaman daha açık davrandığı, sokaktaki doğaçlama ev partileri ve parkta sidikler. Ama Will hala oldukça jetlaglıydı, bu yüzden henüz Midnight Abbie ile konuşamazdı.

Yakında.

Buna karar verdi, oturdu, gerindi ve telefonunu aldı. 10:01, bu da Abbie'nin saatlerdir uyanık olduğu ve Bayan Tricia'nın hâlâ yarı baygın olduğu anlamına geliyordu. Biraz hafif kur yapmak için mükemmel koşullar. (Will, kur yapma teorisinde uzmandı, birçok dönem dizisinin galasına katılmıştı.) Onu her zaman korkunç bir şekilde üzen ama yapılacak doğru şey gibi görünen haber uyarılarını okudu. Sonra çok gizli Instagram hesabını açtı ve Abbie'den mesaj gelmemesine üzülmemeye çalıştı. Dün gece aile odasının karşısından birbirlerine DM atmaları muhtemelen tuhaftı. Onun, kendisinininkine yaptığı gibi, onun da kendi sohbetine can atmasını beklememeliydi. Will kaşlarını çattı ve mesajlarını kontrol etti.

Kara: Beni burada öldürüyorsun evlat. Beni geri ara.

Bunu sildi.

Jason: Biliyor musun, gecenin köründe birisini nedenini açıklamak için bir mesaj göndermeden dört kez aradığında, ertesi sabah uyanıp cevapsız aramaları görebilirler ve senin kedi kaynaklı astım krizi geçirdiğini düşünebilirler ve o gün boyunca uyuyup seni İskoçya'nın vahşi doğasında ölüme terk edebilirler. Ve sonra, can sıkıcı kız kardeşlerini, refahınızı kontrol etmek için arayabilir ve acımasızca alay edilebilirler. Mesaj atmayı öğren, seni lanet eşek herif.

Will buna yüksek sesle güldü ve Ara'ya bastı.

Jase altıncı çalışta cevap verdi, muhtemelen bir tomar ipek ya da onun gibi süslü bir şeyle meşgul olduğu için. "Evet?" havladı. Her zamanki selamıydı, bu yüzden Will bunu kişisel algılamadı.

"Mesaj yazmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Üzgünüm." Bir şeyler

yazmak çok uzun sürdü*uzun*, Ve

her neyse, Will cevap beklemekte kötüydü. Üç dakika içinde cevap almazsa, telefonundan uzaklaşır ve tüm konuşmayı unutturdu.

konusma.

"Evet, tamam, affedildin." Jase içini çekti. "Her neyse, naber? Kediler sana mı geliyor? Büyükanne sana geliyor mu? Abbie sana mı geliyor?"

"Abbie," diye onayladı Will.

"Ah. Gerçekten mi? Yine dişlerinle dalga mı geçiyor? Çünkü dürüst olmak gerekirse o kadar beyaz değiller.

"Ah hayır, öyle bir şey değil. Aslında, şey... yani, karar vermiştim, çünkü boşanmalı birkaç yıl oldu ve o şimdi mutlu görünüyor ve Kaptan X ile işim bittiğine göre, bu da zamanlama açısından bir tür kader gibi..." Will, saçmaladığını fark etti. Gergin olduğunda bunu yapma eğilimindeydi. Medya eğitimi yardımcı olmamıştı ama neyse ki basın onu çekici bulmuştu.

Jase onu hiçbir zaman çekici bulmamıştı, bu yüzden Will lafı uzatmaya karar verdi.

Abbie ile bir şansım olup olmadığını öğrenme zamanının geldiğine karar verdim. Yani bir planım var. Onu bana aşık etmesi için bir yıl harcayacağım. Ya da her neyse, deniyorum. Bu yeterli bir süre, değil mi? Ve bu Noel'i bir çeşit sezon öncesi olarak düşünüyorum. Bir ısınma. Onunla flört etmeye çalışıyorum. Ya da her neyse. Sadece benim hakkımda böyle düşünmesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek için, çünkü onun benim hakkımda o şekilde düşünmediğini biliyorum. Ama yapabilirdi, değil mi? Umarım yapabilir. Ama dün gece nasıl geçti bilmiyorum - biraz sinirli görünüyordu, ama sonra her zaman sinirli görünüyor, bu yüzden..."

Will, dün gece ondan kaptığı belirsiz eğlence, sabırsızlık ve belirsizlik havasını çözümlemeye çalışarak uzaklaştı. İkizler ve Will sonsuza dek en iyi arkadaşlar olmuşlardı, üç silahşör falan gibi - ama Abbie'yi okumak her zaman daha zordu ve hisleri meseleyi karmaşıktırılıyordu. Örneğin şu anda, midesindeki hafif rahatsızlığın sadece sinirden mi, yoksa planının bir şekilde tamamen yanlış olmasından mı kaynaklandığına karar veremiyordu.

Bu yüzden Jase'e ihtiyacı vardı.

"Hey," diye dürttü Will. "Oradasın? Hiçbir şey söylemiyorsun. Bu

genellikle bir şey söylediğin kısım.” Yataktan kalktı, çıplak ayaklarına değen ahşap döşeme tahtaları serinledi. Hız yapması gerekiyordu. Sinir enerjisini bacaklarından dışarı atmazsa, daha fazlası ağzından kaçacaktı. Elindeki telefon sessiz kaldı ve konuşurken yanlışlıkla aramayı kesip kesmediğini merak etti. Bunu bazen yapardı. Kanlı dokunmatik ekranlar.

Ama sonra, sonunda, Jase konuştu. "Evet, ben... buradayım," dedi, sesi boğuktu. "Üzgünüm. Sadece görünüşe göre istediğin kısımda sıkışıp kaldın *Abbie ile bir şansın var?*"

Will orta hızda durdu ve önündeki çiçekli duvar kağıdına göz kırptı.

o. Bayan Tricia'nın evindeki her oda gibi bu oda da harika, dikkat dağıtacak kadar parlaktı. "Ah. Şey... Ona aşık olduğumu bilmiyor muydun? Her zaman bildiğini varsaydım.

"Sen... sen... *Ne?*" Jase tısladı. "Kanlı *cehennem*, İrade. ben sandın biliyor muydunuz? sen benim sanıyorsun *biliyordubu* - yani - yani. Bir duraklama ve hafif bir öksürük vardı. "Şey, evet, belki *bendüşünce* bir noktada ona karşı bir şey hissettin. Ama bunu hayal ettiğime karar verdim çünkü Will, sen hiç söylemedin! Ve hep diyorsun. Ve bu yıllar önceydi ve... *evli*. *Bunasık kafalı*. Ve bir bok söylemedin. Ne oluyor Will?

Will omuz silkti, perdeleri açtı ve dışarıdaki çıplak, donmuş ağaçlara ve kar bulutlu gökyüzüne gülümsedi. Sonra Jase'in onu göremediğini hatırladı ve açıkladı. "Bilmiyorum. İncelik yapıyordum. Ve sabırlı."

"Zekice," diye tekrarladı Jase, "ve sabırlı." Sesi şüpheyile damladı.

Will, neredeyse onun telefondan dışarı kaydığını hissedebiliyordu.

"Güzel," diye itiraf etti, "Utangaçtım. Gençken pek güvenim yoktu. Ve aileyi mahvetmek istemedim. Hala Jase'in olup olmadığından emin değildi... eğer *herhangi* Ailenin Will için nasıl bir his olduğunu anlamıştı. Yan eve taşınmadan ve zahmetsizce yeni komşularının hayatlarının içine çekilmeden önce, Will ve annesinin lanet olası on yıldır birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Tek başlarına mücadele ettiler. Tek başlarına acı çektiler. Babasından tek başlarına kurtulmuşlardı.

Sonra Patricia Farrell, kızı Danielle ve Danielle'in bütün çocuklarıyla tanışmışlardı. Ve acıktıklarında, Danielle pişirdiği fazladan yemekle gelmişti. Ve Bayan Tricia, Will'in okuldan eve yürüyerek geldiğini görünce, çünkü annem iki işinden birinde çalışıyordu, "Eh, bu iyi değil. Bizimle otobüse binebilirsin, evlat. Ve babam bir gece burnunu çekmeye geldiğinde, her zamanki gibi sarhoştur ve sonunda ayrıldığı için karısına öfkeliydi, Danielle elinde sabahlığıyla, elinde çaydanlığı silah gibi tutarak dışarı çıkmış ve "Polis çağrıldı. Ve onlar gelmeden gitmezsen, beynini bizzat dağıtırım. Bu bir söz."

Annem ve Danielle bundan sonra en iyi arkadaşlar oldular.

Ve Will, Farrell'lardan biriydi. Birdenbire, çevresinde her zaman bir yetişkinin olduğu ve bu yetişkinin her zaman ayık olduğu bir eve girebilmişti. Ayakkabılarındaki delikleri göstermeyen erkek çocukları vardı. Yıllar sonra ilk kez ağladığından çok gülen bir annesi olmuştu.

Ve Abbie'ye sahip olmuştu. Her zaman Abbie'ye sahip olmuştu. Ve ondan her zaman daha fazlasını istemişti.

"Aileyi mahvetmek istemedin mi?" diye tekrarlardı Jase, inanamayarak. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü seni bizim için daha az aile yapmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Tüm Farrell'ler gibi o da bu parlak parlak şeyi çok çabuk, çok sıkılmış bir sesle söyledi ve hemen yoluna devam etti. Yani bana söylemeye çalıştığın şey, William, bunca zamandır Abbie'ye ilgi duyduğun mu? Ortalıkta koşuşturuyorsun, dizilerde oynuyorsun ve süper modellerle yatıyorsun—"

"Oldubirsüper model ve çok hoş, çok ikna edici bir kadındı."

"—Yaşayan En Seksi Kıçı kazanıyor ve kız kardeşim ortalıkta koşuşturuyorlive ona aşık olduğun tüm bu süre boyunca ve sen sadece ... bu konuda ... hiçbir şey yapmadınız mı?"

"Bununla ilgili şeyler yaptım. İyi bir işim var ve o terapisti gördüm

düşük özgüvenim ve çocukluk travmam falan hakkında ve her Noel'de Abs'i görmeye çalıştım ve onun doğum gününü hiç kaçırmadım-"

"Umarım öyle olmaz," diye mırıldandı Jase, "çünkü buBenimdoğum günü."

Will bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Beş yıldır evli olduğunu düşünürsek, bu konuda çok şey yaptım. Bahsetmiyorum bile, bir zamanlar biz-" Beyni ağzına takıldı ve kendini kapattı.

"Ne zaman?"

"Hiç bir şey." Bu bilgi özeldi ve Will özel şeyleri Jason'dan saklama zahmetine girmese de Abbie kesinlikle saklıyordu.

"Sen ne zamanNe?" Jase tekrarladı. "Lütfen beni aramadığını söyle.

mavi, kız kardeşime aşık olduğunu ve aynı zamanda sahip olduğunu - ugh, biliyor musun? Hayır. Söyleyemiyorum bile."

Will, valizini açıp açmadığı kıyafetleri karıştırırken kaşlarını çatı.

"Neyi söyleyemezsin?"

"İrade."

Antrenman kıyafetlerini buldu ve bir an düşündü. Ah, seks mi? Seks yaptığımızı mı düşünüyorsun? Hiç seks yapmadık. Açık olmam gerekse de, sonunda seks yapacağımızı umuyorum. Durdurdu. "Eğer onunla ilgileniyorsa." Tekrar durakladı. "Ama bu, planın altıncı aşaması gibi. Hala sezon öncesindeyiz, Jase. Benimle kal." Dürüst olmak gerekirse, adam genellikle bundan çok daha akıllıydı. Abbie eski kocasıyla üniversitede tanışmıştı, sonsuza kadar birlikteydiler ve boşandıktan sonra... içine kapanmıştı. Akıllı kışkı güvenini ancak son bir yıl içinde tamamen geri kazanmıştı. Yaralanmıştı. O artık farklıydı. Hâlâ gençmişler gibi tüm kalbini ona atamazdı.

Will bazen gençken kalbini ona atsaydı işlerin nasıl olabileceğini düşündü.

Sonra durdu çünkü bu onu üzdü ve her neyse, anlamsızdı. "Şu anda," diye açıkladı, "onun düşünme biçimini değiştirmeye çalışıyorum.

Ben. Beni sadece erkeklerden biri olarak göremez. O benim, bilirsin,

çekici."

"İrade. Abigail'in gözlükleri ona yirmi yirmi görüş sağlıyor. Senin çekici olduğunu biliyor.

"Kes sesini, demek istediğim bu değildi. Bu bir zihniyet meselesi. Çıkmaya hazır olup olmadığını bile bilmiyorum, bu yüzden bu kadar ağırdan alıyorum. Yani, ikinci aşama: Yeni Yılda eve dönüyorum—"

"SenNe?"

"—ve onu daha sık görmeye başla. Garip bir şekilde değil. Tıpkı ben buradayım, o burada, neden takılmıyoruz? Ne kadar olgun olduğumu görüyor ve belki bazen evime geliyor ve organize baharat rafıma hayran kalıyor. Ona Deep Vally kayıtlarımı gösteriyorum ve yumurtlamaya başlıyor. Oturma odamı siyaha boyayabilirim. Buna çok meraklıydı, değil mi? Her neyse ondan sonra —"

"Dur," diye bağırdı Jase. "Cidden, dur. nefes alamıyorum."

"Ah, az önce gülüyor muydun? Birinin minik köpeğini tekrar işe getirdiğini sandım."

"Tanrım, Will, beni öldüreceksin. Beni gerçekten öldüreceksin."

Will dudağını ısırды. "Bok. Kötü bir şey mi? Kötü bir plan mı?" Çünkü son on iki saatte bir ara, olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Spesifik olarak, Abbie ile flört etmeyi denediğinde, ki daha önce hiç yapmamıştı ve Abbie ona fazladan kafası büyümüş gibi bakmıştı ve içinden kafasına şaplak atmak geliyordu.

"Biliyor musun?" dedi. "Aslında fena bir plan değil."

Tanrıya şükür.

"Ama daha iyisi var."

"Ne?" diye sordu. "Söyle bana." Ne de olsa, en iyisini seçecekse olası tüm seçeneklere ihtiyacı vardı. Bunu arkadaşlıklarını bozmadan yapma şansına sahip olmak istiyorsa her açıdan görmesi gerekiyordu.

Jase, sanki tüm bu durum komik değil de komikmiş gibi güldü.*Aşırı*

boyutta

Çok Ciddiyim, Teşekkürler, Jason. "Peki ya sen... ona nasıl hissettiğini söyle?"
Will gözlerini kırptırdı. Birkaç defa. Bu aslında aklına gelmemiştir,

muhtemelen konu önemli olan şeylere geldiğinde dramatikleştiği için.

Ve Abigail Farrell önemliydi. Belki de net düşünmesi için biraz fazlaydı.

Jase, "Abbie'nin ne kadar sabırsız olduğunu biliyorsun," diyordu. "Aranızda bir şeyler değişmeye başlarsa ve o nedenini bilmezse sinirlenir. Bu yüzden ona önceden söyle ve aynı şeyi hissetme şansı olup olmadığını sor.

Kahretsin. Jase haklıydı. *Açıkça*, haklıydı. Ve bu bir nevi

çünkü o evet diyebilir ve Will çılgınca mutlu olabilir ve lanet olası günün sonunda her şey mükemmel olabilir...

Ancak.

Tam tersi de olabilir. Abbie'nin tam tersi *yapmadı*aynısını hissederek, tuhaf karşılıksız aşkının baskısı altında arkadaşlıklarının çökmesine neden olur. Ve Will'in kaybedemeyeceği bir şey varsa, o da arkadaşlıklarıydı.

Nabızı aniden duyulabilir hale geldi. "Ben... bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi, sesi yarı yarıya çatlamıştı.

Jase içini çekti. "Evet yapabilirsin. Kimsenin reddedilmek istemediğinin farkındayım ama..." "Reddedilmek umurumda değil." O bir aktördü. O reddedilmişti yıllar boyunca birkaç bin kez akla gelebilecek hemen hemen her olası durum için. Yani sorun bu değildi. Sorun bu olamazdı. Boştaki avucunu uyluğuna sildi ve yutkundu. "Ben sadece... bence bu kadar açık sözlü olmak için iyi bir zaman değil. Onu korkutmak istemezdim.

"Elbette," dedi Jase kuru bir sesle. "O."

Yirmi dakika sonra, alerji ilaçlarını güvenli bir şekilde alan ve kendine olan şüphelerini kesin bir şekilde görmezden gelen Will, aşağı indi. Son basamağa yayılmış başka bir tekir kedi vardı ve o, hızlı bir "Günaydın, Bacon" diyerek düzgün bir şekilde üzerinden atladı.

Abbie mutfakta değildi ama drenaj tahtasının üzerindeki parlak mısır gevreği kâsesinden onun buralarda olduğunu anlayabiliyordu. O biraz temiz bir ucubeydi.

Annemin evinden getirdiği tozla kendine bir protein shake yaptı, sonra Abigail Farrell'i mükemmel bir sıcak çikolata yapmak için kendi başına bir sanat olan hassas işleme başladı.

Çoğu insanın aksine, o sadece şekersiz severdi. Yüzde seksen beş karanlık. Yulaf sütü ile çünkü laktoz intoleransı vardı. Hemen içmek için çok sıcak değil, yoksa soğuması için çok bekler ve sonunda soğurdu. Ve üstte, mükemmel bir üçgen içinde üç marshmallow olmalıydı -aslında ona hiç söylememişti ama o bunu yaptığında her zaman memnun görünüyordu ve marshmallowları sona saklıyordu ve bu da yeterli bir kanıttı.

Kısa bir süre sonra Will, elinde sıcak çikolatayla onu aile odasında buldu. Kucağında Haddock ve elinde bir nakış kasnağıyla köşedeki kanepeye kıvrılmıştı. Sanki evrenin sırlarını saklıyormuş gibi o çembere baktı, o kadar çok odaklandı ki Will'in kapıda durduğunu fark etmemeliydi.

Ama yaptı, çünkü Abbie her şeyi fark etti. O çok zeki, lanet kadar keskin ve aynı zamanda da tatlıydı. "Günaydın, Will," diye mırıldandı, gözlerini kumaştan hiç ayırmadan. "Hala jetlaglı mısın?"

Çünkü onun da kendisi gibi erken kalkan biri olduğunu biliyordu. "İyileşiyor," dedi ve güneşlenmekte olan bir kedinin üzerinden geçerek odaya girdi. Ona bu açıdan bakmaktan, ince pencere camlarından içeri giren kış sabahı ışığında kahverengi tenini yaldızlamaktan hoşlanıyordu. Henüz makyaj yapmamıştı, bu yüzden dikkatini Abbie'ye ait olan tüm şeylerden uzaklaştıracak dramatik bir göz kalemi veya koyu ruj yoktu: düşünürken gözlüğünün arkasından ne kadar hızlı kırışırtıyordu ve burnunun karşı sokaktan Michaela Ashley ile kavga ederken kırdığı küçük çıkıntı ve yumuşak, geniş ağzının altındaki küçük ben. Kalın saçlarını, elastikinden kurtulmasına beş saniye kalmış gibi görünen bir topuz yapmıştı ve onu gülümseten kan kırmızısı kocaman bir hırka giymişti. Abbie yemin etti

Noel'den nefret ederdi ama renkli giydiği tek zaman Aralık ayıydı.

Uzun saniyeler boyunca onu içti, sonra gidip kanepenin diğer ucuna oturdu - ama çok da uzağa değil. Dokunma, hayır. Ama çok uzak değil.

Bana bak,düşündü.Bana bak Abbie-kız.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi kirpiklerini yukarı kaldırdı ve bakışları onunkilerle buluştu.

O zeki kara gözleriyle onu yuttu, ama sadece bir saniyeliğine. O nefes almaya vakit bulamadan, kadın yeniden nakışına odaklandı. "Güzel kıyafet," diye mırıldandı. "Bana bu sabah spor yaptığını söyleme."

Gülümsedi ve neon sarısı şortunu okşadı. "Elbette öyleyim. İstersen bana katılabilirsin."

"Kafanı çarpmış olmalısın."

"İstersen beni izleyebilirsin."

Hollywood'da çok uzun zaman geçirdin. Tatilimde kaslarınızın hareketini izlemekten daha önemli işlerim var Bay Reid."

"Ama kaslarımı fark ettin."

Tekrar yukarı baktı, bu sefer gözleri kısıldı. "Evet, Will. Hareket etmek, nefes almak, yiyecekleri sindirmek vb. için gerekli anatomiye sahip olduğunuzu fark ettim."

O güldü. "Gerçekten mi? Yiyecekleri kaslarınla mı sindiriyorsun?"

"Mm-hm. Sindirim sisteminiz, yiyeceklerin yolculuğuna yardımcı olan bir kas tabakasına sahiptir.

"Çok zekisin, Abbie."

"Rastgele YouTube videolarına o kadar bağımlıyım ki Will. Bu sıcak çikolata mı?" Bardağa ancak o zaman fark etmiş gibi baktı. "Ah evet. Bu."

"Bu benim için mi?"

Sırıttı. "Şimdi, neden böyle düşünüyorsun?"

Sonra, Abigail'in sık sık yaptığı gibi, onu şaşırttı. Marshmallow üçgenini göstermek ya da hangi sütü kullandığını sormak yerine, "Çünkü kahvaltıdan önce sıcak içecekleri sevmiyorsun," dedi.

duygularını öyle bir içine hapsetti ki, yine de onları sana gözlerinden gösterdi. Bazı insanların bunu tamamen özlediğini fark etmesi yıllarını almıştı. Başka yere bakmaları gerekirken onun ağzının gülümsemesini ya da iltifat etmek için sözlerinin gelmesini beklediklerini.

Will her zaman nereye bakacağını biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, her zamanki gibi kuru ve ölçülüydü ama gözleri, "*Sen çok tatlısın*"

Ve daha sonra söyledi. Aslında, onun gerçek sözleriyle söylediği gerçek ağız, "Sen bir tatlısın."

Göz kırptı, kaşlarını çattı, bir çeşit felç geçirip geçirmediğini merak etti. "Şey ... bir şey mi dedin?"

"Evet." Çikolatayı yudumladı. Kupa hâlâ gözlerinin önündeydi ve mırıldandı, "Sen çok tatlısın dedim."

Will yavaş yavaş hiçbir şeyi hayal etmediğini fark etti. O söylemişti. Bir şey söyledi *Güzel*, yüksek sesle, başka bir insana ve o insan bir bebek ya da gözyaşı selinde yakın bir arkadaş ya da cenazesinin olduğu gün bir ceset değildi. "Lanet olsun, Abigail."

Baktı. "Ne?"

"Hiç bir şey." Will, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyordu.

Bakışları sırtmaya dönüştü. "Bende böyle düşünmüştüm." Bir an sessiz kaldılar.

Sonra koca ağzı, "Boşanma sonrası terapi mi?" dedi.

Kaşlarını çattı, bu asla saklamadığı bir ifadeydi. "Kendi ikizimi çıplak ellerimle öldüreceğim."

"Aslında Harlan söyledi."

"öldüreceğim *Tümü* kardeşlerim çıplak ellerimle Ne şanssızlık."

"Hepsi? Noah ne yaptı? Will kendini gülümserken buldu ki bu, fratri-whatnot hakkında bir konuşma için alışılmadık bir durumdu ama Abbie onun üzerinde her zaman bu etkiyi yaratmıştı.

"Henüz bir şey yok," dedi, "ama üslerimi korumak istiyorum."

"Haklısın." Will'in gülümsemesi soldu. "Bu arada özür dilerim. Sanırım zaten bildiğimi düşündü."

"Muhtemelen," diye kabul etti ve ona anlam ifade eden bir bakış attı. *Merak etme*

bu konuda, bu yüzden Will yapmadı. Abbie bir şeyi bitirdiğinde, onunla işi bitmiştir.

"Çikolatanın tadını çıkar. Antrenmanımdan sonra, sana brunch yapacağım, dedi."

Kupayı bıraktı ve kumaş kasnağından nazikçe bir iğne çekti. "Tatlım, yemek yapamayacağını biliyorsun."

"Ders aldım."

Bazı insanlar bunu sorgulayabilir veya buna gülebilir veya başka bir şey yapabilir. Abbie yapmadı. Her zaman derslere giriyor, bir şeyler öğreniyordu - öğrenmeyi seviyordu, onu seviyordu, Will'in bundan daha az korkmasını sağlamıştı. Abbie onu final sınavlarına sürükleyip tekrar tekrar söylemeden önce, aptal olduğunu düşünürdü. *"Akıllı olması gereken tek şey değil, Will, ama öğrenmek başka bir şey.."*

Bu yüzden duyurusunda kaşlarını kaldırdı ve "Hm. Fransız tostun nasıl?"

"Muhteşem," dedi. "Hayat değiştiren. Bazıları yaşamı onaylayan diyebilir." "Evet? Bunu kim söyleyebilir?"

"İnsanlar."

"Kadınlar?"

Yavaşça ve keyifle gülümsedi. "Bilgi mi arıyorsun, Abigail?"

Burnunu çekti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, William. Sadece söylüyorum, kadınlar güvenilir fikirler için tercih ettiğim kaynaklardır."

Sönmüş olacak. *"Ah."* Bos ver. Belli ki onun yarım gün boyunca

deneme amaçlı flört etmesinden ve onun şaşkın bakışlarından sonra teorik olarak Fransız tostı yiyen kız arkadaşlarına karşı kıskanç bir öfkeye kapılmayacaktı. Henüz

Jase'in haklı olduğunu ve planının zekice ve zekice olmaktan çok kurnazca ve anlamsız olduğunu haykıran küçük bir ses, ama ses hemen gergin bir umut örtüsüyle bastırıldı. Pek çok duygu, hepsi karmakarışık, hiçbirisi Abbie kadar ilginç değil.

Yaklaşarak onun nakış kasnağına baktı. "Görebilir miyim?"

Abbie her zaman insanların karaladığı kadar kolay nakış işlerdi. Muhtemelen annesi ve büyükannesinin terzi olmasıyla bir ilgisi vardı. Bir an tereddüt etti ki bu tuhaftı. Sonra içini çekti ve çemberini çevirdi ve adam küçük pembe balıklarla noktalı ve altın rengi bir güneşle aydınlatılan ipeksi mavi bir okyanus gördü. Sarı ipliğin üzerine "" sözlerini dikmişti.SICAK BİR UYANIŞ”

O gülümsedi. Abbie'nin sanatı onu her zaman gülümsetti. Sonra gözlerini kırıştırdı ve bir şey fark etti. "Ah. Bu... Bunu sana ben gönderdim, değil mi?

Cevap verirken bakışlarını kaçırdı. "Bence de."

"Öyle mi düşünüyorsun?" O güldü. "Instagram üzerinden sana sanat eseri gönderen kaç kişi var?" Ama sonra bunu yapan bir sürü insan olabileceği aklına geldi. Sırf Abbie'yi gülümsetmek ve varlıklarını hatırlatmak için sevdikleri şeyleri gönderen yüzlerce çaresiz kişiden biri olabilirdi.

Aniden korkunç bir ruh halinin geldiğini hissetti.

Ta ki gözlerini devirip, "Güzel, evet, onu bana sen gönderdin. İyi bir damak tadın var. Bazen senin gönderdiğin şeyleri işlemekteyim. Bilirsin, fikirlerim tükendiğinde.

Will'in zihinsel güneşi bulutların arkasından fıskırdı ve fırtınasını yaktı. "Biliyor musun?"

"Aklını başına alma, Reid."

"Ben asla." Ama sırtıyordu, yani bu bariz bir yalandı.

"Evet, yapardın," dedi ve sonra sırttı, bu o kadar ender ve o kadar sıcaktı ki, adamın kalbi sıkıştı ve midesi kasıldı. Abbie'nin pis pis sırtışı vardı, insana düzüşmeyi düşündürecek türden. Veya

belki sadece yaptiosikişmeyi düşün Her neyse. Bunu kişisel bir sorun olarak kabul edebilirdi. "Benim gibi bir nakış ustasının kararlarını etkilediğin için gururun okşanıyor," dedi.

Protein içeceğinden bir yudum aldı ve sıkılmış gibi görünmeye çalıştı ki aslında bunda oldukça kötüydü. Oyunculuğu hiçbir zaman ödül kazanmamıştı; bunu sadece yüzü yapmıştı. Nakış ustası mı? Öyle diyorsan."

"Bana doğruyu söyle yoksa seni gebertirim." İğnesini tehditkar bir şekilde salladı. "Asla yapamazdın-"

Uzandı ve adam ciyakladı. Onu bıçakladığını değil, dürttüğünü anlaması biraz zaman aldı. "Ah" Aslında canı acımamıştı ama yine de onu bileğinden yakaladı ve Haddock'u kucağından düşürmeden olabildiğince yakınına çekti - bu da oldukça yakın olduğu ortaya çıktı. Gözbebeklerini irislerinin koyu kahverengisi içinde görebilecek, aldığı minik nefesi duyabilecek kadar yakındı. Belki yanağında bunun hayaletini hissedebiliyordu, ya da belki de bu sadece hüsnükuruntuydu.

Bileğini avucunun altında kesinlikle hissedebiliyordu ve bundan zevk alıyordu.

Abbie özeldi, Abbie güçlüydü ve Abbie hiç olmadığı kadar akıllıydı ama hâlâ onun nabzının hassas atışını hissedebiliyordu... Ve. BT. Hız. Yukarı.

Yuttu. Zor. Organları vücudunun içinde dönüyordu. "Abbie," dedi ve tam da bu odada iki yıl önceki bir geceyi hatırlayarak planını tamamen unuttu. "Abbie, bugün çok güzel görünüyorsun."

Kahretsin. Bok. Tanrı aşkına bunu neden söylemişti? Will yıllarca böyle şeyler düşünmüştü ve yıllarca o lanet çenesini kapalı tutmuştu. Ve şimdi, boşandığından beri baş başa geçirdikleri ilk anda, bardaki sarhoş bir haşere gibi ona iltifatlar mı yağdırıyordu?

Güzel, Reid. Çok güzel.

Abbie'nin gözleri gözlüklerinin ardında bir saniyeliğine şaşkın bir şekilde genişledi - alamet-i farikası şüphesiyle kısılmadan önce.."Güzel, ha?" diye sordu, sesi demir gibiydi.

Bileğini bıraktı. Dağınık düşüncelerini toplamaya çalıştı. Abbie'nin elektriksel olarak zorlayıcı varlığından aylar boyunca tasarladığı dikkatli, zekice plana geri döndü ve onun gerçek kişiliğinin gücü altında bir kurabiye gibi ufalandığını gördü.

Kahretsin. Biraz terliyor olabilir.

Ancak ...*Şüpheye düştüğünüzde, yüzünüzü süzleştirin.* Bu, Will'in diğer çocuklar gibi yalanları kafasında düz tutamayacağını fark ettiğinden beri sloganıydı. "Doğru," dedi çenesini kaldırarak. "Güzel." Sonra gülümsedi, çünkü çok sayıda kadın onun bunu yapmasından hoşlanmışa benziyordu.

Elbette Abbie sadece bir kadın değildi; onu ve saçmalıklarını onlarca yıldır tanıyan bir kadındı. "Sen nesinyukarı için, William? diye sordu, gözlerinin önünde tür değiştirmiş gibi ona gözlerini kısarak.

"Pek değil," dedi ki bu teknik olarak doğrudu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, kelimededen inançsızlık, onaylamama, alay, her türden korkunç sözler dökülerek D-kelimeler. Yaklaşan fırtınanın açıkça farkında olan Haddock, cılız kemiklerini aldı ve Abbie'nin kucağından indi. Will onun odadan çıkışını biraz da olsa kıskançlıkla izledi.

Sonra tam bir yetersizlikle, "Gerçekten, gerçekten, Abs" diye cevap verdi.

"Büyüleyici," diye fısıldadı. "Çünkü seni daha iyi

tanımasaydım, düşünmek

sanki yirmi bir yıldır arkadaş değildiniz gibi iç çamaşırlarıma kadar flört etmeye çalışıyordun. Ve neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyorum ve bulabildiğim tek açıklama..." Bir an duraksadı, o kadar hafifti ki (1) ona takıntılı olmasaydı, onu altmış yaşındaki bir viski gibi içmeseydi ve (2) o anda o kadar gergindi ki, onun her kahrolası nefesini fark etmeseydi bunu fark etmeyebilirdi. "Bulabildiğim tek açıklama," diye devam etti, okunamayan bir ifadeyle ve gözleri yanarak, "seni son gördüğümünden beri bir şeyler olduğu. Seni bir tür sike dönüştüren bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama almayacağım."

Will'in ağzı açık kaldı. Bu durumun kontrolünü hızla kaybediyordu,

Beklediği, ancak beklemediği şey, sarmalın içine gireceği yöndü.
"BEN-Ne? Sana güzel demek şimdi beni bir pislik mi yapıyor?

"flörtBenimle olmak seni bir sık yapar," diye yanıtladı anında, sesi alçaktı.

ve sert, ifadesi sert ve - her şeyin altında ... incitici mi?

Evet. Abbie'nin tüm duyguları gibi bu da gizliydi ama onu deşifre etmeyi hayatının görevi edinmişti ve onun kara gözlerindeki parıltının ne anlama geldiğini biliyordu. Bilmediği şey, nasıl bu kadar olağanüstü ve ağzı açık bırakan bir hızla her şeyi batırmayı başardığıydı.

Ya da belki biliyordu. Planlar ona göre değildi ve şimdi nedenini hatırladı. Bu sadece onun organizasyon eksikliği değildi; bu planın sır saklamayı, kendini tutmayı içermesi ve bu biraz yalan söylemek gibi hissettiriyordu.

Jase haklıydı ve Will haksızdı.

Çünkü reddedilmekten korkmuyordu, genellikle değil. Ama bu gergin, askıya alınmış lanet pişmanlık anında Abbie tarafından reddedilmekten korktuğunu fark etti.

"İstersen inkar edebilirsin," diyordu, "ama ben aptal değilim." Söz ısırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı, kendini rahatlatmak ister gibi başını salladı. "Ben yetişkin bir kadıyım. Flörtün ne olduğunu biliyorum. Bir şeyleri hayal etmiyorum.

"Öyle olduğunu asla söylemedim," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. "Bunu asla söylemem, Abbie-kızım." *Senin kafanla asla dalga geçmem. Seni asla aptal gibi hissettirmem.* Ama belki de zaten vardı.

Onun sözleriyle, onda bir şeyler rahatlamış gibiydi, en ufak bir parça bile. Sanki onun dürüstlüğü, onun ani öfkesini yatıştırmanın anahtarıymış gibi. "Ah," dedi ve birden aklını yitirmiş göründü.

Bu sadece Will'in burada ne kadar kötü bir duruma düştüğünü vurguladı. Patlamasının ardından, büyüklüğü onu gerçekten etkiledi.

Abbie'nin kendinden şüphe duymasına neden olmuştu, değil mi? Onunla oynadığını hissettirmişti.

İkizinin tavsiyesini görmezden gelmişti -onun hakkındaki kendi bilgisini görmezden gelmişti ve

Sanki bir bilim deneyiymiş gibi gizli planlar yapmak için kocasıyla yaşadığı boktan şeyler.

Siktir et. Planın canı cehenneme.

Will sertçe nefes verdi ve dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin üzerine koydu. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kafası karıştığında hep gergindi. Hesaba katması gereken başka bir şey daha.

almalıydıhesaba katmak. Sonuç buydu. Ancak ...

"Açıkçası? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

"Pekala, bu bir yalan," dedi. "Başlıkları görüyorum, biliyorsun. Ve bunların uydurma olduğunu söyleme çünkü Jase de bazı şeylerden bahsediyor."

Will kaşlarını çattı ve ona baktı. Solgun sabah ışığında hâlâ çok güzeldi, meydan okuyan kaşlarını çatmasıyla ve bakışlarındaki ateşle daha da güzeldi. "Neden bahsediyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Senin yağmacı penisinden bahsediyorum, William. Eminim Highlands'de hava çok soğuk ve ıssızdır. Ama kendine bir Fleshlight sipariş etsen iyi olur çünkü içimdeki o şeyi ısıtmıyorsun.

Will neredeyse dilini yutacaktı. Abbie! Farrell ikizleri ne zamandan beri bu kadar seks takıntılı olmuştu?

"Ne? Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi doğrularak. "Yapamazsın." Bu onun hayal gücü müydü, yoksa onun sert ifadesinin altında bir umut ışığı mı belirdi? Gözlerinizi kapattıktan sonra şimşek çakması izlenimi gibi mi?

Belki. Muhtemelen öyleydi *umut etmekte* tam bir hıyara dönüşmemişti birbirlerini en son gördüklerinden beri, bu mutlak bok fırtınasını tatmin edici bir şekilde açıklayabileceğini umuyordu. Yapabilmeyi gerçekten çok isterdi ama... saçmalık. Ne söylemesi gerekiyordu? *Ben ve yağmacı penisim senden daha fazlasını mı istiyoruz?*

Ha. Abbie duygulardan nefret ederdi. İki yıldır bekardı ve ona Rihanna'nın özçekimlerinden daha fazla erkek-bok-olmaz memleri göndermişti.

bir şey söylemek Buraya onu kendine aşık etmesi için cezbetmeyi umarak geldiğini itiraf ederse, muhtemelen yüzüne gülerdi.

Ama eğer dediyse... eğer dediyse,*On üç yıl önce, üniversiteden eve*

Noel ve seni yıllardır her gün gördükten sonra aylar sonra ilk kez gördüm ve sana aşık olduğum, her zaman aşık olduğum ve bu asla değişmedi, asla değişmedi -

Bunu söylerse, inanılmaz derecede korkardı ve bu, ailenin Noel'ini bok gibi tuhaf hale getirirdi.

Ve onu kaybederdi. Ya da daha doğrusu, ona asla sahip olamayacağını kesin olarak öğrenecekti. Zamanın doğru olmadığı yılların umutları bir duman gibi uçup giderdi. Kendisini karanlık zamanlardan geçirmek için kullandığı belki-belki-bir-günler yok olacaktı. İlk etapta asla gerçekten var olmayacaklardı.

Abbie'yi istemek onu o kadar uzun süre ayakta tutmuştu ki, onu kendi içinden çıkarmak zorunda kalması onu öldürebilirdi. Ve içindekileri dökerse ve kadın kibarca, "Hayır, teşekkür ederim," derse, o anda ve orada ölmekten başka çaresi kalmazdı.

Ama yalan söylerse ve bu onu tekrar üzerse, daha da zor ölürdü. Peki ne yapacaktı?

"Seninle kasten dalga geçemeyecek kadar seni önemsiyorum," dedi. Bu dürüsttü. Bu gerçektir. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Onun yüzünü izledi ve umut etti ve umut etti...

Evet. Çözülmesi isteksiz bir yay gibi yavaştı ama oradaydı. Sanırım bunu biliyorum, dedi sonunda. Sen... sen benim kardeşim gibisin.

"Hayır," dedi. Söz, niyetinden daha sert çıktı ama pişman olmadı. Bakışlarını tuttu ve kendini tekrarladı. Hayır, Abigail. Değilim."

Yutkunurken boğazı hareket etti. Onu o zeki, zeki gözlerle inceledi ve Will birden onun şeffaf olması gerektiğini hissetti.

Ama onun istediği transparan olsaydı, ona vermek için elinden gelenin en iyisini yapardı. Daha iyisini sunabilmeyi, daha fazlasını sunabilmeyi, teklif edebilmeyi diledi.*daha doğru*, ama ortaya çıktı ki

tüm korkularınızı bir anda üzerinizden atmak mide bulandırıcıydı ve yarı imkansızdı. Böylece onunla yarı yolda tanıştı. "Seninle flört ediyorum çünkü... senden hoşlanıyorum, Abbie."

İfadesi boştu. Gözleri şok dedi. Ağzı "Sen

—Ne?"

Tanrıya şükür onu sevdiğini itiraf etmemişti. *İyi karar.*

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum," diye geveledi. "Otuzlu yaşlarımızdayız. Ancak

—”*Ama bu biz çocukken başladı,* diyordu neredeyse ve nadiren kullanılan

beyinden ağza filtresi devreye girip onu kestiği için Tanrı'ya şükür. *Henüz*

değil. Henüz değil." Ama başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum," diye

bitirdi sözlerini. "Seninle konuşmak günümün en güzel kısmı, bunu sadece Instagram DM'leri aracılığıyla yapsak bile. Ve seninle yüz yüze, kelimelerle konuşmak... eve geliyormuş gibi hissettiriyor.

"Çünkü biz sadece sen evdeyken konuşuyoruz," diye sertçe araya girdi. İfadesi hâlâ okunaksızdı ve nefesleri biraz sığıdı ama en azından *bir şey*.

"Evet," diye onayladı yavaşça, "ama aynı zamanda beni mutlu ettiğin için. olabilirim

senin yanıdayım ve senin sen olmanı seviyorum ve sadece seni gülümsetmek istiyorum ve ayrıca dediğim gibi sen çok güzelsin ve inanılmaz derecede ateşlisin. Daha fazlasını söyleyebilirim ama romantik olmayan bir bölgeye sapabilir.”

Sessizlik. Sonra tekrarladı, kelime o kadar ince ki neredeyse şeffaftı, "Romantik değil mi?"

"Evet. Çünkü bu, şu anda söylediğim şeyin romantik olması gerekiyor. Burada yapmaya çalıştığım şey bu. Bunu yapmamı ister misin bilmiyorum ama düşünebileceğini umuyordum ve benim de yapmaya çalıştığım şey buydu... sanırım anlamaya. Eğer ona açık olsaydın. Ama açıkçası bunda pek iyi değildim çünkü planlar, kurnazlık falan pek bana göre değil.

Sanırım benim işim duygularımı istenmemiş bir penis gibi masaya fırlatmak, ama burada gerçekten zapt edilmeye çalıştığımı söylediğimde bana güven Karın, ve, ee, bunun çok olduğunu biliyorum, bu yüzden... şu anda cevap vermene falan gerek yok. Ben sadece... sana yalan söylemek istemiyorum Abbie. Bana sen sordun

ne oluyor. Bu yüzden. Olan bu.”

Will bir an için kendini bin kat daha iyi hissetti, tüm bunları göğsünden çıkardı. Sonra birkaç saniye daha geçti ve Abbie sessiz kaldı ve açıkça şaşkıındı ve Will neden bu şeyleri bir kerede değil de adım adım açıklamayı hedeflediğini hatırladı: Abbie duygulardan, sürprizlerden veya şaşırtıcı duygulardan gerçekten hoşlanmıyordu.

Kızın ağzını bir balık gibi birkaç kez açıp kapamasını, yanakları sıcacık ve avuçları terli bir şekilde izledi. Bu en büyük işaret değildi. Sonra, “Will. Ne oluyor?”

Ve bu, elbette, Bayan Tricia'nın odaya daldığı andı.

dört

@DoURe1dMe: Hey, bu alıntının nereden geldiğini biliyor musun?

@AbbieGrl: "Seni daha az sevseydim, belki bunun hakkında konuşabilirdim.

Daha?" Bu Emma.

@AbbieGrl: Neden?

@DoURe1dMe: Bilmiyorum. Belki okuyabilirim.

Abbie sessizce paniğe kapılırken, Will saçma sapan şortu ve üzerinde yazan tişörtüyle onun önünde oturuyordu. GERÇEKTEN İYİ BASIN ve umutlu, aç gözleri.

Ona, söylediği şeyi gerçekten kastetmiş gibi baktı, gelişigüzel bir şekilde değil, yetersiz kelimelerin altında yatan galaksiler gibi. Ona ikisi de dün gece konuştukları romandaki karakterlermiş gibi baktı. Ona bu bir peri masalıymış gibi baktı, sanki çıplak elleriyle dikenleri yoluyor ve ona ulaşmak için ıssız bir kuleye tırmanıyormuş gibi.

Ama bunların hiçbirisi gerçek değildi; yorumlamaydı ve Abbie'nin sosyal yorumları genellikle çarpıktı. Bunu terapide öğrenmişti. (Terapistler genellikle çok kabaydı; öğrendiği başka bir şey de buydu.)

Düşüncelerini mahkemeye çıkarması gerekiyordu -bu ona öğretilen tekniklerden biriydi- ama şu anda, zihinsel yargıcı ve jürisi onun yerine Will'in itiraflarını yargılıyordu. "Senden hoşlanıyorum, Abbiededi. "sen beni yapıyorsun

mutludedi. Abbie'nin kafası bu sözleri pervasızca tehlikeye atmak olarak değerlendirdi. Sevimliydim ama içinde yaşayanlarla karşılaştırıldığında sığdılar. Kelebekler yeniden uyanıyordu...*o yapardı* onları uyandırdı - ve bu sefer kurtulacak kadar sert kanat çırpıyorlardı. Bunun olmasına izin verilemezdi, çünkü o zaman Will kendini olması gereken şeyle yüz yüze bulurdu.*gizli*,antik canavar kelebekler ve o anlaşılır bir şekilde dehşete kapılır ve kadın tüm itibar iddiasını kaybederdi.

"Will," dedi. "Ne oluyor?" Bedeni fazla gergin, fazla kırılgan hissetti, ani bir duygu fırtınası tarafından yutuldu. Genelde bu duygularını güvende ve gizli tutardı, ama onun sözleri onları bir kasırga gibi kabartmıştı. Karnında kıvrılan bukle, teninde hızla yayılan sıcaklık, hayatın donunun panzehiriymiş gibi onun sıcaklığına duyduğu özlem...

Durmak. Bu sadece bir aşktı, hepsi bu. Farklı bir şey olamazdı.

Bunu kendine yıllarca söylemişti çünkü alternatif, üzerinde düşünemeyecek kadar iç karartıcı ve kontrol edemeyecek kadar büyüktü.

Abbie'nin kontrole ihtiyacı vardı.

ne yapmadı Will'in flört ederek, ona yumuşak sözler söyleyerek, ona zincirlenmiş dürtülerinden kurtulması için yeterince umut vererek anlamadığı şeyleri karıştırması gerekiyordu. Ama bu gerçeği açıklığa kavuşturamadan (veya alternatif olarak, pencereden dışarı çıkıp Edinburgh'a koşmadan önce Will'in dikkatini dağıtmak için sıcak çikolatasını kucağına atarak), büyükanne odaya daldı.

Will ve Abbie sarsıldılar, imkansız balonları patladı, dikkatleri başka yöne kayd - şimdilik. "Sos!" İpek başörtüsü ve fırfırlı geceliği hâlâ üzerinde olan büyükanne kapı aralığından, dedi.

Tabii ki Will hemen ayağa kalktı. "Bebekleri doğuruyor mu?" Karısının suyunun geldiği haberini alan endişeli bir kocaya benziyordu. Abbie, kalbinin sıkıştığını bile söyleyemedi. Will ortalıkta koşturup durduğunu iddia ederken, sakinliği korumak şimdi bin kat daha zor olurdu.*beğenmeko*.

Bu değil *beğenmek* herhangi bir Şey ifade ediyordu. Yabancı olsalardı ya da Abbie sıradan biri olsalardı. Ama o sıradan değildi. Abbie, eski bir arkadaşının ona karşı geç de olsa bir ilgi duyduğunu duyunca, onun aslında bir kuyu, gizli bir lagün, fersahlarca derinliğinde bir okyanus olduğunu bulmak için tepki verme su birikintisine adım atan türden bir insandı. Abbie çok sert atan bir kalpti ve genellikle yara bere içinde kalırdı.

Panik yapma. Bu geçecek. Her Şey normale dönecek.

Onun için öyle olurdu zaten.

"Hayır, hayır," diyordu Büyükanne, Will'in endişesini uzaklaŐtırmak için. "Beni yeni uyandırmasına rağmen, pencereden kağmaya ęalıŐırken *bilirdi*Őarı ęıkmasına izin verilmiyor. Umutsuzca başını salladı ve Büyükanne hızla yoluna devam etti. "Perdeleri düzgün bir Şekilde kapatmak için kalktım ve karı gördüm! Bu da bana kar fırtınasını hatırlattı! O geliyor-"

Abbie zar zor yağan karı görünce gözlerini kıstı, tartışmak için ağzını açtı, sonra vazgeçti.

"—ve elimizde *Hiçbir Şey* Henüz Noel yemeği için. Tavuk pilav, sos, rostolar, o sevdiğin dev Yorkshire pudingleri, William..."

Abbie bunun üzerine Will'in midesinin guruldadığını duyabiliyordu. Protein shake'inin geri kalanını mideye indirdi ve, "Hm," dedi. Evet. Bu Yorkshire'ları seviyorum. Ben ve Abbie en iyisi dükkana gidelim.

Bu cümle, Abbie üzerinde kısa bir elektrik ęarpmasına benzer bir etki yaptı. "Alış veriŐ?" diye ciyakladı, gerçekten söylemek istediği Şey suyken, "*Ben ve Sen? Yalnız? Uzun bir süre için mi? Sonrasında O? Bence hayır.*"

"Kesinlikle," diye onayladı Büyükanne, görünüşe göre fazlasıyla rahatlamıŐtı. "Sana zaten bir liste yazdım." Aceleyle odaya girdi, önlerine karalanmış bir sayfa kağıt koydu ve Abbie'nin sormasına izin vermeden oradan ayrıldı. *Az önce uyandığını söylemedin mi?"*

Araba yolculuğu biraz garipti.

Büyükannenin yerel Asda'sı...*ısrar etti*Asda'da - bir saat uzaklıktaydı. Genelde alışverişi o karşıları ama görünüşe göre bunu organize etmeyi unutmuştu çünkü Gravy'nin hamile patilerine ya da her ne halt ediyorsa ona masaj yapmakla o kadar meşguldü ki. Abbie, Will'in en azından yolculuk için üstünü değiştirdiği için kendini şanslı sayması gerektiğini düşündü; Her vites değiştirmesinde altın sarısı saçlarla kaplı baldırlarının esnemesini izlemek için bir saat harcamak zorunda kalsaydı, aklını kaçırabilirdi.

Neyse ki, kot pantolon ve neon spor kıyafetleri ve çıplak kasları kadar ilginç olan ama görmezden gelinmesi çok daha kolay olan bir başka iğrenç bayram süveteri giymişti. Kesintisiz bir kırk beş dakikayı kutsanmış, rahatlatıcı bir sessizlik içinde geçirdiler; sessizlik o kadar eksiksiz ve saftı ki, neredeyse onun kendisine olan geçici çekiciliğini çoktan aşmış olabileceğine inanıyordu.

Sonra “Yani” diye sorarak her şeyi mahvetti. Daha önce söylediğim şey hakkında...”

Ona bir fırlattı*şimdi ne var?*Bıkkın bakış ve parmaklarını kazdı sol elini onun göremediği bir yere, koltuğuna dayadı. "Evet?"*Lütfen gündeme getirme. Lütfen gündeme getirme. Bu, her şeyi unutacağımıza ve asla gündeme getirmeyeceğimize sessizce karar vermemiz için mükemmel bir an.*

"Şey..." Omuz silkti, ardından umut dolu bir gülümseme sundu.

"Korkmuş görünmüyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledi.

"Ya da derinden gücenmiş."

tartışmalı. "Hayır," dedi, ama bu da başka bir yalandı. Bir yanı onun neden olduğu belaya biraz olsun üzölmek istiyordu.*beğenmek*, mantıksız olduğunu bilmesine rağmen. Bu onun hatası değildi. Will ciddi olmadığını anlamadı ve Abbie'nin hiçbir şey olamayacağını anlamadı.*Ancak*cidden - göz korkutucu bir şekilde, sinir bozucu bir şekilde,*yıkıcı bir şekilde*Bu yüzden.

Ancak ona çok şey 6ğretmesi gerekecekti. Çünkü güvenli yaşamanın kuralları vardı. Ve Abbie en son bu kuralları çiğnediğinde, son kez

pervasız duygularının onun yerine karar vermesine izin vermiş, karşılığında yıllarca zehirlenmiş, berbat bir boşanma ve devasa bir terapi faturası ödemişti. Romantik duyguları, onları tutmayı tercih ettiği kilit altında çok daha güvendediydi.

"Tamam aşkım." Will başını sallıyordu. "Tamam aşkım. Kuyu. Hemen cevap vermek zorunda olmadığını söyledim ve ciddiye aldım, yani, ee, muhtemelen şimdi cevap aramayı bırakmalıyım ve biz... sessiz kalmaya devam edeceğiz.

Abbie, Will'in sessiz kalmaktan nefret ettiğini kesinlikle biliyordu, bu yüzden muhtemelen onun ifadesi onu ani ve beklenmedik bir suçluluk duygusuna kaptırdı.

Aslında konuyu uzatmaya gerek yoktu. Onu anlamsız aşklara yatkın kılan türden kolay, sevecen bir karaktere sahipti ve kadın bunu ona ne kadar çabuk açıklayıp bu duygudan kurtulması için onu cesaretlendirirse, her şey o kadar çabuk normale dönebilirdi. Bu yüzden, bir nedenden ötürü bu düşünceyle ciğerleri bir şekilde burulup hırıltılı solusa da, bu işi bir an önce bitirebilirdi.

Asda'nın kireç yeşili-beyaz yüzü, "Senin orta yaş krizi geçirdiğine karar verdim," derken yakınlarda belirdi.

Will ona çok uzun bir süre baktı ve trafik ışıklarının ne zaman değiştiğini göremedi.

"William," dedi sertçe.

"Bok." Gaz pedalına bastı. Sonra, "Ne yiyeceğim?"

"Bir orta yaş krizi," diye tekrarlardı çünkü tek mantıklı açıklama buydu. Umarım, şimdi işaret etmişti, onun haklı olduğunu anlayacak ve açıklama yapmak zorunda kalmanın onursuzluğundan kurtulacaktı. "Orta yaşlı olmadığını biliyorum ama sen bir aktörsün, bu yüzden dramatik olmak için erken yaşıyorsun."

"Ben oyuncu değilim."

Kaşlarını çattı. "Kendini aşağılama. Sinema sanatının zirvesini yapmadığınızı biliyorum ama filmlerinizi insanları mutlu ediyor ve siz çok inandırıcı bir süper kahramansınız."

Adam buna sıırttı ve arabaya dönerlerken ona bir bakış attı.

süpermarket otoparkı. O kara gözler, her zamanki gibi, her savunmasını düzgün bir şekilde dilimledi ve tüm gizli yumuşak bölgelerine takıldı. "benBEN?" O sordu. "Neden öyle? Doğuştan çok kahraman olduğum için mi?"

"İrade."

"İnsanüstü derecede yakışıklı olduğum için mi?" "İrade. Odaklanır mısın lütfen?"

"Ah evet, orta yaş krizimde. Bana açıklar mısın?"

Evet, diye düşündü, kafasının yanında hançerler parlayarak. "Kesinlikle hayır," dedi soğuk görünmeye çalışarak. "Sen ve ben birbirimizi onlarca yıldır tanıyoruz. Uzaktan uyumlu olsaydık, şimdiye kadar fark ederdik. Bu nedenle, yeni keşfedilen sevgi duygularınız genel çekimin sonucudur. - ki bence hiçbir şey ifade etmiyor - aşinalık, yakınlık ve yukarıda bahsedilen kriz.

Will, Corsa'yı ani, ani bir durma noktasına getirdi. Arkalarındaki araba bip sesi çıkardı, yüksek sesle ve uzun süre. Will, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi olan Abbie'ye bakmak için dönerken gürültüyü duymazdan geldi. "Beklemek. Bu yüzden. Şu anda olan şey şu ki sen gerçekten, aslında sana olan hislerimi söylüyorsun ... Bir kriz?"

Senin için duygular. Gerçekten dişsizliğine takılıp kalmasını diledi.*beğenmek.* "Will," dedi düz bir sesle, "sür."

Umutsuz bir havayla başını sallayıp tekrar arabayı sürmeden önce bir an daha ona baktı. "İnanılmaz. İnanılmaz.

Abbie'nin bariz şaşkınlığı ve gizemli mırıldanmaları, Abbie'nin kendisi için çıkardığı güzel, mantıklı sonuçları geçersiz kılıyordu, bu yüzden Abbie onları görmezden gelmeye karar verdi. "Sorun şu ki," diye devam etti, "sen ve benim romantizme farklı yaklaşımlarımız var. İlişkilerini basit, hafif ve geçici seviyorsun—"

"Öyle mi?" otoparkın kenarında bir yer seçerken görünüşe göre kendi kendine mırıldandı.

"... ama ben... farklıyım," dedi kendi sesindeki tınıyı görmezden gelerek.

"Sen, şey, birinden hoşlanıp onunla iyi vakit geçirebilen, sonra ondan hoşlanmayı bırakıp işini bitirebilen türden bir adamsın. Ama bu tür bir düzenlemenin ailevi durumlarımıza uygun olacağını düşünmüyorum ve her neyse, ben... ilgilenmiyorum. Orada. Bu güzel, düzenli ve klinikti ve herhangi bir muayeneden çok kolay bir şekilde kaçındı. oWill Reid'e karşı veya Will Reid ile ilgili hisler. Mükemmel. Şimdi onun psikanalizinden ürküp uzaklaşacak, sonuçta onun haklı olduğunu anlayacak ve bu zihinsel/duygusal sinyal her ne ise ondan sıyrılacaktı. Bu tam olarak istediği şeydi. Açıkça. Kesinlikle.

Tamam, belki değil*Kesinlik*lene istiyordu, ama elde edebileceği en güvenli sonuç buydu.

Ne yazık ki Will hiçbir zaman güvende olmamıştı.

Motoru durdurdu, emniyet kemerini çözdü ve ona bakmak için döndü. "Açmışsın," dedi açıkça. Sonra arabadan indi.

İçinden bir kızgınlık dalgası geçti. Kemerini çözdü ve peşinden atladı. "Ben açıkça*Olumsuz*, William," diye tersledi, soğuğa karşı savaşmak için kollarını kendine doladı.

"Öyleyse nedensaçma, Abigail?" Kar, hafif ve zayıf olmasına rağmen, aralarında bir bariyer gibi dönüyordu. Arabanın bagajından alışveriş çantalarını aldı, sonra onun soğuk elini tuttu ve onu süpermarkete doğru çekti. Gözlüklerinin üzerine küçük beyaz pullar bulaşmıştı. Avucu sıcak ve sertti ve Abbie'nin elleri oldukça büyük olmasına rağmen, Abbie onunkini kucaklamış gibi hissetti. Teknik olarak değil, gerçekten değil. Ama öyleymiş gibi hissettirdi.

Will, onu süpermarketin girişinin parlak ışıklarına değil, çalışanların bisikletlerinin zincirlendiği ve hafif kar tozlarının yayılmaya çalıştığı gizli tuğla bölmeye doğru çekti. Orada, buzlu gölgelerde, ona bakmak için döndü. Yüzündeki ışık ve karanlık oyunuyla ilgili bir şey, onu biraz farklı bir adam gibi gösteriyordu.

"Benimle ilgilenmiyorsan," dedi sertçe, "sorun değil. Ama bana senin hakkında ne hissettiğimi söyleme. yapmadurmadan"

"Bana hırlamayı kes," diye tersledi, "ve kendine hakim ol."

Ah, siktir git Abbie. Tutunmak mı? Cidden? Senin bu kadar..." Sözüünü bu ıstıraplı, hüsrana uğramış bir inilti ile kesti ve elini saçlarından geçirdi. Görüntü ona bir tokat gibi çarptı. Son bir saatini panik içinde ve öfkeli bir halde, kendisini kayıtsızca kaosa sürüklediği için ona lanet okuyarak geçirmişti. Will'in -mükemmel, altın rengi, zahmetsiz Will'in- bundan rahatsız gibi bir şey hissedebileceği hiç aklına gelmemişti.

O olamazdı. Çünkü bu onun ciddi olduğunu gösterirdi ve Will hiçbir zaman ciddi olmadı ve kesinlikle, bunca yıldan sonra, birdenbire bu konuda ciddi olamazdı.o. Bu fikir, kendine söylediği her şeyi, aralarında ördüğü her koruyucu engeli alt üst edecek güce sahipti.

Yine de yüzündeki incinme, kaşlarının arasındaki derin çizgi ve dudaklarını içe doğru kıvrırma şekli gerçekten de öyle olduğunu gösteriyordu.

"Will," diye mırıldandı, midesi kurşun gibi bulanıyordu. "Wi... sen... gerçekten bu kadar umursamıyorsun."

İnanamayarak ona baktı. "Ve buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"
Bok.

Tamam aşkım. Tamam aşkım. Az önce muazzam bir rezillik meydana gelmişti, çünkü onun üzüntüsünü kağıda döktüğünü neredeyse görebiliyordu. Vücudu, devreye giren bir elektrik jeneratörü gibi kaygıyla uğuldamaya başladı.

Üzgünüm, diye ağzından kaçırdı, ancak kelimeler aralarında gidip geldiğinde bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. "Üzgünüm. Bu kabaydı." Olduğundan küçük gösterme. Gerçekten ona beş yaşındaymış gibi duygularını açıklamış mıydı?

Daha şok edici: Gerçekten açıklayacak duyguları var mıydı? Çünkü bu ... hesaplamadı. Bunca zamandan sonra değil. Yıllar ve yıllar önce, geçici olarak bunu ummasına izin verebilirdi - ama sonra en iyi arkadaşların sorunsuz bir şekilde sevgili olmadıklarını anlayacak kadar büyümüştü, tıpkı ölü köpeklerin hayata dönmemesi ve perilerin var olmaması gibi. Demek gitmişti. Başkasına aşık olmuştu, evlenmişti, evlenmişti.boşanmış. O bir

yetişkin, ama aynı zamanda belirsizlik ve kafa karışıklığıyla titriyordu ve - ve -

Will ile olanların karmaşık olmaması gerekiyordu. Bu, hayatı boyunca güvendiği bir gerçektir, korumak için çok çalıştığı bir gerçektir ve şimdi ayaklarının altından kayıyordu.

Ama başka bir gerçek daha vardı: Adam onu incitmedi ve o da kesinlikle onu incitmemeye çalıştı. Neredeyse sivri uçlardan yapıldığı için her zaman başarılı olamadı ama denedi.

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrarladı, dili kurşun gibi ve sözcükleri her zamanki gibi yetersizdi. Tatlı şeyler söylemekte daha iyi olmayı diledi. Tam tersi olsaydı, Will ona tüm zamanların en iyi özrünü yapardı. "Bu... bir sık hareketiydi. Beni şaşırttın ve aşırı tepki verdim. Yapmamalıydım. Üzgünüm. Bir daha olmayacak.

İfadesinde bir şeyler değişti, bakışları parladı, dudakları aralandı. "Bu doğru mu?"

Abbie aniden çok sıcak hissetti ve çok yakından gözlemlendi. "Hmm."

"Bir daha olmayacak mı?" Ona doğru bir adım attı. Bir adım geri attı ve kendini soğuk tuğlaya yaslanmış halde buldu. "Yani eğer BEN tekrar söyle - eğer sana karşı hislerim olduğunu söylersem - beni korkutmak yerine dürüst bir tepki verecek misin? Ona başka bir şey göremiyormuş gibi bakıyordu - örneğin tuğlaya bakmak için bakışını yarım inç bile sağa kaydırmaya çalışırsa, fiziksel olarak işe yaramazdı. Sanki o bir kara delikmiş ve kaçamayacakmış gibi.

Bu, Abbie'nin bu adama karşı kendi açlığını her zaman gördüğünden o kadar da uzak değildi, ama onun yutulma ihtimaline bu kadar istekli görüneceğini hiç düşünmemişti. Bu tür bir yoğunluktan uzaklaşması gerekiyordu.

Diğer herkesin her zaman vardı ve Will tanıdığı en hafif, en parlak insandı.

Kuruyan boğazını temizledi ve uçup gitmek istediğini hissettiği anda kendini burada ve şimdide tutmak için avuçlarını buzlu, kaba tuğlaya bastırdı. "Şey

... Belki?" Sesi çok kararsız geliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ama en sevdiği umursamaz, ironik maskesini aradığında bulamadı. "BEN-

Sadece-*İrade*. Bütün bunlar birdenbire oldu ve hiçbir anlam ifade etmiyor.”

"İşte gidiyoruz," dedi ve ona doğru bir adım daha attı. "Seni gerçekten rahatsız eden de bu, değil mi? Öyle söyle Abs. Sadece bunu söyle. Son bir adım attı ve göğüs göğüse oldular. Duvar ve onun araştıran gözleri arasında sıkışıp kalmıştı, onu uzaklaştırabileceğinin ve onun oldukça kolay bir şekilde gidebileceğinin tamamen farkındaydı.

O yapmadı.

Paniklemişsin, dedi.

Hain ağzı ona karşı dürüst olmaya o kadar alışmıştı ki, daha durduramadan "Evet," dedi.

Gülümsedi ve gün ağarmış gibiydi. "Vay. Kuyu. Abbie Farrell'ı panikletebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Midesi umutsuz bir origami gibi katlandı. Tanrım, gülümsemesini seviyordu. "Fazla heyecanlanma," dedi sertçe, çünkü bu konuşmayla ilgili hiçbir şey onun kontrol etme ihtiyacını ortadan kaldırmadı. Onun için bir pislik olmayacaktı ama ona öyle bakmasına da izin vermeyecekti.O, herhangi biri.

Ona öyle bakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu?

"Ama heyecanlıyım Abigail. Çünkü seni, çıldırmanın her zaman bir anlam ifade ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Alnının şeffaf olduğu ve düşüncelerinin sadece kendisinin biraz çabayla çözebileceği gliflerle karalandığı gibi, onun içini yeniden o şekilde görüyordu. Sana karşı hislerim olduğunu söyledim ve sen kahrolası ağzını açtın. NedirOAnlam?"

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi kararlı bir şekilde. "Seni küçümsemeye çalışmıyorum

duygular, Will, ama"—*Çaresizim*- "Bizimki kadar eski bir arkadaşlığın ... heteroseksüel zorlamalardan korunması gerektiğini düşünmüyor musun?"

Alçak, rahatlatıcı bir kıkırdamayla güldü. "Konuşma tarzını seviyorum."

"Olmakcidden"*Lütfen.Ben sandığın kişi değilim*.Abbie soğuk görüldüğünü çok iyi biliyordu, ama gerçek şu ki, her zaman ateşli olmuştu ve olacaktı.

gizlemek için her şeyi yapın. Bugünlerde biraz daha fazla sıcaklık salmak onun kişisel hedefiydi ama çok ileri giderse kendi donunu yakardı ve o zaman nerede olurdu? Bir Asda otoparkında iç çamaşırsız, işte orası. Böylece güçlü kaldı.

Will biraz ayıldı çünkü önemli olduğunda onu hep dinledi. "Abbie, hadi. Hissettiğim şey... az önce söylediğin şey değil. Ben-" Tereddüt etti, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Devam ettiğinde sesinde kararlılık gibi bir şey vardı, "Bir süredir bunu düşünüyordum."

Bir süre. Ama muhtemelen yirmi yıl değil. "Sonsuza kadar birbirimizi ilk kez görüyoruz."

"Biliyorum," dedi Will sessizce. eklemeyi, *Zaman ne zaman önemli oldu aramızda?* çünkü ikisi de bunun hiç de öyle görünmediğini biliyorlardı. "Ondan önce evliydim."

Bakışları ağızına indi. "BEN *Bilmek* dedi ve Midesine tanıdık bir suçluluk çukurunun çöktüğünü hissetti.

"Ve sen... sen daha önce hiç bana ilgi duymadın," dedi, bu, zihninde dönüp duran bazı sorulardan çok daha kolaydı. gibi sorular *Bir süre ne kadardır? Ve Tam olarak nasıl Yapmak hissediyorsun?* Ne kadar umursadığını gösterecek, onu savunmasız bırakacak sorular, katlanabileceğini düşünmediği bir şekilde ona açıldı.

Dikkatli, dikkatli, dikkatli. Dikkatli olması gerekiyordu. Yüzüne geri fırlatıldığında, savunmasızlığın ne kadar derin kesebileceğini çok iyi biliyordu.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu, sesi gece yarısı közü gibiydi.

"Bilmek...?" Düşünce zincirleri şu anda daha çok ipek iplikler gibiydi. parmaklarının arasından kayıyor.

"Senden daha önce hiç etkilenmediğimi mi? Çok çekicisin, Abbie.

Şey... Yutkundü. "Evet, bunun farkındayım." Herkesin beğendiği biri değildi ama görünüşünü beğendi ve pek çok insan da beğendi.

"İkimiz de düzgün görünüslüyüz ve sen kadınlardan hoşlanıyorsun, ben de erkeklerden hoşlanıyorum ve bu yüzden bunun olması şaşırtıcı değil, ama aslında özellikle çekici olma açısından.*Ben*, pek olası görünmüyor. Oysa genel olarak çekici ve şu anda azgın olmak daha çok—"

Abbie, diye sözünü kesti. "Dikkatli olmak. Yoksa beni kızdırabilirsin." Artık o kadar yakındı ki, onun hiç değişmeyen kokusunu, sedir ve shakelerinin çilek aromasını alabiliyordu. O kadar yakından görebiliyordu ki, onun çillerinin belli belirsiz hayaletleri, her zaman kıyafetlerinin altına taktığı ince zincirin parıltısı, gözlerindeki mizah ve hüsrana belirtileri.

Baktı, sinirlendi. "*Ben sadece böyle yaparak*"

"Ve ben," diye yanıtladı, "nasıl gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.*Will sadece beni becermek istiyorile İradenere deyse beni sikmek istiyor*, ama bu hız trenine binmeye karar verdim, işte başlıyoruz. Şu anda, ben*Bu* bir tür mahalle sapığı gibi bir süpermarketin yanında seni sikimle dürtmek üzereyim. BEN Bunu yapıyorum Abigail, çünkü seninleyken tek yapmam gereken yüzüne bakmak, sesini dinlemek ve belki biraz saçını koklamak ve aniden sertleşmek benim için kendimi kontrol etmekten daha kolay. Bunun nedeni, seni büyük ölçüde becerilebilir bulmam ve aslında sikilebilirliğini oldukça sık düşünmem ve her zaman düşünmüşümdür ve muhtemelen her zaman da düşüneceğim. Yani evet, özellikle ilgimi çekiyor*Sen*"

Abbie'nin bedeni aniden iki farklı arzu tarafından ele geçirildi. Birinci, duvardan aşağı kayma ve bu konuşmadan komando tarzı sürünerek uzaklaşma dürtüsü, çünkü en önemli engellerinden biri, Will'in ona olan ilgisinin gerçekçi ve inanılmaz derecede uyandırıcı açıklamasıyla sağlam bir şekilde aşınmıştı.

İkincisi, hemen hemen aynı nedenle, onu kışından tutma ve o meydan okuyan alt dudağı tatma dürtüsü.

Bok. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Will kendini beğenmiş bir hıyar olduğu için, "Artık bu işi hallettik," diye devam etti, "Senin yüzünden seninle flört etmediğimi tekrarlamak isterim.

sikişebilirlik Seninle flört ediyordum çünkü..." - sanki şu anda bakışlarını kaçırmak için her şeyi yapacağını biliyormuş ve onun için bu saçmalığı kesecekmiş gibi, nazikçe parmak uçlarını onun çenesine bastırdı ve başını kaldırdı.

—“çünkü yine: I. Seviyorum. Sen. Bu kafanızı karıştırmış gibi görünüyor, o yüzden açıklamama izin verin. Bu, senin harika olduğunu düşünüyorum ve seni bir yerlere götürmek, sana bir şeyler vermek ve seninle televizyon izlemek ve en son sesli kitabımdan ne kadar keyif aldığımı bilmeni sağlamak istiyorum ve tüm bunları yapmak istiyorum çünkü sadece adımları söyleyerek kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyorsun.

“*İrade*”

"Evet," dedi. "Bunun gibi."

"Ben - sen - bana karşı bu kadar açık sözlü olamazsın," diye boğuk bir sesle, dudaklarından gerçekler döküldü. "Bu çok... sinir bozucu."

"Güven bana," dedi, kulağa mantıksız bir şekilde eğlenmiş geliyordu, "burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Abs. Ben gerçekten."

HAYIR; ona karşı bazı şeyleri sadece gizli bir parçası yerine tüm kalbiyle hissetme isteği uyandırıyor ve bu doğru değildi ve bu doğru değildi.*güvenli*. Bir silahlı partiye bıçak getirdiğinden haberi yoktu ve eğer hata yapıp topladığı tüm patlayıcı boku ona gösterirse, bunalır ve geri çekilirdi ve o zaman okyanuslarla dolu yararsız aşkla baş başa kalırdı...*Tanrım, söyleme, düşünme-* ve bu şey başlamadan önce gitmiş olacaktı.

Her şeyi mahvetmeden önce ona mantıklı davranması gerekiyordu.

Sonsuza dek tanıdığın biriyle rastgele çıkamazsın, dedi ona. hemen, "ailenize tamamen bağlı biri..."

"Seninle gelişigüzel bir şekilde çıkmaya çalışmıyorum. Seninle ciddi bir şekilde çıkmaya çalışıyorum. "Tamamen farklı hayatlar yaşıyoruz" bir sonraki cümlesi oldu,

çaresizlik gibi bir şey "Sen bir ünlüsün. Ben bir ofis yöneticisiyim ve bunu seviyorum. Bu arada sen Los Angeles'ta yaşıyorsun ki bu gerçek bir kabus gibi görünüyor ve ben burada yaşıyorum - eh, ev ve yine, hoşuma gitti. Farklı dünyalardan geliyoruz." Filmlerde ve trajik romanlarda hep böyle söylenmez

miydi?

Will açıkça etkilenmedi çünkü gözlerini devirdi. “BizitibarenOrman Tarlaları ve sadece yüzümden para kazanma şansım sözde beynimden daha fazla olduğu için ayrıldım.

Abbie gözlerini kısıtı, dikkatini şu anki kargaşasından uzaklaştırdı. "Kendin hakkında böyle konuşma. Bu kadar hesaplı kariyer kararları vermiş olman ve kendi güçlü yanlarını acımasızca kullanman *dır-dir* beynini kullanmak."

"Biliyorum," dedi usulca. "Bunu bana sen öğrettin."

Sesindeki şefkat ve aslında teknik olarak haklı olduğu gerçeği karşısında gözlerini kırptırdı. Küçükken ona böyle bir şey söylediğini hatırlıyordu. İstedikini elde etmek için elindekileri kullanmanın bir insanın yapabileceği en akıllıca şey olduğunu. Bunu hâlâ hatırladığına ya da ciddiye aldığına inanamıyordu.

Adamın onu ciddiye aldığı fikri, gerçekten de nefesini bu şekilde kesmemeliydi. Ama oldu.

Aynı zamanda içindeki tüm paniğe kapılmış, köşeye sıkıştırılmış hayvan kavgasını da alıp götürmüştü ve bunlar bittiğinde, Abbie'nin elinde kalan tek şey acı gerçek ve sorununun köküydü.

Şu an bu kadar korkmamalıydı.

Bir erkek ona ilgi göstermiş diye bu kadar panik ya da açık hissetmemeliydi. Riskler bu kadar kısa sürede bu kadar yüksek olmamalıydı ve Will'in olması her şeyi daha da kötüleştirdi. Daha önce ilişkilere başlamıştı ve siz onun bu ilişkileri yanlış yaptığını iddia edebilseniz de, onlarkolay. Ancak bu uzaktan kolay olmayacaktı. Bu zaten ürkütücüydü ve kolay kolay bir kabus dönüşseydi, ürkütücü onu nereye götürürdü?

"Will," dedi, sesi soğuk havada hayalet gibiydi. "Ben... bunu yapamam."

Sözcükler, gökten uçan kuşlar gibi aralarında gümbürdüyordu. Derin bir nefes aldı ve gözleri kapandı. Nefesini verdiğinde eli onun yüzünden çekildi ve doğruldu ve birdenbire aralarında boşluk oluştu.

Çok değil. Ama artık görebildiği tek şey o olmadığı için yeterliydi.

"Üzgünüm," dedi ve sesi bir nedenden ötürü, korkunç, utanç verici bir nedenle çatladı.

"Sorun değil, Abbie," dedi sessizce. Yüzündeki ifade bir an için kalbini küçük parçalara ayırmaya yetti. Sonra gülümsedi ve bu daha da kötüydü çünkü gülümsemesi çok üzücüydü. "*Ben*Üzgünüm. Sanırım bunu baştan sona abarttım, ama - hala arkadaş olduğumuz sürece mi?

Tanrı. Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Alternatif bir evrende bir yerde, kendisinin inanılmaz derecede farklı bir versiyonu şöyle diyordu: "*Her zaman arkadaşım olacaksın, Will Reid, sen her şeyden önce, çünkü seni hayatım boyunca sevdim ve seni ilk sevdiğimde, bana verdiğin dostluk.*"

Ne yazık ki Abbie böyle bir şey söyleyemezdi. Kendi duygularından duyduğu korku dilini bağladı, çenesini kilitledi ve ürkmesine neden oldu, bu iyi, akıllı ve güvenliydi - ya da en azından bu lanet olası ana kadar hep böyle hissetmişti.

"Elbette," dedi, son beş dakika içinde bir şekilde kendi hayatını mahvetmiş gibi hissederek. "Elbette hâlâ arkadaşız, Will."

"Güzel," diye yanıtladı ve gülümsemesi o kadar güzel ve o kadar dürüsttü ki, Mary onun gözlerindeki gölgeleri neredeyse görmezden gelebilirdi. "Tamam o zaman. Bir süpermarkette kar yağmadan önce bu alışverişte acele etsek iyi olur.

Gülmek için elinden geleni yaptı.

Will, bir yerlerde bir yerlerde asil bir şekilde çuvalladığını biliyordu çünkü saat daha 11:30'du ve tüm planını açıklayıp tamamen reddedilmekle kalmamış, Abbie'yi de ağlatmıştı.

Tam olarak değil. Gerçek gözyaşı yoktu; Abbie bunu yapmadı. Olsaydı, ambulans çağırabilirdi. Ama dışarıda, soğukta, "Bunu yapamam," dediğinde sesinde pürüzlü bir ton ve bir şimşek çakmıştı.

gözlerinde onu mahveden hüzün. Birlikte ne kadar az zaman geçirirlerse geçirsınler, bu kadını tanıyordu. Onu iyi tanıyordu. Ve yüzündeki ifade - Evet, gözyaşı dökmüş olabilir.

Şimdi Will, önemli olan tek soru yüzünden çılgına dönmüştü: *Neden?*

İçinde bir yerlerde, tamamen yalnız kalana kadar odaklanamayacağın türden şiddetli bir acı uluması vardı çünkü aksi halde toplum içinde yıkılabilirdin. Bu yüzden kurşun gibi kaslarını hareket etmeye zorladı, bir el arabası seçti ve onun yerine Abbie'ye yan yan baktı. Tüm duygularını düzgün bir şekilde toparlamıştı ve Asda'nın devasa, parıldayan Noel ağaçlarını başka birinin yüzde yüz gerçek sayacağı sahte bir ilgiyle inceliyordu. Ama Will her zamanki gibi nereye bakacağını biliyordu. Bu kez bakışları kızın ellerine kaydı ve parmak uçlarının deriye çok sert bastırıldığı yerlerde, onları sıkı sıkıya kenetlenmiş, soluk küçük halelerin oluştuğunu gördü.

Abbie'nin romantik şeylere... hazır olmayabileceğini biliyordu, kimseyle değil, onu boşver. Çok şey yaşamıştı. Duygularını işlemek için her zaman zaman ayırmıştı ve son iki yılda tüm ailesini kendisinden uzak tutma şekline bakılırsa bunu hâlâ yapıyordu. Ama o kadar kendinden emindi ve bir araya getirilmiş ve baş belasıydı, Abbie'nin gerçekten olabileceği Will'in aklına hiç gelmemişti. *korkmuş-* dışarıda aralarındaki o ana kadar değil. Üzüntünün yanı sıra bir korku parıltısı da gördüğü o an.

"Ben... bunu yapamam."

Bu kadının yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Buna kesinlikle inanıyordu. Ama kesinlikle aksini düşünüyormuş gibi görünüyordu ve bunun iki elin midesini zıt yönlerde döndürmesi gibi hissettirdiğini fark ediyordu. Onu kaybetmekten - asla düzüşmemekten - korkardı. *sahip olmak*ona - başka bir zaman. Şu an onu gülümsetmek istiyordu. Önce arkadaş olmak istedi çünkü buna son birkaç yıldır ihtiyacı vardı ve şimdi de buna ihtiyacı vardı.

Buna karar verdi, Will beysbol şapkasını ve takma bıyığını çıkardı.

arka cebine vurdu, ikisini de tokatladı ve iyi bir önlem olarak göğsündeki açık yaraya birkaç zihinsel bandaj yapıştırdı. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Süpermarketin parlak, beyaz girişinden geçerlerken Abbie, "Will," dedi. "Ben... umarım duygularını incitmemişimdir. Ben... seni çok önemsiyorum, biliyorsun. bende hep var Sen... şey, tanıdığım en iyi adamlardan birisin. Abbie olduğu için, bu konuşmaya bakışlarını orta mesafede bir yere sabitleyerek başladı. Ama aynı zamanda cesur olduğu için, yarı yolda ona bakmak için döndü, çenesi açık ve ifadesi kararlıydı. Sen benim için çok özelsin ve umarım biz... Duraksadı. Göz kırptı. Gözlüklerinin arkasından ona gözlerini kısarak baktı. "Sahte bıyık mı takıyorsun?"

O gülümsedi. Şu anki hisleri göz önüne alındığında, bu onun en iyi girişimi değildi, ama çoğunlukla yüzündeki sentetik saç tutamıyla gizleniyordu, bu yüzden muhtemelen paçayı sıyırdı. "Evet."

"Sahte bir bıyık takıyorsun," diye tekrarladı, "gerçek bıyığın üzerine."

"Benim bıyığım yok" dedi. "İki günlük şık bir kirli sakalım var." "Aman Tanrım," diye mırıldandı ama kapıda alaycı bir gülümseme vardı. dudaklarının kenarları ve şu anda tek istediği buydu.

"Ne?" diye sordu, alışveriş yapanların arasından sıyrılırlarken. "Beğenmedin mi?"

"Ölü fare bakışı mı? Bu senin en iyi anın değil," diye yanıtladı, "ama bir şekilde, gerçekten başarıyorsun."

Will göz kırptı.

Sırtışını geri aldı ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Yine de sana söylemeliyim: Tanınmamayı umuyorsan, daha iyi bir kılık değiştirmek isteyebilirsin."

"Noel'den bir hafta önce Abbie," dedi kendinden emin bir şekilde. "İnsanların kendi boku var. Kimse bana ikinci kez bakmaya tenezzül etmeyecek."

Homurdandı. "Öyle diyorsan."

"Ben ciddiylim. 2016'dan beri sıcak bir mülk olmadım mı? Sadece hayranlar

beni tanıyın ve herhangi biriyle karşılaşacağımızdan şüpheliyim. Bu sadece bir önlem.” "Not edildi," dedi kuru bir sesle. Ve ona tekrar baktığında, onun olduğunu biliyordu.

bakışlarındaki minnettarlığı hayal edemiyordu. Aralarında sözlü olmayan bir uzlaşma anı parıldadı: Kargaşayı unutmak ve her zaman oldukları gibi olmak için her şeye devam etmek daha kolaydı. En azından Abbie için daha kolaydı.

Terry'nin Çikolatalı Portakallarının promosyon sergisinin yanında sinir krizi geçiren bir yürümeye başlayan çocuğun etrafından düzgün bir şekilde geçtiler -Will çocuğu suçlamadı- ve ilk koridorlarına girdiler. "Listeyi aldın mı?" O sordu.

"Evet, efendim," diye mırıldandı, Bayan Tricia'nın aceleyle üzerine karalanmış not kağıdını cebinden çıkarırken. El yazısı pürüzsüz, akıcı ve zarıftı ve bir şekilde okunması imkansızdı; Abbie her zaman onu deşifre etmede en iyisi olmuştu. "Büyükanne görünüşe göre kategorilere göre gruptamanın gereksiz olduğuna karar verdi, bu yüzden her bir koridordan geçmemiz ve hiçbir şeyi kaçırmamayı ummamız gerekecek."

"Sana nerede olduğumuzu söyleyeceğim, sen de bana neye ihtiyacımız olduğunu söyle. Takım çalışması." "Ekip çalışması," diye kabul etti ve adam beşlik çakmak için elini kaldırdığında, gözlerini devirdi ve elini yere vurdu. "Aptal."

Kalçasına vurdu. Sırtını çarptı. Dışarıda söylediği o anı hatırlamamaya çalıştı Tanrım, o inanılmaz bedenine yaslanmış, o kadar çok çılgınca şey söylemişti ki, gözbebekleri gözlüğünün arkasından fırlamış, ağzı hafifçe açılmış ve nefesleri aralarındaki soğuk havada hızla birleşmişti ve o kahrolası bir uçurtma kadar yüksekte, diye düşünmüştü, *Bundan nefret etmiyor*.

Ama ondan nefret edip etmemesi önemli değildi. O yapmadı *istek*BT. Bu yüzden

Will, anıyı sıkıca zihninden kovdu ve anı geri geldiğinde tekrar itti ve üçüncü kez geri döndüğünde, onunla çok sert sözler söyledi ve günün geri kalanında tüm beynini görmezden gelmesinin en iyisi olduğuna karar verdi. Buna tamamen muktedirdi.

"Greyfurt," dedi, ilk yiyeceği gözlerini bulandırarak başladı.

indi. "Greyfurtu severim. Listede greyfurt var mı, Abbie?

"Mmm..." Kaşlarını çattı, kağıda göz gezdirdi. "Hayır, ama üzümler öyle."

"İkisi de," dedi Will. "İkisini de alalım." Ve sonra, beyni ona düşünmek istemediği daha fazla bok gösteremedi, on greyfurt ve birkaç salkım üzümü arabaya attı ve yoluna devam etti. "Mango. Mangoyu severim."

Tanrım. Kahvaltıdan önce evden hiç çıkmamalıydık."

Will kaşlarını çattı. "Kahvaltı yaptığını sanıyordum. değil mi Aç mısın?"

"Ben iyiyim," dedi. "senaç." Sözleri hiddetliydi ama tamamen sıcaktı ve yine gizlice düşküdü, onu usulca öldürüyordu. Kahretsin.

Daha sonra, içindeki hasreti anlattı. Daha sonra, daha sonra, daha sonra. Ve sonra şimdilik kaldırdı.

Beş

İKİ YIL ÖNCE

Gece yarısıydı, bu da Noel olduğu anlamına geliyordu ve Abbie yalnızdı. Ailesiyle dolu bir evde tek başına konuşamıyordu çünkü kocası -kendi kocası- onu terk etmişti ve gurur ve utançla sarmalanmıştı. Kimsenin duygularını bilmesine izin veremezdi çünkü bu hisler aptalca ve dramatikti.

Zaten ona söylediği de buydu. Sanki delirmiş gibi. Sanki yeminlerini yazdığı kalemi çılgınca silip ondan uzaklaştığını göremiyor, duyamıyor ve hissedemiyormuş gibi. Noel'den nefret ediyorsun zaten." Sanki bunun gibi tatiller saçmalığın altında gizliden gizliye değerli değilmiş gibi, sanki dini bayramlar bir anlam ifade etmiyormuş gibi.*aileni bul*. Sanki ailesi onun için her şey değilmiş gibi.

Onun olması gerekiyordu.

Ama bunu açıkça söylemek istediğinde, ona şaşkınlık, tiksinti ve o soğuk, yakıcı öfkeyle baktı. Abbie, evlenmeden önce delinmez maskesini biraz fazla taktığını ve sonrasında çok hevesle çıkardığını fark etmeye başlıyordu.

Onun için fazla olacağını bilmeliydi.

Bir ses onu düşüncelerinden ayırdı ve başını ellerinin arasından kaldırdı. Will, Noel ağacından gelen renkli ışıklar gölgesini keserek odaya girdi.

Yatakta olmalısın, Abbie-kız, dedi, bir kedi patisi kadar yumuşaktı. "Sen benim babam değilsin, Will Reid," diye ısırıldı, sanki keskin sözler boğazındaki kalınlığı, gözyaşı tehdidini saklıyor.

Bazen kocası Will'den bahsediyordu ama sadece birkaç biradan sonra. "*Onu daha önce hiç becerdin mi Abbie? Söyle bana. Bana söyleyebilirsin. Onu becerdiğini görebiliyorum—yalan söylemene gerek yok Ve seni suçlamıyorum bile. Şu piçe bak. Ama Tanrım, söyle bana.*"

Will, "Ondan nefret ediyorum, biliyorsun," dedi. Ondan nefret ediyorum.

Şimdiki zamana geri döndü. "DSÖ? Baba?" Will, kayıtsız babasıyla hiç tanışmamıştı, bu yüzden bu biraz güçlü göründü.

"Hayır," diye mırıldandı ve sonra kanepeye gelip eğilip öptü...

Alnından öptü. Alnını öptü, ama ömür boyu sürecekt arkadaşlarının veya sözde erkek kardeşlerinin genellikle yaptığı gibi değil. HAYIR; Bu alın öpücüğü, dudaklarının hızlı ve çaresiz bir dokunuşuydu, sanki şöyle der gibiydi: *Gitme, gerekirse bütün olarak dön.* sanki savaşa gidiyormuş gibi.

Belki öyleydi. Ama bu sıcak ve harika Noel'i hayalet gibi geçirirken, aklına kimsenin bunu yapamayacağı geldi. *yapmaksavaş* bölgesine geri dönüyor.

"Will," diye fısıldadı ve yukarı baktı ama adamın başı hâlâ eğikti ve dudakları çok yakındı. Asla bu kadar yakın olmamalılar. Yine de yaklaşmış olmalı çünkü onlar...

Dokundum.

Abbie derin bir nefes aldı, kendini o yasak ağızdan olabildiğince uzağa, yastıklara yasladı. Damarlarında bir elektrik yükü çıtırdadı, bileklerinin ince derisinin altında köpürdü ama yanmadı.

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*

Will sanki bir rüyadaymış gibi yavaşça doğruldu ve ona bakarken

çok hafif titreyen elini dudaklarına götürdü. Sanki ona vurmuş ve o buna tam olarak inanmamıştı. Abbie... Sesi ölmekte olan bir adam gibi geliyordu.

Ve hissetti - okeçe—

"Üzgünüm," diye ağzından kaçırdı. "Bu bir kazaydı. Üzgünüm." Ayağa kalktı ve onun dönüştüğü devasa heykelin yanından geçti ve horlayan annesinin yanında sersemlemiş bir şekilde üst kata uzandı.

Abigail Farrell, Yılbaşı gecesi boşanma davası açtı.

Abbie karnının altında kıvrılmış bir panik yılanıyla uyandı.

Onun hakkında düşünme. Onun hakkında düşünme. Onun hakkında düşünme.

Sırt üstü yattı, gözlerini iri iri karanlığa dikti, ne zaman bir kedi miyavlasa, tıslasa ya da evin herhangi bir yerinde bir şeyi devirse zıplıyordu.

Bu gerçekten sık sık oluyordu.

Abbie, kendi anılarını acımasızca kontrol ederken yaklaşık üç saat uyumaya çalıştıktan sonra, kötü bir iş olarak bundan vazgeçti ve telefonunu aldı. Odayı aydınlattı ve pencere pervazından onu izleyen bir çift yuvarlak, parıldayan gözü ortaya çıkardı.

"İsadiye soludu, sonra gölgelere doğru gözlerini kısarak baktı. "Hamur tatlısı mı?"

Tombul kara kedi onun adını bir davet olarak aldı ve odanın yarısına kadar sıçrayarak yatağına kondu.

Abbie, onun kulaklarının arasındaki o özel noktayı okşarken, Tanrı aşkına, diye mırıldandı. "İyi. Her neyse. Will'in odasından uzak durduğun sürece." Dumpling, Will'i severdi. Aslında kedilerin neredeyse tamamı Will'i severdi - muhtemelen onların birçok gücüne saygı duyduğu, zayıf noktalarını koruduğu ve keskin pençelerine ve sert dillerine müsamaha gösterdiği için. Muhtemelen, verebileceklerinin en iyisinin bu olduğunu

bildiği halde, huysuz bir şefkate aldırış etmediği içindi.

Tanrım, gerçekten bu şeyleri düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Telefonunun kilidini açmak için şifreye dokunduğunda -çünkü göz kalemi olmadan yüzünü asla tanıyamıyordu ki bu inanılmaz derecede kabaydı- Abbie görünüşe göre Chitra'dan on dakika önce gönderilmiş bir mesaj buldu. 12:43

Chitra: Fetüslerin kendi hayatta kalmalarını desteklemek için kaynaklarınızı tüketen parazitler gibi olduğu gerçeğini hiç düşündünüz mü?

Abbie cevap vermeden önce derin bir iç çekti.

Abbie: Hayır, sen de yapmamalısın. Neden uyanıksın? Her şey yolunda?

Chitra: Çocuk tekme atmayı bırakmayacak. Onun şiddet eğilimleriyle gurur duyuyorum, ancak bunları uygularken sadakatsizliğinden endişe duyuyorum.

Abbie bir kahkaha patlattı ve yastığının yumuşaklığına daha da gömüldü. Sonra başka bir mesaj geldi, onu yine uyanık ve sinirli yapan bir mesaj.

Chitra: Neden uyanıksın?

Abbie'nin bilinçaltı, kendisi için güzel, hijyenik bir bahane bulamadan bir cevap verdi. *Uyanığım çünkü bugün Will'e söylediğim her şey güvenli ama yanlıştı.*

Bok. Birkaç saattir zihninin kenarlarında sürünen iğrenç bir düşünce fark etmişti ama gerçekten onunla doğrudan yüzleşmek istememişti. Şimdi ovardı onunla yüzleşti ve birkaç saniye içinde daha da büyüdü. Aslında o kadar büyüktü ki, zihnindeki tüm manzarayı kökünden söküp atmış ve tüm dikkatli bölümlendirmesini boka sarmıştı.

Aniden tek düşünebildiği Will oldu. Yavaşça bir mesaj yazdı.

Buna veda ettiğim gerçeğiyle yüzleşmek

terapist çok yakında ve muhtemelen tekrar merhaba deme zamanı. Ayrıca akıllı ve mantıklı olmakla herhangi bir şeyi riske atamayacak kadar korkmak arasındaki çizgide karar vermeye çalışmak. Şimdiye kadar, sıfır ilerleme kaydediyor.

Gecenin bir yarısı bitkin, ağır hamile bir bayanı göndermek için uygun bir şey olmadığına karar vermeden önce bu sözlerle birkaç dakika baktı. Bu yüzden onları sildi ve başka bir şey gönderdi.

Abbie: Yatmadan önce çok fazla mocha. BTW seni gerçekten seviyorum.

Çitra: YAPAR MISINIZ? Üç yönlü ortak ebeveynlik fikrimi yeniden gözden geçirmeye yetecek kadar mı?

Abbie: ... Şey, hayır. O kadar değil. Sen ve Charlie tek başınasınız.

Chitra: Denemeye değer. Bu arada ben de seni çok

seviyorum. Abbie: Biliyorum. Şimdi uyumaya git.

Chitra: Güzel. Gece gece.

Keşke Abbie de bilinçsizliğe giden yolu "gece gecesi" yapabilseydi. Ama şu anda her şey kafasındayken, bunu yapamazdı. Bu yüzden kalkıp kendine bir fincan çay yapmak zorunda kalacaktı.

Will ABD'ye taşınmaya karar verdiğinde annesi onunla çok ciddi bir sohbet için oturtmuştu. "Çok para kazanan ve evden uzağa taşınan sıradan çocuklara ne olduğunu gördüm," demişti.

Will, daha sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadan, gözleri açık bir şekilde dinlemişti. Annem, "Cinsel hastalıklara yakalanıp kokainden ölüyorlar," dedi.

Will gülümsemesini engellemek için yanağının içini ısırılmıştı. "Ah. Sağ.

Evet, merak etme anne. Bunu yapmayacağım.

O da bunu kastetmişti - sadece bir anlamda değil *Korunmasız seks yapmayacağım ve çok fazla uyuşturucu kullanmayacağım* bir şekilde, ama bir

şekilde *Yalnız olduğumda uyumuş olmaya çalışmayacağım* çeşit

yol. Yıllar boyunca bu sözü çok ciddiye almıştı.

Umarım, ev halkı yattıktan sonra Bayan Tricia'nın gizli cin zulasında harcanmak onu bozmak sayılmazdı. Ne de olsa, Britanya'daki evine dönmüştü ve harap olduğu kadar yalnız da değildi. Çünkü bugün duygularını içine hapsedmek, doğal davranmaya çalışmak, sonunda darbesine izin verdiğinde gerçeği yalnızca bin kat daha kötü hale getirmişti.

Bardağını mutfak penceresinden yansıyan dolunaya kaldırdı. Üzgünüm anne. Denedim."

Ay onaylamaz bir şekilde parladı. Cinini yudumladı.

Will buraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi, dün bu zamanlar Abbie'nin karşısındaki yatakta umutla sersemlemiş halde yatarken. Onun yanında olacağı, ona nasıl hissettiğini göstereceği, belki onun da aynı şekilde hissettiğini keşfedeceği bir yılı iple çekiyordu. Daha iyi bilmeliydi. Abbie ondan bir şeyler saklayamayacak kadar akıllı ve onu isteyemeyecek kadar mükemmeldi.

Beklemek. Cininin gölgeli hatlarına kaşlarını çattı ve başını salladı. Bunların hiçbiri. Kötü düşünce yok. Abbie hiç de mükemmel olmadığı için anlamsız, sağlıksız ve gerçekçi değildi. HAYIR; keskin, alaycı ve ara sıra sertti. Okuması zordu ve çok yalan söylediğine dair gizli bir şüphesi vardı. Sikilebilir olduğunu söylediğinde ona yaslanmıştı. *Ancak* ona hayran olduğunu söylediğinde ürpermişti. Ne yazık ki, tüm bu şeyler onu teknik olarak mükemmel olmaktan çıkarsa da, aynı zamanda onu büyüleyici kılıyordu ve - Tanrım, bu düşünce treni dükkânın her yerinde sallanıyordu.

Mutfak masasının üzerinde duran telefonu parladı ve titredi. Tekrar. Ekranı kontrol etti ve Abbie olmadığını gördü. *kurs* Abbie değildi. Sonra bir pervasızlık parıltısı yaşadı ve yine de aldı.

"Ne?" Sessiz kalmaya çalışıyordu, bu yüzden sesi sinirli bir tıslama çıktı.

"Uh..." Kara, adamın cevap vermesine şok olmuş gibiydi ama hemen toparlandı. "İrade. Sonunda açtın." Her zaman olduğu gibi, evde biraz zaman geçirdim.

California'sının kulaklarına garip gelmesine neden oldu. "Ne, aklını başına mı topladın?"

"Zaten aklım başıma gelmişti," diye ısrar etti, sonra kaşlarını çattı. Doğru muydu?

Bu mantıklı mıydı?

"Tartışılabilir ufaklık." Kara kıs kıs güldü. "Dinlemek. Şu anda ailenin Noel'i için evde olduğunu biliyorum—"

"Hayır," dedi Will kesin ve biraz da çekingen bir şekilde. "için evdeyimi*yi*. Duy Beni?"

"Sarhoş musun Will? Boşver, buna cevap verme. Şu an evdesin biliyorum ama yeni yılda beni görmeye ne dersin? Öğle yemeği yiyeceğiz ve bunu konuşacağız—"

"Biz*konuş*tuvaracılığıyla."

Onun hakkında neşeyle konuştu. "Senin için tonlarca senaryo aldım. Ton. Uzun zaman oldu ama genç seyirciler arasında hâlâ ateşlisin."

Will, "Gençlerden nefret ediyorum," dedi ki bu doğru değildi. Ama Kara'nın bundan sonra ne yapacağını görmek istiyordu.

Tepkisi bok kadar yumuşaktı. "Farklı bir yöne mi gitmek istiyorsun? Sorun değil. Tanrısal bir kadın arayan ve onun yerine şeytanı bulan bir pancar çiftçisi hakkında bu küçük bağımsız film var - başrol için uygun olmazsın, ama pancar çiftçisinin duygusal olarak istismarcı amcası olarak destekleyici bir rol var.

Will kaşlarını çattı. "Amca? Otuz bir yaşındayım."

"Ah evet. Pancar çiftçisi on dokuz yaşında. Her neyse, bu kızı bulsa..."

"Umurumda değil," diye araya girdi Will, bu şimdiye kadarki en net ifadesiydi, ya da

daha ziyade, şimdiye kadarki en kabasıydı. Umursamadı. Kara'ya artık gösteri dünyasıyla ilgilenmediğini söyleli aylar olmuştu ve Kara o zamandan beri kemikli bir köpek gibiydi. "Tamam aşkım? umrumda değil Yapma. Bitirdim."

Alay etti. "Ciddi olamazsın. Bütün bunlar bitti - ne? Bir kadın?" Bir ağız dolusu cin daha aldı ve boğazını asit gibi yakmasına izin verdi.

"Mm-hm."

Kara, açıkça umutsuzluğa kapılarak, "Ünlü bir aktörle evlenip Hollywood'a taşınma şansına atlamaz gibi," dedi.

Will kıkırdadı. "Hayır."

Abbie bugün onu reddettiğinde, Hollywood olayı olumludan çok olumsuzdu - ki öyle olacağını her zaman biliyordu.

Ama görünüşe göre en büyük olumsuzluk oydu.*bunu yapamam*şöyle demişti:

ve gerçekten, nazik olsa da daha net bir şey var mıydı,*hiçbir şekilded*tüm tarihte? Kesinlikle hayır. Başka bir hayali bıçak, diğerlerine katılmak için kaburgalarının arasından kaydı.

"Paran yoksa bu kızı nasıl elinde tutacaksın?" diye sordu Kara.

"Bir sürü param var," dedi Will dalgınlıkla, sohbete olan ilgisini çoktan kaybetmişti. Tezgahın üzerindeki cin şişesine gözlerini kısarak baktı. Bir ışık oyunu muydu, yoksa amaçladığı sinsî bardaktan daha fazlasını mı içmişti? Bayan Tricia, zulasını çaldığı için onun derisini diri diri yüzerdi.

"Çocuklar için... yetecek kadar paran var mı?" Kara zaferle sordu. Onun gibi onun tercih ettiği sıkıcı heteroseksüellerin romantik tuzaklarını zihninde aradığı hissine kapıldı.

Ama Abbie'nin çocuk istemediğini kesinlikle biliyordu ki bu gerçekten önemli değildi, çünkü onlara sahip olmayacaktı ya da onunla birlikte olmaktan kaçınacaktı. Bu yüzden net bir cevap verdi. "Bir fil sürüsüne yetecek kadar param var Kara. Sen ve ben... çok farklı şekillerde büyüdük, biliyorsun."

"Biliyorum biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum evlat. Hayatınla ne yapacağını biliyor musun?"

Will içini çekti. "Evet. Evet." Her şeyi planlamıştı, bir bakıma. Zaten bunun güzel, normal, aile odaklı bir yaşam olacağını biliyordu. Ama bunu Abbie ile yapmayacağını kesin olarak bildiği için birdenbire çok daha kasvetli göründü.

Sanki bu düşünce onu çağırmış gibi, Will hareket eden bir gölge gördü.

gözünün ucuyla ve döndü. Orada kapı eşiğinde durdu, saçları yatak için toplanmış ve vücudu köpek yavrusu desenli pijamalara benzeyen bir şeyle sarınmıştı. Keşke söz konusu yavru köpekler, onu söz konusu pijamaların altındaki vücudunun kıvrımlarından uzaklaştırmaya yetseydi - ama değildiler, bu yüzden bir saniye sonra bakışlarını boynunun üzerinden geçirdi ve orada tuttu. Loş ışıktaki gözlerini göremiyordu ama yüzünün alt yarısına bir ay ışığı huzmesi döküldü ve sert, dolgun, köşeleri gergin olan ağzının şeklinden onu bir şeyin rahatsız ettiğini anlayabildi.

"Gitmeliyim" dedi ve telefonu kapatıp Kara'nın ciyaklamalarını kesti "Ne?"

"O kimdi?" diye sordu. Sesi sakın ve tonsuzdu. Gerçekten, gerçekten gözlerini görebilmeyi diledi.

"Hiç kimse."

"Kimse," diye tekrarlardı ve mutfağa girdi. Kucağında bir kedi vardı -adının Dumpling olduğunu düşündü- ve o hareket ederken, kedi parıldayan gözlerini açtı ve zarafetle yere sıçradı. Abbie üzerindeki yükten kurtularak masada ona katılmaya geldi. Şimdi onun yüzünü görebiliyordu ve kızdığını düşünmekte haklıydı. Aslında, gözlüklerinin ardındaki yorgun ama hala sıcak olan kömürler kadar karanlık ve tehlikeli gözleri, onun kızgın olduğunu söylüyordu. "Yapmak*hiç kimsesin* hep çok üzgün mü çıkıyor?" diye sordu, sanki cevap evetse kimsenin kafasına vurmazmış gibi.

"Üzgün?" Will kaşlarını çattı, düşünceleri beyinde uyuşuyordu. Bir saniye sonra Abbie'nin onun depresif mırıldanmalarına kulak misafiri olduğunu fark etti ve bunların Kara'nın hatası olduğunu düşündü, oysa aslında Abbie'nin kendisine odaklanmıştı.

Kabul edeceğinden değil. İstemediği duygularla onu korkutmaktan bıkmıştı. Bu yüzden, Kara'nın zaten sahip olduğu şeyi ona söylemesi için ona meydan okuyarak bir sırrını daha açığa çıkardı: aptallık ettiğini. "Benim menajerimdi," dedi. "İşimi bıraktığım için kızdı."

Abbie gözlerini kırıştırdı, onu hiç görmediği kadar şok olmuş görünüyordu. "SenNe?"

"Evet, bıraktım."

Abbie samimi bir endişeyle, "Her şey yolunda mı? AreSenTamam?"

Bir nevi havasını söndürdü. "Evet," dedi sessizce. "Bu garip. Ama bu... zamanıydı sanırım."

Eğildi. "Bu ne anlama geliyor, zaman?"

Will omuz silkti. "İşim bitti." Son projesini bitirdi, evet.

Ve her zaman şovda olmakla, sette olmadığı zamanlarda bile performans sergilemekle bitti. Sevdiği insanlardan ayrı kalmaktan, garip programlardan ve gerçeküstü yaşam tarzından bıkmıştı. Eline geçen her fırsat için minnettardı ve başarısını belli bir şekilde görüldüğü, belli bir kalıba uyduğu ve son derece şanslı olduğu için elde ettiğini çok iyi biliyordu - ama bu, bundan bıkmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bir gün Abbie'ye Amerika'dayken onu ne kadar özlediğini, kariyerinden artık kendisi kadar zevk almayacağını nasıl bildiğini ve kısmen onu düşünerek işi nasıl bıraktığını anlatmayı ummuştu. Biraz romantik görünebileceğini düşünmüştü. Will ondan şüphelenmeye başlıyordu.öyleydiRomantik olmak istediği kadının hoşuna gitmediği için bu uygunsuz bir romantikti.

Vay canına, dedi Abbie bir an sonra. Kısa bir sessizlik oldu, onun yüzünü, ardından cin bardağını, sonra da tezgahdaki şişeyi incelediği bir sessizlik oldu. "Vay canına," dedi tekrar yumuşak bir sesle. "Tamam aşkım. Kuyu. Senin adına sevindim ve sanırım biraz da üzüldüm."

Homurdandı. "Çünkü sektöre çok büyük bir armağandım."

"Hey," dedi sakince, ama sözlerinde tanıdık, koruyucu bir ısırık vardı. Onun koruyucusu. Daha önce de, erkek kardeşleri onun yüz ve pazı odaklı kariyeri hakkında ne zaman iyi niyetli şakalar yapsa, bunun gizlice sızdığını duymuştu. "Sen yeteneklisin, biliyorsun. Kaptan X filmlerini izledim. Sen bir kamp komedisi ustasıydın."

İçini çekti. "O filmlerin olmaması gerekiyordu *olmak* bir komedi, Abbie."

"Biliyorum, ama yazı berbat ve senin ona yaklaşımının metni nasıl yükselttiğine ve ilk yazımı yazdığına dair bir makale yazabilirim muhtemelen. *Kaptan X* böyle bir koparma vuruşu.

Will sendeledi. "Şey," dedi aniden kendini bin kat daha sarhoş hissederek. "Yapabildin mi?"

"Yapabilirdim." Sözler hafifti, düşüncesiz görünecek kadar hafifti. Konuşmaya devam etmeseydi bundan paçayı sıyrabilirdi. "Son iki filmin harika gösterimleri olmadığını biliyorum - o noktada ölü bir atı kırbaçlıyor gibiydiler. Ama yine de harika bir iş çıkardın. Bence o franchise'ı sırtınızda taşıdınız. Belki ben *melibunun*la ilgili bir makale yaz..." Bazılarının alaycı bulabileceği bir kahkahayla sözünü kesti, ama Will orada gizlenmiş bir mahcubiyet duydu ve onun sadece çekingen olduğunu anladı. "Kuyu. Her neyse. Demek istediğim, bu bir utanç. Ama istediğin buysa, buna saygı duyuyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun."

İhtiyacım olan sensin. Gerçekten elinde değildi, değil mi? İlahi olmak, yani. En beklenmedik şekillerde tatlı, akıllı ve amansızca seksi olmak. O mahkum edildi. O kesinlikle mahkum edildi. Cinine içini çekti.

Abbie dudağını ısırıldı. "Sen... üzgün görünüyorsun ama." "Evet," dedi boğuk bir sesle. *kesinlik* nedenini biliyordu.

Ya da belki de değil, çünkü ona "Her şey yoluna girecek. Sevdiğin başka bir şey bulacaksın ve bunu çözene kadar devam etmene yetecek kadar paran olduğunu varsayıyorum."

Will kaşlarını kaldırdı. "Yapıyor musun? Çünkü Jase'den aldığım mesajlara bakılırsa, *omaaşımı* yatlara ve motosikletlere harcadığımdan endişelendim.

"Jase bir aptal. Herhangi bir şeye üfleyeceksen, spor salonu ekipmanı olurdu. Ama onu hiç mahvetmemişti; kendisine yatırım yapacak akıllı ve matematiksel birini bulmuştu - özellikle Abbie ve Jase'in erkek kardeşi.

Nuh. Ailenin geri kalanı bunu bilmiyordu ama Abs şimdi ona sanki tahmin etmiş gibi, onun böyle bir şey yapacak kadar zeki olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Her zaman onun yeterince zeki olduğunu düşünmüştü. Ondan her zaman en iyisini beklemişti.

Ve bu, solar pleksusundaki ruhun derin çatlağına gerçekten yardımcı olmuyordu. Abbie, düşüncelerindeki değişikliği hissetmiş, yüzünde görmüş olmalı.

çünkü gülümsemesi soldu ve başını salladı. Ah, Will. Bu iyi değil, değil mi?"

Kalbi durdu. *Ben sensiz miyim? Hayır değil.* "Ne?"

"Noel ya da yeterince yakın. Seni üzemeyiz. Yani..." Ay ışığında düzenli dönen kar girdabına bir göz attı ve o, dudaklarında tanıdık, düşünceli bir gülümsemenin kıvrıldığını gördü. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

Aman Tanrım, düşündü. "Aman Tanrım," dedi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Birdenbire gerçekten, gerçekten yapmak istemesine rağmen. "Muhtemelen kayıp boynumu kıracağım."

"Şüpheliyim," diye yanıtladı. "Ne kadar sarhoşsun? Kalk," diye emretti, "ve düz bir çizgide yürü."

Yapmaması gerektiğini bildiği halde yaptı. "Gecenin bir yarısı ve biz yetişkiniz."

"Kapa çeneni. Seni gülümsetecek. Onun biraz titrek yürüyüşünü izledi, sonra omuzlarını silkti. "Yeteri kadar iyi."

"Bu mu?"

Belli ki dinlemiyordu. "Üzerine bir şeyler giy ve benimle dışarıda buluş."

Altı

Abbie buraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi.

Aslında bu doğru değildi. Nasıl alt kata indiğini biliyordu - uyuyamıyordu, zihnindeki birbiriyle savaşı, endişeli düşünceleri susturmak için bir fincan çaya ihtiyacı vardı. Ve sonunda Will'i nasıl gülümsetmeyi istediğini biliyordu - menajeri ile korkunç bir görüşme gibi gelen bir görüşme sırasında onun üzüntüsünü bastırdığını görmüş, kariyerine son vermekten bahsederken gözlerindeki hüznü görmüş ve zamanı geldiği için bir şeyi kesmeye karar vermesinin onun çok acı çekmesini engellemediğini deneyimlerinden biliyordu.

Will'i karda oynamak için dışarı sürükleyerek bir şeyleri düzeltmeye neyin sahip olduğundan emin değildi.

Şimdi burada duruyorlardı, termal pijamalarının üzerine fermuarlarını çekmişler, Büyükanenin dev arabasının yanıp sönen kırmızı ışıklarıyla yıkanıyorlardı. NOEL BURADA DURUŞIŞME. Gizlice Will'e baktı ve onu hafifçe yağan karla yüzleşmek için başını geriye yatırırken buldu. Gözleri kapalı, burnu pembe, gülümsemesi tatlı ve hülyalıydı. Kalbi tekledi. Dikkatlice bastırdığı duyguları hırlayarak uyandı. Her zamankinden daha güçlü -ya da belki de göz ardı edilmesi daha zor- katıksız isteği, onu neredeyse aralarında metrelerce öteye sürükleyecekti.

Abbie'nin ayak parmakları, sanki çimenlerin üzerindeki noktasına tutunabilirmiş gibi çizmelerinin içinde kıvrıldı.

Tanrı aşkına, ondan uzak durması gerekiyordu. Bugün devrelerini tamamen devre dışı bırakmıştı, içinde o kadar çok tehlikeli duygu dolaşmıştı ki, kendini neredeyse ölümüne bölmekten başka çaresi kalmamıştı. Will'in ona olan ilgisi? Kilitli. Ona olan umutsuz ihtiyacı? Zincirlenmiş. Sözler "*Cidden seninle çıkmaya çalışıyorum*" o sabit, tamamen bilinçsiz bir şekilde söyledi? Bir parçalayıcıdan geçirin ve bir kutuya kilitleyin ve bir volkanın içine atın.

Bunun başa çıkmak için sağlıklı bir yaklaşım olmadığını biliyordu ama ne yapması gerekiyordu? Öğle yemeğinde tam gelişmiş bir duygusal kriz mi yaşıyorsunuz? Kendi kalbini söküp Will'in kafasına fırlatarak büyükannesini korkutmak, duygularını kabul etme olasılığı nasıl bir duyguydu? İçindeki kargaşayı bir sandalyeye bağlamak, ağzını bantlamak ve doğal davranmak, Haddock'la oynamak ve son Noel süslerini koymak gibi iyi, kolay, basit şeylere odaklanmak çok daha iyiydi. Tüm bu şeyler önemliydi, çünkü anında ve tanıdıktı ve kendi kafasına sarılmasını ve bugün en az yedi kez yakınlık düşüncesiyle neredeyse çözüldüğü yolu incelemesini engelleyecekti.

Çünkü artık olanın tam olarak bu olduğunu anlamıştı. Daha önce süpermarketin dışında korkmuştu. Onlarca yılın acınası, öldürülemez, karşılıksız aşkını kusmaktan ve sonunda onun sadece çok fazla olmadığına dair hayat boyu süren şüphesini doğrulamaktan korkuyordu - onun için çok fazlaydı. *İrade*. Hayatı boyunca bundan şüphelenmişti. Hayatı boyunca ondan uzaklaştı.

O çok tatlı, çok kolay, çok saftı. O çok... yoğun. Karışık. Kendinden, daha doğrusu, ona baktığında hissedebildiği şeylerden, gerçek hayatta olmayan, kanlı kılıçlar ve dramatik mutlu sonlarla biten peri masallarına ait olan şeylerden bunalmıştı.

Duygularınıza yazmanız gereken öz-düşünce türü nedir?

günlük tutun ve herhangi bir bilişsel çarpıtma olup olmadığını kapsamlı ve nesnel bir şekilde inceleyin.

Ne yazık ki Abbie'nin duygu günlüğü burada değildi. Onu almak için yukarı koşmanın çok tuhaf olup olmayacağına karar vermeden önce, soğuk bir şey ve

sert ve ıslak onu sol baştankara tokatladı. Nefesi kesildi, ana geri döndü ve Will, Büyükanenin çobanpüskülü ağacının gövdesinin arkasına kaymadan önce Will'in parlak, tanıdık gülümsemesinin şimşek çaktığını gördü.

"Seni p * ç!" diye seslendi, çileden çıktı. "Geri saymadık bile!"

"Boşluğa bakmakla o kadar meşguldün ki, bir dakikadan geriye sayabilirdim.

yüz ve muhtemelen fark etmeyecektin," diye karşılık verdi.

Dokunma. Dağınık gözlüklerinin arasından gözlerini kısarak bakan Abbie çömeldi ve bir avuç dolusu kar toplayıp sıkıca paketledi. "Defol buradan, seni korkak."

"Gel ve beni al," diye yanıtladı, sözler bir kahkaha dalgasıyla kadının ağzında dalgalanıyordu. Bir an için nefes borusunu sıkıştırmış gibi hissetti. *Gel ve beni al.*

yapamam yapamam yapamam nasıl olduğunu bilmiyorum.

Demek istediği bu değildi. O iyiydi. Üstesinden gelirdi. Onu atlatacaktı. Tanrı aşkına, zar zor *altında* onun ağırlığı altında ezilirken ve her zaman öyleydi ve-

Bir hareket parıltısı, altın rengi saçlarının parıltısını gördü ve içgüdüsel olarak fırlattı. Bir saniye sonra, yüzü karla kaplanmış halde orada dikiliyordu, deli gibi sarhoş ve bok gibi şokta görünüyordu ve Abbie gülmekten iki katına çıktı.

"Abigail," diye homurdandı, başını bir köpek gibi sallayarak.

"Çok kolay," dedi ona ve sanki yeniden çocuk gibiydiler. Tek istediği, tek ihtiyacı olan buydu: kolaylık.

Öyleyse neden şimdi her şey biraz boş geliyordu?

"O lanet olası sağ kolun hep vardı," diye suçladı ve sesi yakınlarda olduğunu gösterecek kadar netti. Çok yakın. O fırlayamadan, o oradaydı, bir eliyle ceketinin önünü kavradı, diğer eliyle kapüşonunun arkasına bir parça kar itmek için kullandı.

Hile, diye çığlık attı, kıvranmaya çalışsa da başaramadı. Buz gibi ıslaklık omurgasından aşağı akıyor, sinir uçlarını aydınlatıyor, diyaframından histerik kıkırdamalar çıkmasına neden oluyordu. Ah!

Kahretsin! İnmek!"

Onu serbest bıraktı, ama şimdi kahkahalarla ikiye katlanan kendisiydi. Abbie daha fazla kar kaptı ve muhteşem, sinir bozucu kafasına fırlattı, ama daha çok güldü ve onu tekrar yakaladı ve daha da yakınına çekti...

Ah.

Onun kahkahası, onun mizahının yerini tehlikeli bir farkındalığa bıraktığı anda kesildi. Yapmak istediği her neyse, unutmuş gibiydi. Şimdi onu bıraktı, gülümsemesi soldu, bakışları aralarındaki birkaç santimlik boşluğu neredeyse yakıp yok etti. Kirpiklerine, kaşlarına, sakalına yapışmış küçük kar parçaları vardı. Ağzı soğuktan pembeleşmişti, yumuşaktı, tanıdıktı ve çok tatlıydı.

"Abbie," dedi ve Abbie onun nefesindeki kaliteli cin kokusunu alabiliyordu. Burada her ne oluyorsa onu durdurmak ve çekip gitmek için harika bir hatırlatma. Ama o bunu yapamadan, kelimeler biraz geveleyerek sordu, "Beni neden öptün?"

Anlam veremeyerek baktı. "Ne?" "Neden yaptın-"

Ve sonra kuruş, tıpkı kalbi gibi düştü. "Ah." Aman Tanrım. Kendini biraz hasta hissetti. Her zamankinden daha hızlı mı nefes alıyordu? "Hmm. Ben... Bilmiyorum. Kahretsin. Bunun hakkında hiç konuşmamışlardı. Hiç sormamıştı. Ve o zamandan beri ondan lanet olası bir veba gibi kaçmıştı çünkü sormasını istememişti.

Tanrı aşkına, geçen yıl aile Noelini bile kaçırmıştı, bu da bazı şeyleri daha da zorlaştırmıştı. *Daha kolay*, evet - ama aynı zamanda, yetişemeyecekmiş gibi davranmak ve bunun yerine Chitra'nın ailesine saklanmak ve kendi meraklı kardeşlerinin ve canlı annesinin kilometrelerce uzakta olduğunu umursamıyormuş gibi davranmak için kalbini göğsünden sökmüştü. Aylar sonra, kendisinin ve Jase'in doğum gününde -en hafif tabirle, lojistik açıdan tuhaf bir doğum günüydü- Will'den elinden geldiğince kaçmıştı. Abbie aralarına mesafe koymak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve yine de unutamıyordu. Anıların içinde uyandırdığı baş döndürücü, mide bulandırıcı utanç ve özlem karışımını durduramadı.

İki yıl önce Will'i öpmek, büyük ihtimalle hayatı boyunca yaptığı en kötü şeydi. (Üniversitede geçirdiği mavi göz farı ve kırmızı ruj dönemini düşünürsek bu bir şeyler söylüyordu.)

Will, bakışlarında ve sesinde acil ve talepkar bir ifadeyle ona kaşlarını çattı. "Biliyorsun Abbie. Böyle bir şeyi asla sebepsiz yapmazsın."

"Sadakatsiz olmak için hiçbir zaman iyi bir neden yoktur," diye başardı.

Hm.

Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştii. Utancın çok ilginç bir tadı vardı *veilginç*, iğrenç, aşağılık, on üzerinden sıfır, tavsiye etmem demek istedi.

"Beklemek." Will'in eldiveni hâlâ soğuk ve kardan ıslak olan eli dirseğine dolanana kadar uzaklaştığını fark etmemiştii. "Durmak. Öyle bakma Abs. Seni üzmem istemedim. Sesinin fısıltısı, çevrelerindeki kar ve rüzgarın girdabıyla birleşince kendini hipnotize etmiş gibi hissetti. Sanki sadece onlar için yepyeni bir dünya kurmuş ve onlar onun içinde asılı kalmışlar ve o kaçamadığı için denemenin bir faydası yokmuş gibi. Denemenin bir faydası olmadığına inanıyormuş gibi davranmak ne tatlı bir rahatlamaydı.

"Senin hatan değil," dedi boğazındaki yumruyu çevirirken. Gözlerine bakamadı.

"Senin hatan değil," diye karşılık verdi. Onun bir piç olduğunu biliyorum, Abbie. Hepimiz biliyorduk. Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum—"

"Yeminlerimi bozdum," diye sözünü kesti çünkü bu oldukça kesin bir sonuçtu. "'Ölüm bizi ayırana kadar' demedim ama kesinlikle 'Sana sadakatimi veriyorum' dedim."

Will bir an sessiz kaldı. Bakış açısını yeniden incelediğini ve ona karar verdiğini varsaydı. *vardı* gece yanlış bir şey yaptı, ta ki, "Ölüm olayını hiç söylemedin, değil mi? Bunu sevdim. Her zaman çok akıllısın, Abs."

Bir gülümsemeyi ısırdı. Arkadaşlarından biri -ebeveynlerinin mutlu, sağlıklı, onlarca yıllık bir evliliğe sahip olduğu bir arkadaşı tabii ki- onun romantik olmadığını söylemişti.

o kısmı atladığın için "Teşekkürler? Bence?"

"Rica ederim," dedi Will sakince. O her zaman ekstrasaydıWilliam sarhoşken, rahattan gerçek tanrı seviyelerine, umursamamaya geçiyordu.

"Her neyse. Söylemeye çalıştığım şey, eğer evliliğin aşk olması gerekiyorsa, seni ilk incittiği anda evliliğini de öldürmüş gibi."

Abbie gerildi. "Ben... sen..." Boğazı düğümlendi. "Seni farketmedim, ee ... bunu biliyordu." Ya da daha doğrusu, mantıksal olarak yapması gerektiğini anlamış ama kendi iyiliği için bunu görmezden gelmeye karar vermişti.

Will nazıkçe, "Evet, biliyordum," dedi. Son birkaç yıldır Noel'e gelmeyeceğini neden düşündün? Harlan işine gitti ve onu öldürmekle tehdit etti."

Abbie hırıldadı. "YaptıO?"

"Elbette," dedi Will, sanki bu apaçık ve sıradan bir şeymiş gibi. Öyle sanıyordu. Ya da daha doğrusu, bir iblis kardeşinin suratına bir kitap fırlatıp ona verirse yapacağı şey tam olarak buydu.osiyah bir göz

Abbie, çevresindeki insanların onu sevdiğinin nadiren aklına geldiğini düşündü.

onları sevdiği kadar sertti.

Bu düşüncede bir şey vardı ama Will hala konuşuyor, onu alt üst etmeye devam ediyor, ceplerinden dökülen tüm duygulara aldırış etmiyordu. O yüzden beni öptüğün için kendini kötü hissetmene gerek yok Abbie. Bunu asla kastetmedim. Demek istediğim -hep merak etmişimdir-"Nedenson sözdü ama Will başını salladı ve söylememeye karar verdi. "Boş ver," dedi onun yerine. "Boş ver. Önemli değil Abbie.

"Seni öptüm," diye ağzından kaçırdı, "çünkü acıtmayacağını biliyordum. Bunun iyi olacağını biliyordum. Kelimeleri tökezledi, ama birdenbire bu lanet şey hakkında dürüst olmak zorunlu göründü. "Seni öptüğümde sadece iyi olacağını biliyordum."

Will yavaş, titrek bir nefes, ardıç ve kırağı saldı. Elleri onun kalçalarına yerleşti ve sanki kendi vücudundan hafifçe kayıyormuş gibi hissetti, ama onu yeniden demirlemişti. "Bu," diye fısıldadı, "en iyisi

bana Şimdiye kadar söylediğin Şey.

Her nasılsa kendi elleri onun göğsüne bastırılmıŐtı ve onları hareket ettirmesi gerektiğini biliyordu ama burası onlar için olabilecek en harika yer gibi geliyordu. "Bu doğru olamaz."

"Bu."

"Sözünü kesen inekle ilgili o fıkrayı sana hiç anlatmadım mı?" "Bundan çok daha iyi."

"Pekala," diye fısıldadı, bakışları adamın ağzına takılıyken, "Şimdi bir nevi hakarete uğradım. Bu Őakayı sevdiğini sanıyordum."

"Korkunç," diye yanıtladı. "Sadece fıkra anlatmakta çok kötü olduğun için gülüyorum." Adam, "Senin için kötü bir arkadaş oldum, Abbie," diye eklediğinde, kadın gülümsemekle öfke dolu bir nefes arasındaydı.

Bu o kadar saçmaydı ki, yüzündeki eğlenceyi hemen sildi. "Ne?"

Ciddi ve özgün bir Şekilde ona baktı. "Canın yandığında kirpi gibisin. Hepiniz... toparlandınız," dedi. "Kendi başına kalmak istiyorsun. Bu yüzden seni kendi haline bırakmaya çalıştım. İhtiyacın olanın bu olduğunu düşündüm. Ama sanırım yanılmıŐım. Sanırım bunca zaman seninle olmalıydım.

Çünkü hala canın yanıyor."

Bu sözler o kadar basitti ama yine de o kadar çok Şey açığa vuruyordu ki, kendini ve savunmasızlıklarını sevdiklerinden saklayarak yanına kaldığını düşündüğü zamanlarda bile çok Şey fark etmişti. Will'den asla saklanamayacağını bilmeliydi. Hiç kimseden saklanarak iyi bir iş ıkarmadığından Őpheleniyordu. Bütün ailesi ona yer ayırmıştı ve o bunun iyi göründüğü için olduğunu dŐnmŐtı ama belki de dikkatli sözlerinin altından bunu istediğini duymuŐlardı.

Bu olasılık biraz utanç vericiydi ama aynı zamanda Şaşırtıcı derecede güzeldi. Karşısında duran adam kadar tatlı ve güneŐli, beklenmedik bir sıcaklıkla çevresini sardı. Çok yanılmıŐ olan adam. "Benim için her zaman iyi bir arkadaş oldun, Will."

"Dünyanın yarısını dolaştım," diye yanıtladı. "Sana resimler yolluyorum ve bundan nefret ettiğini bildiğim için çok fazla aramıyorum. Beni uzaklaştırmama, hepimizi uzaklaştırmama izin veriyordum ve yapmamalıydım.

"Bu doğru değil," diye ısrar etti ve ona inanması acil görünüyordu.

Onun için gerçekte kim olduğunu, onun için ne yaptığını görmesini. "Bana ihtiyacım olan alanı verecek kadar saygı duyan ve aynı zamanda orada kalacak kadar beni seven türden bir arkadaşsın. Beni bunaltmadın, yeterince kendime sahip olduğumda tüm endişeni bana yüklemedin - ama benimle her gün konuştun. Bana telefonla gün ışığını gönderdin. Beni gülümsetmeyi kendine görev edindin ve sana söylemeliyim ki Will, yıllar boyunca mesajlarının en önemli mesaj olduğu günler oldu.*sadece* beni gülümseten şey. Bunu reddetme. Onu küçümseme. Çünkü benim için dünyalara bedeldi."

Sözleri yavaşlarken daha sessizleşti, nefesleri soğuk ve düzensizdi. Az önce bu kadar çok şey söylediği için biraz şok olmuştu ama mesele şu ki, onun kendisi hakkında kötü düşünmesine asla izin veremezdi, buna karşı çıkma gücü elindeyken. Bu, onu genellikle yere sürünmek istemesine neden olan türden bir duygusal dürüstlikle konuşmak anlamına gelse bile.

Şu anda, Will'in yüzündeki bu bakışı -bu doğan zevki, bu acı veren şefkati- korumak için neredeyse her şeyi söyleyebileceğini hissetti. Bu. Lanet olsun. Bakmak.

Ona bu sabahki gibi baktı, sanki istemeye cesaret edebilseydi ona ayı verirmiş gibi. Sonra sesini rüzgara karşı yükselterek, "Abbie. Şimdi seni öpmememi söyle.

Rahatlıkla konuşma yetisini kaybettiğini fark etti.

Will'in içinde bir ses ona Abbie'ye bu kadar yakın durmanın, onu bu kadar açık bir şekilde istemenin hiç de doğru olmadığını söylüyordu. Ama o ses

alkolün ve hayranlığın uğultusu altında çok, çok sessiz.

Soğukta çok güzel görünüyordu, yanakları ve burnu parlıyordu ve gözlükleri nemlenmişti. Ve sesi o kadar mükemmel geliyordu ki ona öpüşmelerinin bir hata olmadığını, bunu kastettiğini, bir nedeni olduğunu...

En iyi sebep.

"Seni öptüm çünkü zarar vermeyeceğini biliyordum."

Böyle reddedilmeye kur yaparak sadece kendine zarar verecekti ama yine de kelimeleri söyledi. Abbie. Şimdi seni öpmememi söyle.

O yapmadı. O yapmadı. Bunun yerine, bu titrek küçük nefesi verdi ve sonra aman Tanrım, gözlerini kapattı.

Bu yüzden onu öptü ve midesinde bir havai fişek gösterisi gibiydi.

Bunu teknik olarak ilk kez yapmıyorlardı ama aman Tanrım, öyleydi. Çünkü iki yıl önce, neredeyse tesadüfen birbirlerine dokunduklarında, o anda dehşete kapılmış görünmüştü ve Will... Will çok kızmıştı.

Abbie siyah-beyazdı, Abbie sadıktı, Abbie sözünü tuttu ve kurallara bağlıydı - bu yüzden onu evliyken, en ufak da olsa öpmüşse, bu her şeyin onun düşündüğünden daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

Ve zaten her şeyin çok kötü olduğunu düşünmüştü.

Yani evet. O gece yarısı öpücüğüne dair anısı yüzde seksen öfke ve yüzde yirmi ölümcül hüsrandı; birinin kocasını kendi dalaklarını kusana kadar taşaklarına tekmelemek istediğinde bu duygu için kullandığı ad buydu. Ama bu? Bu geçen seferden daha fazla olamazdı. Daha farklı olamazdı. Daha iyi olamazdı.

Bu Abbie'ydi, elinden gelse onun içinde sürünecekmiş gibi ona yaslanmıştı, vücudu sıcak ve yumuşaktı, baştan çıkarıcılık günahla sarmalanmış rahatlık içindeydi. Bu Abbie'ydi, başparmaklarından biri sağ kulağının tepesini okşuyordu, sanki ona dokunmaktan, neredeyse her şeyi yaptığı gibi ona aynı sıkı sıkıya bağlı şekilde tapmaktan kendini alamıyormuş gibi bu küçücük milimetre ileri geri hareket ediyordu. Bu Abbie'ydi, ağzı çaresiz ve kararsızdı, saçlarının ebegümeci kokusu onu göksel bir bulut gibi yutuyordu.

aniden geri çekildi ve nefesi kesildi, "Aman Tanrım, özür dilerim, çok özür dilerim..."

"Hayır," dedi ve onu tekrar kendine çekti. "Pişman olamazsın. Seni öptüm. Bu yüzden, umursamadığın birini öperken yaşadığın suçluluk duygusu, seni biraz daha öpmeme yetecek kadar görmezden gelmeni çok isterim—"

"Seni önemsiyorum," diye haykırdı, sesinde şimdiye kadar herhangi bir noktada duyduğunu hatırladığından daha fazla duygu vardı.

Ne yazık ki, bu gerçeği düzgün bir şekilde incelemek için biraz fazla salaktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni önemsedğim gibi. Yüzyıllar süren yapım, biraz tuhaf ve takıntılı, tamamen romantik ve sadece ikimiz de seksi olduğumuz için değil.*seni önemsemek*. Bunun gibi."

"Will," dedi, sesi hüsrarla pürüzlüydü ve sonunda onun dikkati. Anlamıyorsun. Seni böyle önemsiyorum. Gerçekten biliyorum, bu yüzden bu korkunç bir fikir.

Kaşlarını çattı, birdenbire içtiği onca cin için kendine kızdı - çünkü eğer ayıksa, bu sözler beyninin emici olmayan yüzeyinde dönüp durmak yerine anlam ifade edebilirdi. "Ama sen dedin—"

"ben dedim*yapamadı*Bunu yap." Sözler hızlı ve hamdı, bakışları kayıyordu.

onunkinden uzakta, parmakları ceketinin kumaşında sımsıkı kıvrıldı. Binlerce mil uzakta olmak istiyormuş gibi görüldüğünde bile onu yakınında tutuyordu. Yapamayacağımı söyledim ve yapamam, çünkü gerçekten, gerçekten bir şeyler hissettiğimde, beni bunaltacak kadar, ya onunla patlarım ya da paniğe kapılır ve lanet olası ağzımı kapatırım. Kendimi bir çıkıntıya tek başıma koymak için çok fazla olmak istemiyorum. olmak istemiyorum*dürüst*,çünkü, Tanrım, Will, ne kadar acıtabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Dünyadaki her şeyi hissettiğinde, ama birlikte olduğun kişi hiçbir şey hissetmiyor. bilmiyorsun." Gözlerindeki acıyla midesi bulanırken, başını çılgınca salladı. Bundan korkuyorum. Ama ilişkilerin ancak cesur olabilirsen yürüdüğünü kesin olarak biliyorum ve artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben sadece nasıl zeki olunacağını ve nasıl güvende

olunacağını biliyorum ve ben istemiyorum-”

Midesinde bir ateş tutuşan ve damarlarında temkinli bir umutla yanan Will, ona yetişmek için çabalayarak hayretle bakakaldı. "Ne var Abbie? Neyi istemiyorsun?"

Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, dedi.

Tanrım, bunun için fazla sarhoştı. Ama anladı ya da en azından anladığını düşündü ve duyduklarından hoşlanmadı. "HataBen? Yapamazsın. yapamazsın Durmadan. asla olmayacaksınçok fazlaBenim için." Fikir o kadar gülünçtü ki kelimeler ağzına yabancı geliyordu. "Ve seni asla yalnız bırakmam."

"Bu senin düşüncen." Gülümsüyordu, ama bu kötü niyetli bir gülümseme idi ve onun tamamen içe dönük olduğu hissine kapıldı. "Ama sen sarhoşsun. Ve sen beni tanııyorsun. Ve böyle şeyler söz konusu olduğunda kendimi ne kadar berbat hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Şu anda kalbi camdandı. Tek bir yanlış vuruş, onu ayaklarının dibinde ince, parıldayan toz yığınlarına ayırabilirdi. Kollarını ona doladı ve yüzünü boynuna bastırdı. "Abbie," diye soludu ve onun bu kelimedeki tüm sevgiyi ve acı veren acıyı duyup duymadığını merak etti. "Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun? Sence - isteseydim seni istemez miydim?"

"Ben öyle demedim," diye mırıldandı sertçe, bu tam olarak ne demek istediğinin son teyidiydi.

"Yanılıyorsun," dedi ona ve hiçbir şey bundan daha doğru olmamıştı. "Seni tanıyorum. Kendini benden uzak tutmaya çalışıyorsun ama bunda o kadar iyi değilsin. Ve her şeyi bilmeyebilirim ama incindiğini görebiliyorum ve korktuğunu görebiliyorum ve yapmanı istemiyorum - sadece dur. Benim için farklı olmanı istemiyorum. Bununla mücadele ettiğinde bana söylemeni ve seni böyle tutmama izin vermeni istiyorum. Bu kadar. senden şunu yapmanı istiyorumgüvenBen."

"Sadece... sana güvenmek mi?" Çok hafif eriyordu, ama bu sözlerle ani ve keskin bir şekilde geri çekildi. "Adil davranmıyorsun."

"Ne?" Alt dudağına çöken dişlerini ve gözlerindeki ışıltıyı, yüzünü inceledi. "Neden?"

"Çünkü - çünkü bana ne sorduğun hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

"Hiçbiri. Ve senin ne istediğın hakkında hiçbir fikrim yok, aslında..."

"Her şeyi," diye ağzından kaçırdı. "Her şey."

"Ama sana her şeyi veremem! Bunu zaten denedim ve kötüydü. Tehlikeliydi. Oldu-"

"Aynı olmayacak," dedi Will umutsuzca, onu daha sıkı tutarak. "Bunu bana sen söyledin. Bunu bana kendin söyledin."

"Bir öpücük sadece bir öpücüktür, Will," dedi. Gözlerinde asırlık görünen bir hüzn vardı ve sanki avuçlarının arasına su sıkıştırılmış gibi kendisinden çekildiğini hissedebiliyordu.

"Abbie-"

Karın arasından geçen parlak farlar, uğuldayan rüzgarın üzerinde yükselen bir motorun hafif mırıltısı. Durdu, bir araba Bayan Tricia'nın yoluna girerken Abbie'nin omzunun üzerinden baktı. Gerçekten, gözlerini kısarak bir saniye sonra kim olduğunu biliyordu, ama yine de yanıldığını umdu ve bu, kafası karışmış, bir gece yarısı yolcusuydu; kısa süre sonra hatasını anlayacak ve her şeyi düzeltmesi, Will'in gözlerindeki yıkımı ve sesindeki çökmekte olan bir kalbi andıran umutsuzluğu düzeltmesi için Will'e bırakacaktı.

Ne yazık ki işler Will'in istediğı gibi gitmedi. Araba bir yer buldu, park etti ve motoru stop etti. Sonra kapı açıldı ve Jason Farrell sürücü koltuğundan kalkıp kızıl ışıktaki onlara baktı.

"Oi," diye seslendi neşeyle. "Kız kardeşimi çimenlerin üzerinde el yordamıyla mı beceriyorsun? Bu biraz fazla, Will."

Aman Tanrım, dedi Abbie. Will gerçekten daha fazla hemfikir olamazdı.

Yedi

Büyükanne, Jason'ın gece geç saatlerde gelişine çok sevindi. Abbie onun da heyecanlanması gerektiğini hissetti. Ne de olsa, onu, yeni adı Koruyucu Duygusal Duvarların İnsan Yıkım Topu olması gereken Will'e daha utanç verici, duygusal gerçekleri ağzından kaçırmaktan kurtarmıştı. Bu adama çağlar boyu süren aşkını itiraf etmek üzere olduğundan yarı yarıya şüpheleniyordu, bu noktada adam ya uygun bir şekilde paniğe kapılıp bunu yüzüne fırlatacaktı ya da...

Ya da daha kötüsü. Daha da kötüsü, hoşuna gidecekti - onun

beğeneceğinden şüphelenmeye başlıyordu. *AşkBT-*

ve her şey mükemmel olacaktı, o kadar mükemmel olacaktı ki, ta ki kötü düşüncelerini yeniden nasıl susturacağını unutana ve ondan ürküp uzaklaşana ya da sertçe saldırana ve o dehşete düşüp her şey yerle bir olana kadar.

Abbie'nin deneyimine göre işler her zaman çöktü.

Yani evet. Jase'in sözünü böldüğü için minnettar olmalı. Bu, ertesi sabah neden kahvaltı masasının üzerinden ona hançerler diktiğini açıklamıyordu.

Büyükanne tabağına fazladan yedi bin dilim domuz pastırması dökerken, "Bu kadar çabuk geleceğini bilmiyordum," diye şakıdı.

"Ah, peki. Abbie beni burada istedi. Jase ona şöyle bir bakış attı: *Açıkça*

fikrini değiştirdin ama? devam etmeden önce. "Öyleyse hemen kaçtım

çalışmaya izin verilir.”

Masanın diğer tarafında, Will sosislerine burnunu soktu. Sabah koşusuna çıkmıştı -ardından buz tutmuş çimenlikte bir dizi çok etkileyici geçirtiler geliyordu, Abbie pencereden falan baktığından değil- bu yüzden terden parlıyordu ve akşamdan kalma olmaktan çok daha dinç ve muhteşem görünüyordu.

Ucube.

"İşten istediğin zaman ayrılabilceğini biliyorsun," diyordu Will, "değil mi? için çalışıyorsunkendin”

"Ve ben dünyanın en kötü patronuyum," diye göz kırptı Jase.

"Ah, o çok iyi bir çocuk, değil mi sevgilim?" Büyükannenin bu saçmalığa öngörülebilir tepkisi buydu. Jase'in kendini beğenmiş alnına bir öpücük kondurdu.

Abbie dilini çıkardı. "Aile işine girdiğin için onun gözdesisin."

"Favorim yok," dedi Büyükanne, Ağa'ya dönerek. "Oh, Jason, fazladan müsli kahven hazır."

"İğrenç," diye mırıldandı Will.

Abbie, "Daha fazla hemfikir olamazdım," diye mırıldandı. Sonra dün gece, Will'in bile olup olmayacağı konusunda bir karmaşa içinde olduğunu hatırladı.*hatırladı*dün gece ve bu nedenle, masanın karşısından onunla mırıldanan hoşnutsuzluk ve bilmiş bakışları paylaşmamalıydı.

Çok geç. Gözleri bir araya geldi ve onunki bir shot espresso gibiydi: koyu, lezzetli ve tehlikeli bir şekilde canlandırıcı. Biraz gergin hissetti. Bok. Abbie bakışlarını kaçırdı ve onun yerine Jase'e baktığını fark etti. İkizi şu anda onun bilmediği bir şeyi bildiğini düşündüğünde aldığı o çileden çıkarıcı sırtışıla onu izliyordu. Sik. Ona tekrar dilini çıkardı, sonra omzuna çarpan tahta kaşığın tanıdık sesiyle havladı.

Büyükanne sertçe, "Kendine hakim ol," dedi.

Evet, Abbie, diye kıs kıs güldü Jase. Masanın altından bir gümlleme sesi geldi ve sırtışının yerini irkilme aldı. "Ah" Will'e ters ters bakmak için döndü.

diğer yöne anlamlı bir şekilde bakmak.

Abbie gülümsediğini hissetti.

Jase sandalyesinde arkasına yaslanıp siyah ipek gömleğinin manşetlerini düzelterek, "Ee, Will," diye söze başladı. (Jason on dört yaşındayken ona hayatının geri kalanında seksi bir korsan gibi giyinmeyi planladığını ve bunu çok ciddiye aldığını söylemişti.) "Nasıl, eve dönmek mi?"

Will gözlerini devirdi ve bir sosıs daha sapladı. "Her zaman olduğu gibi.

Daha soğuk."

"Hm, evet, büyüleyici," dedi Jase. Abbie. Nasıl oluyorsa *hip olmak* Eve dönecek mi?

Mutfağın karşısında, Büyükanne hevesli bir zevk ifadesiyle etrafta dolandı. Bu hem garip hem de sinir bozucuydu. "Evet, Abbie, nasıl?"

İyi, dedi Abbie.

"Gerçekten?" Jase

sırıttı.

Abbie ikizine gözlerini kıstı. *Kapa çenenı.*

Jase tek kaşını kaldırdı. *Beni yap.*

Abbie bakmaya devam etti. *Ben ciddiylim.*

Jase gözlerini devirdi. "Bakıyorum da bu sabah hepimizin keyfi yerinde." "Akşamdan kalmalar," diye sinsice araya girdi Büyükanne, "duruma bakılırsa

gizli cin şişesi. Bu ilginç değil mi?

"İrade akşamdan kalma, diye araya girdi Abbie. Dün gece bir kilise kadar ayıktım. Jase sırtarak, "Seninle ilgili kiliseye özgü tek şey buydu," dedi. Şimdi onu masanın altına tekmeleme sırası Abbie'deydi.

Kahvaltıdan sonra büyükanne hediyeleri paketlemeye gitti. Will duş alacağını söyledi, ardından Abbie'ye biraz baygınlık hissettirecek bir şekilde baktı ve "Sonra konuşmamız gerekiyor. Tamam aşkım?"

"Tamam," diye nefes aldı, bir an için beyinsiz ve bacaksız ve kendi vajinasının ve ayrıca midesindeki gergin sinir düğümünün çok ama çok farkındaydı.

Will üst katta gözden kayboldu, yokluğu tüm oksijeni havaya geri verdi.

Abbie sakinleştirici bir nefes aldı ve elini tuttu. Sonra nakış işlemek ve endişelenmek için aile odasına yoneldi ve Jase, açıkça sinirlerini bozmak amacıyla onu orada takip etti.

"Güzel ipek dikiş," dedi, omzunun üzerinden nakış kasnağına bakarak.

Yaratmakta olduğu küçük kaplumbağanın kabuğuna büyük bir dikkatle odaklanarak, "Bırak beni," diye mırıldandı.

"Hayır teşekkürler. Will'i bahçede öpmek, tamam mı?

Tanrı aşkına. Dn gecenin ona ters tepeceğini biliyordu. Sarhoşken mükemmel, baştan çıkarıcı, zgn ve çok sevimli olması ve dürüst, ciddi ve mükemmele çok yakın şeyler söylemesi, korkudan midesinin bulanmasına neden olması tamamen Will'in suuydu.

Sorunun kendisi buydu.

Sesini mahcup etmemek için büyük çaba harcayan Abbie, "Bunu bir daha aarsan, gece gizlice odana girip değerli sakalını tıraş edeceğim" dedi.

"Sanki kendi kardeşine böyle yapacaksın. enemin olmadığını biliyorsun." "Beni dene."

Jase güldü ama tekrar konuştuğunda sesinde endişe vardı. "Mutlu olursun sanmıştım. O senden hoşlanıyor, sen ondan hoşlanıyorsun, o zaten bir aile - çok ... düzenli. Düzenli olmayı seviyorsun."

Abbie çemberini bıraktı ve kardeşine baktı. "Hiçbir şey yok *dzenlibu* konuda, Jason. Biz ne zaman-?" "Ne?"

İçini çekti ve başını salladı.

Ah, ne oluyor? Cidden? Zaten güneye gitmeyi mi düşünüyorsun?

Her neyse, diye mırıldandı Abbie. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Karın kasları," dedi Jase nazikçe, yanına oturmak için hareket ederek. "Bu tür şeyler için neden endişelendiğini anlıyorum. Gerçekten yaparım. Fakat bak. Eğer ben olursam bana yumruk atmaktan çekinmeyin

patronluk taslıyor ama Will'e güvenmenin sorun olmadığını biliyorsun, değil mi? O kötü bir adam değil.

Abbie kaşlarını çatarak baktı. "Elbette değil. O en iyi adam. Endişeleniyorum*Ben*" Ancak kelimeler ağzından çıktığında ne kadar doğru olduklarını anladı. Dün gece Will'e tam olarak söylediği -ya da en azından ona söylemeye çalıştığı- şey buydu ama bunu çevresindeki birine nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Anlamıyorsun. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Hepiniz çok iyi ayarlanmışsınız.

Jase bir kahkaha attı. "İyi ayarlanmış? Abbie. Ciddi misin?"

"Tamam, hepiniz delisiniz ama anlamıyorsunuz.*Bu*"

Kolunu onun omuzlarına doladığında Jase'nin ifadesi yumuşadı. "Peki, o zaman bana açıkla."

Boğazı sıkıştı. "Duygular hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun." "Sen ve ben," diye mırıldandı. "Ama sen ve Will*Açıkça*alamıyorum birlikte kendi başınıza—"

"Hiçbir şeyi bir araya getiremiyoruz," diye karşılık verdi. "Ama sen istiyorsun."

Bazen bir ikize sahip olmak oldukça kötüydü. Onu bir nevi takip etti, en uygunsuz zamanda ortaya çıktı, dünyada kimsenin görmemesi gereken şeyleri gördü. "Evet," diye kabul etti usulca. "İstiyorum. Yapabilmeyi isterdim. Ama son birkaç gün bana bir şey gösterdiyse, o da hazır olmadığımdır."

Will, onu önemseydiğini söyledi ve ona inandı. Farklı olacağını söyledi ve ona inandı. Ama bu, onunla olmayı düşünmenin ona kelebekler verdiği gerçeğini değiştirmede.*Vesinir*lilik. Bu, sevgisinin yarısını bile ifade etmeye çalıştığı her seferinde, mutsuzluğa davetiye çıkardığından endişe ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Bu sağlıklı değildi ve ona vermek istediği türden bir ilişki değildi.

Daha iyi olduğumu sanıyordum, dedi yüksek sesle. "Ben... düzeldiğimi sanıyordum. Ama ben değilim."

Düzeltilmene gerek yok, Abs, dedi Jase. "Bana bak." onu yakaladı

elini tuttu ve onun bakışlarını alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle buluşturdu, onun ciddi olduğunu söyleyen, mavi ayda bir gördüğü ifade. "Senin için tek istediğim mutluluk. Oraya nasıl geldiğin umurumda değil. Will benim en iyi arkadaşım ve onu seviyorum, ama dürüst olmam gerekirse, onun kemiklerinin iliğini emebilirsin ve ben de gizlice senin tarafında olurum. Sen benim kız kardeşimsin, dedi yavaşça, net bir şekilde, özür dilemeden. "Yapıp yapmadığın, sağlıklı olup olmadığı, basit ve basit ya da aşırı karmaşık olması umurumda değil. Asla altına bir çizgi çekmeyeceğim ve senin düzelmeni asla istemeyeceğim. Her ne üzerinde çalışıyorsan, benim için yeterince iyi. Her zaman olmuştur, her zaman olacaktır. Tamam aşkım?"

Titrek bir şekilde nefes verdi, bu sözler, ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir güvenlik gibi etrafını sardı, belirsizliğinin şiddeti şimdi biraz sakinleşiyordu. Tamam, diye fısıldadı.

"İyi. Bu yüzden. Asıl soru şu: mutlu - seni oraya nasıl götüreceğiz?"

Oradayım, dedi dürüstçe. "Çoğu zaman. Sadece... Will. Keşke Will ile işler o kadar karmaşık değildi.

Jase, "O zaman karmaşıklığı ortadan kaldırı," dedi. Onun haklı olduğunu biliyordu.

Yıllarca dikkatli bir şekilde kaçındıktan sonra, Abbie artık duygularını bastıramıyordu. Will onları resmen dışarı sürüklemiş ve mikroskobun altına zorlamıştı ve en kötü yanı, muayeneyi Abbie tek başına yaptığı için bunu yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama artık işi bitmişti ve doğru yol ürkütücü ama açıktı. Mesafe ve hasret arasında gidip gelmeyi bırakması, daha fazlasını isteyeceğini gizlice umarken onu kendinden uzaklaştırmayı bırakması, gerçekte korku olduğu halde ihtiyatlı davranmayı bırakması gerekiyordu. İki gerçek önemliydi.

Will onu istiyordu.

Ve Will'i seviyordu. O kadar çok ve o kadar zordu ki, onu yüksek sesle sevme fikri tehlikeli, dinamit gibi, kaçınılmaz olarak patlayıcı geliyordu. Her şeyi görmesinden korktuğu için ondan geri çekildiğini hissedebiliyordu.

onun içinde. Ne düşünürdü? o ne yapardı *Yapmak* ona verdiği güçle mi?

Daha önce kendisine soruyu açıkça hiç sormamıştı; içgüdüsel olarak cevaptan korkmakla çok meşguldü. Ama şimdi, ağabeyinin kolu omuzlarında bir çapa gibiyken, kendini farklı bir zamana ve farklı bir adama dair anılarını unutacak ve Will'le ilgili anılarını hatırlayacak kadar güvende hissediyordu.

Onu ve Jase'i ilk sarhoş partilerinden eve kaçırان ve kusarken Abbie'nin saçlarını geride tutan Will. Noel'i Cabo'da milyarderlerle geçirebilen ama bunun yerine her yıl alerjisi olan kedilerle oynamak için eve gelen Will. Olaydan iki yıl sonra ona ilk, korkunç öpüşmelerini soran ve onun kendisini esasen güneş ışığının tadına varmak için kullandığını öğrendikten sonra bile bunun sorun olmadığını söyleyen ve cevap veren Will...

"Bu bana şimdiye kadar söylediğin en iyi şey."

Bunlar, düzeltilecek birine ihtiyaç duyan bir adamın sözleri gibi gelmiyordu.

Abbie'nin güven sorunları vardı ve Abbie endişeliydi ve Abbie'nin doğal nevrozları, en kötü kabuslarının gerçekleşmesiyle on kat büyümüşü, bu yüzden belki de en kötüsünün olmasını beklemekten asla vazgeçmeyecekti. Belki de küçücük bir parçası her zaman gökyüzünün düşmesini beklerdi. Ama gözlerini kapatıp mide bulandırıcı paniği ve bu yaklaşan utancı -görmeliydim- görmeliydim geçmişe baktığında, en kötü hayallerinde bile onu ezenin Will olmadığını fark etti. Yanında duran, elini tutan oydu.

Kahretsin. Gözlerini açtığında biraz yaşlanmış hissettiler. Jase kibarca fark etmemiş gibi yaptı.

"Daha iyi hissetmek?" O sordu.

"Miden bulanıyor," diye kuru bir şekilde yanıtladı ve adam gülümsedi çünkü gerçek cevabın evet olduğunu biliyordu. "Beni gerçekten seviyorsun," dedi ona.

"Öyle görünüyor," diye ciddi bir yanıt verdi.

"Ve beni sevdiğin için, mükemmel olmamam senin için sorun değil." O da aynı şeyi hissettiği için bunu takip etti. Ve Abbie korkularını bir kenara bıraktığında,

Onu yönetmesine izin verildikten sonra aynı zamanda... "Bahse girerim Will de beni gerçekten sevebilir." Bu sözler fısıldandı, çünkü dünyaya söyleyen dilekler gerçekleşmezdi.

Jase'e söylemek sayılmazdı.

Bir süre kaşlarını çatarak ona baktı, ama bu kaş çatma kısa sürede tuhaf bir gülümsemeye dönüştü. "Ee, evet," dedi. "Belki Will seni sevebilir." Boğazını temizledi. "*Muhtemelen*, Bence. Ona sorup öğrenmelisin."

Abbie homurdandı. "Ama ona ilgilenmediğimi ve bunu yapamayacağımızı binlerce kez söyledim ve..."

"Ah anlıyorum. Yani şimdi oraya gidip ona fikrini değiştirdiğini söylersen, o şöyle diyecek: *Üzgünüm, otobüsü kaçırdın, dün gecedan beri büyük bir fikir değişikliği yaşadım ve tereddüt eden bir kadını istemem mümkün değil.*"

Abbie dudağını ısırdı.

"Şakaydı," diye ekledi Jase. "Bunu söylemeyeceği belli." "Doğru," diye onayladı Abbie. "Evet. Açıkça."

"Yani, anlıyorsunoumutsuzca bunu soran bendim ve

Onu soğukkanlılıkla reddeden sen misin? Abbie'nin midesi bulandı. "Beklemek. Ne?"

Jase omuz silkti. "Ben sadece söylüyorum. Dinamik bu, değil mi? Fark etmemişsin gibi görünüyor."

Hayır. Hayır, yapmamıştı. Kendinden o kadar emindi ki...*uygunsuzluk* için Will, onu hayırlarıyla ve hayırlarıyla rahatsız etme gücüne sahip olduğu aklına gelmemişti. Ama ya yaptıysa?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Kahretsin.

"Aman Tanrım," diye içini çekti Jase. Kusmak üzere gibi görünüyorsun. Endişelenmekten ölmeden önce git ve onunla konuş.

"Sağ. Evet. Kesinlikle." Abbie nakışını sehpanın üzerine koydu ve sırtı dimdik ve sinirleri peynir gibi sallanarak ayağa kalktı.

Ona her şeyini veren adam için biraz savunmasız olma riskini alma zamanı gelmişti.

onun.

"Adil davranmıyorsun."

Abbie'nin dün gece söylediği buydu ve bu konudaki adaletsizlik Will'in tam göğsüne bir şaplak indirmişti. Çünkü tam olarak nasıl haksızlık yapıyordu? O sırada kışından sarhoş ve onun yakınlığıyla başı dönen bir halde hiçbir fikri yoktu.

Sonra uyumuş, uyanmış ve penceresinin dışında yağan karı izlemiş ve gerçekten lanet olası beynini kullanmıştı. Ondan kendisine güvenmesini istemiş, onun kenetlenmiş dişlerinin ardında saklandığını hissedebildiği sırları ortaya çıkarmaya çalışmış ama aslında kendi sırlarını paylaşmamıştı. Onun neler yaşadığını, nasıl mücadele ettiğini bilerek, onun için tüm savunmasızlıklarını ortaya koymasını istiyordu - yine de korktuğu için kendi kalbinin tüm gerçeğini saklamıştı. Zar zor kavrayabildiği boklarla uğraşıyordu ve *yapard* biraz hafif reddedilme konusunda stresli.

"Wanker," dedi kendi kendine, sarmal tavana bakarken. "Seni tam bir pislik." Sonra kalkıp giyindi ve hızlanan karda kilometrelerce koştu çünkü ciğerlerinde buz sarkıtlarına ihtiyacı vardı, zihnini boşalttı, duyularını keskinleştirdi, yarattığı karmaşadan bir çıkış yolu bulmasına yardım etti.

Hareketin her zaman yaptığı gibi yardımcı oldu. Will eve döndüğünde, sevdiği kadına ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu. Bunu söyleyemedi çünkü söz konusu kadın kedi kahvaltısı dağıtıyor ve erkek kardeşi ve büyükannesiyle şakalaşıyordu.

Kahvaltısını yerken, duşunu alırken, kurulanırken ve buğulanmış banyo aynasındaki puslu yansımasına bakarken, Abbie'yi yalnız bırakma dürtüsü içini yakıyordu. Bej-sarışın bir damla ona baktı.

"Sen." Damlayı işaret etti. "Bunu mahvetme." Blob sessizdi. "Ona her şeyi anlat ve o geldiğinde utançtan ölmemeye çalış."

dehşete kapılmış Cesaret yoksa, zafer de yok. Bitir şunu. Bu zamana kadar, yansıması biraz daha az şişkin ve çok daha kararlı görünüyordu. Memnun olan Will başını salladı, beline bir havlu sardı ve banyo kapısının kilidini açtı.

Açıldığında Abbie'nin koridorda ellerini önünde kavuşturmuş ve yüzünde garip bir ifadeyle durduğunu ortaya çıkardı.

Will öldü.

"Em," dedi. "Az önce kendi kendine mi konuşuyordun?"

Kahretsin. "Belki."

Gerçek sözlerini duymamış olmalıydı, çünkü gülümsedi, başını salladı ve gergin bir kahkaha attı. "Ha. Tamam aşkım. Şey..." Gözleri adamın yüzüne kaydı, sonra göğsüne indi, sonra tekrar yüzüne döndü. "Duşunu bitirene kadar banyonun dışında beklemenin inanılmaz derecede tuhaf bir şey olduğu şimdi aklıma geldi..."

"Umurumda değil," dedi çabucak, çünkü umursamadı. Birincisi, onun yanında olmak istediğini gösteriyordu ki bu harikaydı, çünkü o onun yanında olmak istiyordu. İkincisi, açıkça sorun yaşıyordu. *Olumsuz* yarı çıplak vücuduna bakmak, ki bu mükemmeldi. Çok mükemmel. Konu onun dikkatini çekmeye geldiğinde, sahip olduğu avantajları kullanmaktan geri kalmıyordu. Kendisinden utanması gerektiğine dair belirsiz bir fikri vardı ama ince bir şekilde esnemeye çalışmakla çok meşguldü.

"Doğru," dedi Abbie, bakışları ondan tamamen kayarak yere indi - ki bu iyiye işaretti. Korkunç bir işaret olmadığı sürece. Hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden konuşma konusunda daha iyi olması gerekiyordu.

Bunu aklında tutarak, "Dinle, sana söylemek istiyordum..." "Hımm," diye sözünü kesti kadın, "belki de önce giyinmelisin."

Kendini tutamadı. Sırıttı. "Yapmalı mıyım?" "Evet."

"Neden? Seni rahatsız mı ediyorum?"

Gözlerini devirdi ve gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Diler misin, Reid."

"Ediyorum, Abbie-kız."

Sonra ona baktı, bakışlarında küçük bir şaşkınlık kıvılcımı vardı, ardından ... böğürtlen rengi dudaklarında tatlı bir gülümseme. "Sana hiç aşırı flörtöz olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır," dedi dürüstçe. Ondan başka kimseyle flört ettiğini düşünmüyordu. Asla rahatsız etmek için ilham almamıştı.

"Belki de ben özellikle duyarlıyım o halde," diye mırıldandı, ama o zamana kadar adamın dağınık beyni ne olduğunu hatırladı.*duyarlı* demek istedi ve memnun hissetmeye başladı, çoktan geri adım atmış ve yoluna devam etmişti. "Cidden, git ve giyin. Deltlerin bana bakarken konsantre olamıyorum.

Deltler, gerçekten mi? O sordu. "Meme uçlarıyla giderdim. Çok daha fazla göz benzeri.

Boğuk bir inanmazlık sesi çıkardı. "Gerçekten şu anda meme uçlarını gözbebekleriyle karşılaştırıyor musun?"

"Gerçekten deltleri gözbebekleriyle mi karşılaştırıyorsun? Dürüst olun, deltlerin ne olduğunu gerçekten biliyor musunuz?"

"Bu saçma bir konuşma," diye burnunu çekti.

"Öyleyse hayır, o zaman," dedi ve kız sırttı ve Tanrım, onu böyle gülümsetecekse gerçekten her şey hakkında konuşurdu. O kadarını söylemek üzereydi ki, salonun en ucundaki kapı çarparak açıldı ve Bayan Tricia eski bir korku filminin dehşete düşmüş kadın kahramanı gibi kapı eşiğinde belirdi.

Kahverengi teni grimsi bir renk almıştı, ağzı mükemmeldi.Ö, ve elleri, yarı fiyatına Ted Baker hediye setine sarılmış paniğe kapılmış pençelerdi. "Sos!" diye feryat etti.

Abbie ona göz kırptı. "Şey... merak etme büyükanne. Bizi gönderdiğinizde bir ton mısır unumuz vardı..."

"HAYIR!Sos!Bayan Tricia hediye setini bırakıp koridora koştu.

ikisini de geçti. "Onu az önce pencereden gördüm! Kar fırtınasında dışarıda! Ormanın kenarında! Nasıl çıktı? William, üzerine bir şeyler giy. Jason!" diye bağırdı, neredeyse merdivenlerden aşağı koşarken.

"Jason, Gravy kaçtı!" Will
arkasından baktı. "Bok."

Sonra Abbie açıkça kafası karışmış bir halde, "Kar fırtınası mı?" dedi.

Sekiz

Evet, ortaya çıktığı gibi: kar fırtınası.

Will üzerine bir şeyler giydi ve kapıda Jase'i karşılamak için tam zamanında aşağı indi. Sanki biri kafasına pudra şekeri dökmüş, sonra da onu buzluğa atmış gibi görünüyordu. Arkasındaki açık kapıdan buz gibi rüzgarlar uğuldadı ve Will, Abbie'nin göğüslerini traş eden erkekleri tercih edip etmediğini merak ederken, görünüşe göre ortaya çıkan kar fırtınasına şok içinde gözlerini kısıtı. (Koridordaki bakışlarından sonra durumu kendi haline bıraktığına memnundu.)

Jase kapıyı çarparak kapatırken, "Onu göremedim," dedi.

"Ne?" Bayan Tricia ciyakladı. "O yaratık cehennem gibi hamile. Ne yaptığını düşündüğünü bilmiyorum, bununla dışarı çıkıyor!"

Merak etme büyükanne. Abbie, Bayan Tricia'nın sırtına yatıştırıcı daireler çizdi. Onu bulacağız. Hepimiz dışarı çıkıp arayacağız.

"İyi. Çiftlere ayrılalım ve onu arayalım."

Jase ve Abbie anlamlı bakışlar attılar. "Şey," dedi Jase, "dönmesi durumunda belki burada bekleyebilirsin?"

Bayan Tricia ona ters bir bakış attı. "Kapa çeneni delikanlı. Botlarımı getir. Benimle eşleşebilirsin."

Will, zar zor inandığı kar fırtınasında kendini böyle buldu.

Abbie Farrell ile el ele tutuşarak Bayan Tricia'nın mülkünün güneyini sınırlayan ormanın kenarında durmuş. İkiisi de kalın eldivenler giymişti ama yine de onun sıcaklığını hissedebildiğini hayal etti. Onu sımsıkı tuttu, öyle sıkı tuttu ki, ona dün geceki puslu, kafa karıştırıcı mutluluğu hatırlattı, dokunuğu ve sesi onu sabit tutan şeylerken. Tabii ki, şimdi ona dokunuyordu çünkü gözlükleri karlı bir karmaşaydı ve onun rehberliği olmadan bir kuyuya dűşebilirdi. Ama hala.

Abbie rüzgara karşı, "Büyükanmem alıları sevdiğini söyledi," diye bağırdı. "şuradan başlayalım." Boştaki eliyle ağaçların arasındaki sık, yaprak dökmeyen böğürtlenli bir yamayı işaret etti.

"şey, evet," diye yanıtladı Will, yanlarından yürümeye başladıklarında başını sallayarak. şapkasından sarkan toplar yanaklarına bir şaplak indirdi.*oyunda kafa*. Umutsuzca Abbie ile konuşması gerekiyordu ama şu an muhtemelen en iyi zaman değildi. Gravy'i bulamazlarsa—

Abbie onu dűřüncelerinden sıyrarak, "Sana bir řey söylemem gerekiyor," dedi. Kar girdabının arasından gözlerini kısararak ona baktı ama o dümdüz önüne bakıyordu: tek görebildiği, onun kalın, kar taneleri noktalı sa yığını, gözlüğünün koyu çerçeveleri ve sert enesiydi. O ene gergin olduğu anlamına gelebilir ama aynı zamanda kıcının üstüne dűřmemeye odaklandığı anlamına da gelebilir.

"Evet?" dürttü.

"Evet. Bu bizimle ilgili.

Biz. Ne kadar küçük bir kelime, ama Will'in evinde kocaman bir diskoyu patlattı.

vücut. Umut dolu dűřüncelerinin çılgınca nabzına ayak uyduran yanıp sönen ışıklar ve çarpan kalbine ayak uyduran gümbür gümbür müzikle tamamlandı.

"Bunu söylerken gergindim," diye devam etti, "ama dışarıda kar fırtınasında hamile bir kedi bulmaya odaklanırken bu konuşmayı yapmak gerçekten üzerimizdeki baskıyı azaltıyor, bu yüzden..."

Güldü ve bir ciğer dolusu buz yuttu. "Haklısın. Ama..." Aslında bunun bir "ama" için doğru zaman olup olmadığını bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu

onu tekrar susturacaktı ya da farklı bir şey söyleyecekti, son iki gündeki sayısız muhteşem başarısızlıklarından sonra gerçekten hayal etmeye cesaret edemediği bir şey. Eğer *oöyleydionu* kapatmak, sevgisini her yere sallamak, onu eve ölü bir fareyi sürükleyen bir kedi gibi etkileyebilir. Ama farklı bir şey söyleyecekse...

Böğürtlen tarlasına ulaştılar ve aynı anda konuştular. "Bilmelisin ki..." dedi Will.

Ama Abbie'nin ne dediğini anlayınca cümlesinin geri kalanını hatırlamakta güçlük çekti. Hangisi: "Çocukluğumuzdan beri sana aşığım."

Bir kar fırtınasının ortasında utanç verici gerçekleri ağzından kaçırmakla ilgili olan şey, neredeyse rüzgarın sözlerinizi alıp götürdüğünü ve hiç kimsenin onları söylediğinizi bilmeyeceğini hayal edebilmenizdi.

Neredeyse.

Zaten sonrasında Abbie'nin yaptığı da buydu. Will'in her şeyi gören bakışının yüzünün yan tarafını tipik bir yoğunlukla yaktığını hissedebiliyordu, ama aralarında, gözleri değdiği anda hararetli cildini serinletecek kadar kar vardı, bu yüzden bunu halletmek her zamankinden daha kolaydı. Sözlerinin en zorunu serbest bıraktı, sonra böğürtlenleri incelemek için eğildi ve teşekkür etti.

Tanrı her neyse, bu kesin olaylar dizisini dinliyordu - çünkü başka herhangi bir durumda, bu itirafı yapmak için yirmi dakikayı sağlam bir şekilde harcayacağına dair sinsi bir şüphesi vardı.

Will'in nasıl cevap vereceğini tam olarak yirmi dakika düşünebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Sessizliği... önemliydi. Böğürtlenleri aramak için aşağı indiğinde elini bırakmış olması da önemliydi -hatta

gerçi bu tam olarak Abbie'nin yapmasını umduğu şeydi. Aralarındaki herhangi bir bağlantı, çok az bile olsa, çok güçlü, önemli ve çok fazla hissettiriyordu. Bu duygusal dürüstlük konusunda çok çalışıyordu ama kendini tamamen alt edecek de değildi.

Ayrıca söylediklerini geri almaya da niyeti yoktu. Ya da konuşmayı bırak, sonunda konuşmaya başlamıştı.

Çeşitli dikenli dalları ayırırken, "Uzun ve tuhaf bir deneyim oldu," dedi. "Sadece bir aşk olduğunu düşünmüştüm ve sonra öyle olmadığını fark ettim, ama gerçekten *arananaşık* olmak çünkü bu çok daha az karmaşıktı, bu yüzden kendimi öyle olduğuna ikna ettim. Ve sonra zihinsel olarak orada yıllarca kaldım çünkü aptal bir gençtim ve sen benim en iyi arkadaşımydın ve duygularımdan kaçınmak, bu konuda bir şeyler yapmaktan ve ne olabileceğini bilmemekten çok daha güvenli görünüyordu. Bence hepsi çok riskliydi. Sonra hayat oldu ve birdenbire tamamen farklı yerlerde ve aşamalarda'ydık ve artık bunun bir önemi yoktu. yani *bendüşünce* artık önemi yoktu. Ama... Benim için her zaman çok önemli oldun. Beni korkuttun. Değilim-"

Will o kadar aniden yanına diz çöktü ki, Will onun gerçekten yere yığıldığından endişelendi. Sonra aynı anda iki şey oldu: Birincisi, eldivenli, karla ıslanmış eliyle onun yüzünü kavradı ve etraflarındaki fırtınayı andıran bir sesle, "*Abbie*"

İkincisi, çalıların altındaki bir şeyin irkilmesiydi, gözünü çizen hareket.

"Sos!" diye bağırdı.

"...Ne?"

"Bu Sos! O burada. Abbie daha sağda dizlerinin üzerinde ayaklarını sürüdü ve diken yığınının altına uzandığında Will onu kolunu yakaladı.

"Kendine zarar vereceksin." Alışılmadık bir biçimde sert bir tavırla kaşlarını çattı ve sonra sanki ikisiymiş gibi elini dikenlerin altına sokmaya başladı.

tamamen farklı organik malzemelerden yapılmıştır. Ya da belki de ceketini onunkinden daha kalınmış gibi davranıyordu ki bu doğrudu, yani yeterince adildi.

Böğürtleni dikkatlice kaldırdı ve altında doğum yapıyor gibi görünen Gravy yatıyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Cidden?*Cidden?*" Onun sesi neredeyse bir hırıltıydı. Abbie onun hiç bu kadar hüsrana uğradığını duyduğunu düşünmemişti. "Sorun değil," dedi, boynundaki eşarbi çözerken. "Yardımcı olabiliriz..." "Kedi için endişelenmiyorum Abbie," diye sözünü kesti.

daha ziyade karakersiz. Will kedileri çok severdi, uzun süre yakın kaldıktan sonra ciğerlerini parçaladıkları kısım dışında. "Bana az önce beni sevdiğini söylediğin gerçeğinden bahsediyorum. Bunu bana az önce söyledin ve ben seni ölene kadar öpmek istiyorum ve bunun yerine sen kasılmalarla Gravy'den konuşurken bir çalı tutmak zorundayım. İtirafı başladığından beri bakışlarını dikkatle ondan kaçırıyordu ama adam tüm bunları sesinde o kadar umutsuz, inanamaz bir tutkuyla söylemişti ki Abbie'nin bakışları izinsiz ona çevrildi.

Ve ona baktığında, onun gözlerinde aynı çaresizliği gördü, çılgınca ve ıstırap verici bir şefkatle ve sanki teninin her santimine aynı anda yavaşça ve sevgiyle dokunmuş gibi hissetmesine neden oldu.

Midesindeki gergin sinir örgüsü biraz çözüldü. Eşarbını bitkin görünen bir Sos'un etrafına sararken ve hayatın son derece iğrenç ama alışılmadık olmayan mucizesinin gözlerinin önünde sıkılıp sıkılmasını izlerken bile, itiraf etmeye devam etmesi için yeterliydi.

"Mesele şu ki," dedi Will'e balon benzeri amniyon kesesine bakarken, "ben... seni sevmemin sandığın kadar önemli olduğunu düşünmüyorum..."

"Katılmıyorum," dedi Will hemen.

Onu görmezden geldi. "—Çünkü bunda pek iyi değilim. Aşk, demek istiyorum. Fark etmiş olabileceğin bazı sorunlarım var ve ben çok korkuyorum Will. Ben gerçekten. Her zaman korkuyorum. Ve bazen -sıklıkla- bu korkunun yaptıklarımı kontrol etmesine izin veriyorum ve işte o

zaman hatalar yapıp insanları incitiyorum ve seni gerçekten incitmek istemiyorum."

"İşte bu yüzden beni uzaklaştırıyorsun," dedi. "Aynı şeyi hissetmediğin için değil."

"Hissediyorum *Daha*"

"Yapma," dedi ona. "Yapamazsın."

Kalbinin pervasızca atması endişe vericiydi. Ama Abbie umutla gelen gergin heyecana şimdiden alışmaya başlamıştı. Ne de olsa, Will'e o kadar büyük bir sır vermişti ki, bunu ondan saklamak için yıllarını harcamıştı. *kendini* korkunç bir şey olmamıştı. Toprak altlarından çıkmamıştı. Bunun yerine, ona hayatında gördüğü en tatlı şeymiş gibi bakıyor ve onu içini aydınlatan şeyler söylüyordu, "Abbie-kız, bana yapabileceğin hiçbir şey sensiz olmaktan daha fazla canımı yakamaz."

"Bu gülünç, aşırı romantik ve korkunç derecede gerçekçi değil," dedi ona ve sesi çok az titredi.

Will, "Buna alış," dedi ona, "çünkü sana karşı bir sürü duygum var ve bunların hepsi mantıksız ve gerçekten umurumda değil. Üzerinde çalışacak işlerin olup olmaması benim için önemli değil. Sana dün gece söyledim, bugün de söyleyeceğim, yarın da söyleyeceğim: Eğer korkuyorsan Abbie, sadece elini tutmak istiyorum."

Ah hayatım. Aman Tanrım. Onun gibi birinin söylediği böyle bir şeye inanmak istemişti - hayır, sadece o, *sadece onu*- tüm hayatı boyunca ve şimdi bunu yapmaya kararlıydı. onu seçmek için Sesinin dokusu onun kaburgalarının arasına dokundu ve onu sımsıkı, emniyette, emniyette tuttu. Hıçkırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı, bu da başka bir şeye konsantre olmasını zorunlu kılıyordu.

Sosun bebeklerini çevreleyen amniyotik sıvıları yalaması gerekiyordu -Abbie bunu bilecek kadar çok kedi doğumu görmüştü- ama çok üşümüş ya da çok yorgun ya da her ikisi birden olmalıydı çünkü bu gerçekleşmiyordu. Abbie yüksek sesle, "Bunu yapmak zorunda kalacağım," dedi ve eldivenleri için minnettar bir şekilde yeni doğmuş minik kürk ve pisliğe uzandı.

Will, "Tamam," dedi. "Konuşmaya devam edeceğim."

"Evet," dedi usulca, o kadar yumuşak ki rüzgar ve kar sözlerini kamçılardı.

uzak. "Lütfen." Boğulmaktan çok korktuğu sevgi okyanusu yüzünden mi? Her sözü onu neşelendiren sıcak, nazik bir dalgaydı. Ve aniden yüzüyordu.

"Bu hafta her şeyi berbat ettim, Abs," dedi, o çalışırken vücudunun yan tarafına doğru eğilip alnını şakağına dayadı.

Onu soğuğun en kötüsünden korumak, evet - ve yumuşak dudaklarını onun buz gibi yanağına değdirmek, sözlerini bir sır gibi tenine işlemek. "Büyük bir planım vardı - işimi bırakıp eve geri dönecek ve çalışarak senin hayatına girecektim ve sonra bir yıl geçecek ve ben senin olacaktım ve sen bunun nasıl olduğunu bile anlamayacaksın."

Minik, miyavlayan yavru kediye nazikçe silerek yarı temiz bir kahkaha attı. "Ne?"

"Evet. Çünkü kilometrelerce öteden bile mücadele ettiğini söyleyebilirim ve sanırım ördüğün tüm duvarları gizlice aşabileceğimi ve yanında olabileceğimi düşündüm.*ile*beğenseniz de beğenmeseniz de siz. Ama bu asla işe yaramayacaktı. Seçimler yapıyorsun ve bunlar kasıtlı ve beni dışarıda ya da içeride tutsalar da senin seçimlerin. Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu. Bunu görmezden gelmenin hiçbir anlamı yoktu."

Yavru kediye annesine yaklaştırdı Will'e dönüp atkıyı çözerken Abbie'nin nabızı hızlandı.*onun*başka bir battaniye için boyun. "Aşk," diye dikkatle tekrarladı, zorlukla yutkunarak, herhangi bir tonlama eklemeyi reddederek. "Aşk." Dudakları kelimeyi iştahla şekillendirdi. Ve ilk kez, söylediklerinin en bariz yorumuna yönelmek kibirden çok umut gibi hissettirdi.

"Evet," dedi ona ve o bunu onun sesinde duydu, bakışlarında hissetti. Belki de hep oradaydı. Belki de ona bakışından, sanki her küçük şeyi görebiliyormuş gibi...*arananne* kadar sert, garip veya zor olursa olsun her küçük şeyi görmek her zaman aşk olmuştu.

Ve sonra, her şeyi yaptığı parlak kolaylıkla bu olasılığı doğruladı. "Evet, seni seviyorum Abs. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı

Ben bunu yaptığımda, sen üniversiteye gidiyordun ve sonra başka birini buldun ve ben sanki gitmene izin vermek kadar aptalca bir şey yapmamışım gibi hissettim ve artık çok geçti. Umarım o zamandan beri seni severek bunu telafi etmişimdir.

"Çünkü ben sahibim. Ayrı geçirdiğimiz her saniye ve birlikte geçirdiğimiz her hafta seni sevdim. Canın yandığında seni seviyorum ve dikkatli olduğunda seni seviyorum ve beni sevmenin güvenli olup olmadığından emin olmadığına seni seviyorum. Endişelenmekten kendini alamadığını biliyorum ama keşke sana bunu en başından söyleseydim - beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Denendim ve test edildim, Abbie. Dünyanın yarısını dolaştım, seni seviyorum. Lanet olası düğününde mübaşir oldum, seni seviyorum." Güldü, sesi gerçekten inanmıyor gibiydi. "Kelimenin tam anlamıyla duramıyorum. Ve sana daha önce söylemeliydim çünkü biraz daha güvende hissetmen için yapabileceğim bir şey varsa, onu yapmak isterim. Evet. Yani üzgünüm. Ve hepsi bu. Bu kadar."

Ah, dedi Abbie çok ama çok yumuşak bir sesle. Ve sonra sessiz kaldı. Gravy'nin ikinci kedi yavrusu doğarken bekledi, bu iş çabucak bittiği için inanılmayacak kadar minnettardı. Burnunu çeken küçük şeyi annesinin ve kardeşinin yanına sardı. Ve sonra, çok hızlı bir şekilde, kirli, eldivenli ellerini güvenli bir şekilde yanlara doğru uzatmış, yüzünü Will'e çevirdi ve onu öptü.

Şaşırmış olmalı, çünkü gırtlığının arkasından o şaşkın sesi çıkardı ve onu öpmesi bir saniyesini aldı. Ama yaptı. O da ona dokunamıyordu, böğürtlenleri hâlâ bir kenarda tutuyordu ve bu yüzden uzun, aç bir anı ağız ağıza ve vücut bedene sarılarak, sadece o öpücüğe döktükleri tüm duygularla birbirlerine sarılarak geçirdiler.

Seni seviyorum, diye düşündü, onunla çıldırdı, başı döndü, nefesi kesildi. Tadını onun dilinde almayı umdu, alt dudağını ısırduğunda onu almayı umdu, kalçalarının ağrıyan kayasında kendisinininkine karşı hissedebileceğini umdu. Çünkü bunu onda tattı, ondan hissetti, kafasının etrafında dönüp duran o yakıcı derecede dürüst sözlerde işitti. "*Denedim ve test edildim*,

Abbie. Kelimenin tam anlamıyla duramıyorum. Buna ihtiyaç duymak istemiyordu; ona basitçe, kayıtsızca güvenmek ya da daha doğrusu her şeyin iyi olabileceğine, kabusların her zaman köşede beklemediğine güvenmek istiyordu. Ama o henüz tam olarak orada değildi ve o bunu biliyordu ve aldırmadı. Onun yerine ona bu sözleri, ihtiyacı olduğunda bir cankurtaran halatı vermeye istekliydi ve kesinlikle hiçbir fikri yoktu.

- bunun onun için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ondan uzaklaşmak şimdiye kadar yaptığı en zor şey olabilirdi ama burada tipide yeni doğmuş kedi yavruları vardı, bu yüzden fazla bir seçenekleri yoktu. Öpüşmeyi kestiğinde inledi ve bu adamın onu istemekle ilgili bu kadar açık olması o kadar gerçeküstüydü ki. Buna sahip olduğunu hiç düşünmemişti. Buna ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Kedicikler, diye nefes verdi. "Biz... onları hareket ettirmeliyiz." "Evet," dedi, "evet." Sonra gülümsedi.

"Hey." "Ne?"

"Sen benimsin."

Kedileri kucağına alırken gülüyordu, kendini yıllardır olduğundan daha genç hissediyordu, onlar sadece onlarken ve hiçbir şey karmaşık değilken eskisi gibi hissediyordu. "Bu hiç mantıklı değil, William."

"Gerek yok, Abigail." Böğürtlenleri serbest bıraktı ve her zamanki gibi alerjisini görmezden gelerek kedileri kollarından aldı. Lanet olasıca benim. Bunu hatırlamak."

Hâlâ yapmam gereken... Yapmam gereken şeyler var, dedi ona, kendini bir helyum balonu gibi hissederek, önüne geçmemeye çalışarak. "Sanırım terapiye geri dönmeliyim."

"Muhtemelen," diye onayladı, onlar ayağa kalkarken. "Hey!"

"Ne? Bitirdiğimi düşündükten sonra terapiye geri döndüm.

Karların arasından ona baktı. "Terapiye mi gittin?"

"Kaliforniya'da yaşadım. Orada böyle şeyler yapmak zorundasın, yoksa asla uyum sağlayamazsın." Ama sonra, bir an sonra, ona ender, ciddi bakışlarından birini attı ve "Bir ara sana bundan bahsedeceğim" dedi.

"Tamam," dedi. "Teşekkür ederim," dedi. *Seni seviyorum*, düşündü. Ve onun kahrolası aklını okumuş gibi, hemen karşılık olarak, "Seni seviyorum," dedi.

Hissettikleri hisler bir yana, bunların değış tokuş ettikleri kelimeler olduğuna inanamıyordu. Kalbi bir güneş huzmesi tarafından yutulmuştu ve ta eve kadar parıldadığını hissetti. Kızıl ön kapıyı açıyorlardı ki aklına geldi - ona da güneş ışığı vermek istiyordu, onun da kendi gibi hissetmesini sağlamak istiyordu, bu da ona ne verirse onu geri vermesi gerektiği anlamına geliyordu. "Ben, şey... Yani, az önce beni sevdiğini söylediğinde, söylemeliydim ki-"

Sesinde bir gülümseme ve kollarında bir sürü kediyle ona baktı. "Orada hiçbir *meli*, Abs. Nerede olduğunu anladığımı söyledim ve ciddiydim. Evin sıcaklığından gözlükleri buğulandığı için Tanrı'ya şükretti, çünkü o bunu söylerken onun muhteşem lanet yüzünü daha ince ayrıntılarıyla görebilseydi, her şeyin mükemmelliğinden bayılabilirdi. "Bugün zaten beni sevdiğini söyledin," diye devam etti. "Bahse girerim haftanın geri kalanını bitirmişsindir."

Şefkatten, hayranlıktan başı dönerek güldü. "Daha iyisini yapabilirim."

"Ama daha iyisini istemiyorum," dedi sakince. "Sahip olduğum şeyi seviyorum. İçindesin

burada şarj et, biliyorsun. Aramızda değışen her şey senin seçimin olacak." Gözleri onun içini dışına çevirdi. "Tek istediğim senin olmaktı. Ben miyim?"

"Evet," diye nefes verdi. *Tanrım, evet.*

Sırıttı, onu hiç görmediği kadar mutluydu. Bir keresinde bir kelebeğin burnuna konduğu zaman da dahil, ki bu bir şeyler söylüyordu. "Öyleyse iyiyim. Şimdi kardeşini ara ve Bayan Tricia'yı buraya getirmesini söyle. Bizden daha zeki birinin bu kedilere bir göz atması gerekiyor."

"Ah, kahretsin, evet." Eldivenlerini çıkardı, cebinden telefonunu aldı ve numarayı çevirirken Will'in peşinden oturma odasına girdi. Jase, Will Noel ağacının altına eğilmiş, Gravy ve kedilerini kırmızı-altın süslerin altına bırakırken telefonu aldı.

"Onu buldun mu?" Jase'in hemen selamlamasıydı.

"Evet. Evdeyiz. Ayrıca doğum yaptı."

Tiz bir "Ne?" Arka planda birkaç homurdanma ve boğuşma sesleri duyuldu, tahmin edilebileceği üzere Büyükanne telefonu devraldı. "Ne oldu?"

Abbie, "İki yavru kedi sağ salim dünyaya geldi," diye bildirirken, Will daha fazla battaniye toplayıp kanepeden birkaç minder çıkardı. Garip doğum sonrası lekeleri olabilirdi ama büyükannesinin aldırmayacağından oldukça emindi. "Dışarısı gerçekten yorgun ve üşümüş görünüyordu, ama şimdi ilkini yalıyor ve ikincisi besleniyor, yani bu iyiye işaret, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Büyükanne. "Tebrikler. Geri dönüyoruz."

Abbie bu "Aferin" konusunda biraz gergin hissetti. Belki Chitra'nın havuz doğumları ve plasentalar hakkında aylarca konuşmasını dinlemek onu her şeye hazır hale getirmişti ya da belki de kendi en kötü senaryoları hayal etme alışkanlığı bunu yapmıştı. Durum ne olursa olsun, Gravy'nin bebeklerini mahvetmediği için memnundu.

Telefonu kapatıp mesajı Will'e iletti. Başını salladı, eldivenlerini çıkardı ve ona uzandı. "Yani..." dedi. Ellerinden biri hâlâ çıkarmadığı mantosunun altına kayd ve bu kadar zevk almaması gereken bir sahiplenmeyle kalçasına yerleşti. Diğer eli saçlarına gitti ve kulağının arkasındaki bir bukleyi nazikçe çekti. "Bir şey söylemeyecek miyiz?"

Ve Abbie kendisi hakkında bilmediği bir şey daha öğrendi: Söylenmek yerine soran bir adamla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Çok hoşuna gitti.

Ailesine söyleyecekler miydi, Will'in kastettiği buydu. Yine de sadece netlik istiyordu, çünkü öyle değildi. *gereklipaylaşmak*. Will'in şu anda elinde olandan başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu: Abbie, ona tüm bakışlarıyla bakıyordu.

Kara gözlerinin iletebileceği gizli şefkat, onu o kadar gürültülü bir şekilde sessizce sevmek ki, kemiklerinde yankılandı.

Dokuzuncu bulutun üzerindeydi ve hayatının geri kalanında orada kalmayı umuyordu. Yani, evet, hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ancak yıllarca bu içi boş, aç özlemle ve birkaç gün kendini tutarak her şeyi mahvettikten sonra, bu mucizeyi elinde tutmak için en iyi şansının doğrudan iletişim olduğuna karar vermişti.

Ve bunu elinde tutacaktı. onun. Nazikçe, evet, ihtiyaç duyduğu kadar nazikçe, ama o asla bırakmıyordu.

Dudaklarını içe doğru kıvrırdı, bir kez daha duygularından ve birbirlerinden başka insanlarla konuşma ihtimali karşısında tapılası derecede garip görünüyordu. Ama etkilenmişti, çünkü ağzından kaçırmak yerine *Tanrım hayır*, hissettiği tüm dehşetle Abbie derin bir nefes aldı ve gülümsemeyi başardı. "Yanılıyor olabilirim ama sanırım büyükannem bizi bir nevi sevk ediyor. Bu son iki günde bizi gerçekten birbirimize itti."

Kahretsin. Bu... bu doğruduydu, değil mi? Will sırttı. Zevkli bir kadın olduğunu her zaman biliyordum.

"Ve Jase temelde evlenmemiz gerektiğini düşünüyor."

Will daha geniş sırttı. "Bir nedenden dolayı en iyi arkadaşım."

Abbie'nin bu konudaki endişesini görebiliyordu - Abbie muhtemelen onun bu kadar coşkulu ya da bu kadar ciddi bir şekilde yanıt vermesini beklemiyordu. Saçlarını bıraktı ve yüzünü okşadı, parmak uçları kadının alnının, şakağının ve çene çizgisinin üzerinde gezindi. Dokunduğu her yerde, üzerindeki gerginlik hafifliyor gibiydi. "Sadece soruyorum, Abbie," dedi yumuşak bir sesle. "Ne yapmak istediğini soruyorum çünkü cevabını önemsiyorum. Ne istediğin umurumda." Son zamanlarda, ona böyle şeyler söylemesi gerektiğini düşünmüştü - kendisine çok açık görünen şeyleri yüksek sesle söylemesi gerekiyordu. Çünkü Abigail için bariz değildi ve ona kalbini göstermediyse, Abigail bunu nasıl öğrenecekti? Artık onu karanlıkta, umutları ve korkularından başka bir şey olmadan tökezlemesi için bırakmıyordu.

Asla.

Utangaç bir gülümseme verdi ve adamın kalbi bu manzara karşısında sıkıştı. "Tamam aşkım.

Pekala... Bence memnun olacaklar ama aynı zamanda... birbirimize olan hislerimizden bahsetmenin çok fazla olduğunu düşünüyorum ve bunun nasıl görüneceğini tam olarak bilmiyoruz ya da en azından ben bilmiyorum ve-"

"Bir yıl," dedi yumuşak

bir sesle. Göz kırptı.

"Hm?"

"İşte sana çıkma teklif etmeden önce bu kadar bekleyecektim," diye hatırlattı ona. Ben duygularımı dile getirmeden önce, istediğin gibi seninle birlikte olduğum bir yıl. Duygular kısmında başarısız olmuş olabilirim ama istersen yine de bir yıl bekleyebiliriz."

Dudakları nefessiz bir an için aralandı ve hafifçe ona doğru eğildi. Kar fırtınasının soğuşunu uzaklaştıran, onun olgunlaşmaya başlayan güveninin sıcaklığını hissetmesi için yeterliydi. Kendini oldukça adamışsın, dedi kuru bir sesle ama ona o kadar derin bir şefkatle baktı ki neredeyse bayılacaktı. Gerçekten, biraz sersemlemiş hissediyordu. lanetgözlerbu kadın üzerinde

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Özel. Ben buyum."

"Ve mükemmel," diye ekledi sessizce, sevgiyle. "İnanılmaz derecede mükemmelsin."

"Bana halletmen gereken şeyler olduğunu söyledin," dedi, tüm zamanların en çılgınca sırtışına karşı koyarak, çünkü bunun sınırlar ya da her ne haltsa hakkında ciddi bir yetişkin konuşması olması gerekiyordu.

"Öyleyse yapman gerekeni yap Abs ve bu arada ben hâlâ burada olacağım ve biz yine biz olacağız.

Tamam aşkım?" *Benim yanımda güvendesin. Benim için çabalıyorsun. Ve asla sikişmeyeceksin*

pişman ol

Sanki başka bir şey göremiyormuş gibi ona baktı. "Tamam, Will," dedi. Sonra onu o kadar sert öptü ki kendini zayıf hissetti.

sonSÖZ

@AbbieGrl: Bunu gördünüz mü?

@DoURe1dMe: Uh ... bu benim mi olmam gerekiyor?

@AbbieGrl: Kaptan X, Kaptan Marvel tarafından sabitleniyor

@DoURe1dMe: İLGİNÇ... tayt giymek hakkında ne düşünüyorsun?

BİR YIL SONRA

Abbie yatak odası kapısının kapanma sesiyle uyandı. Yanındaki alan sıcak ama boştu. Will az önce gitmişti. Tek gözünü açarak telefonunu aradı ve bu sırada komodinin üzerindeki anksiyete ilaçlarını yere düşürdü. Ekranına göre saat 7:38'di ve Chitra'dan bir mesaj gelmişti.

Mutlu Noeller teyze!

Ekte, küçük bir Noel Baba gibi giyinmiş bebek Jaya'nın bir resmi vardı. Abbie gülümsedi ve cevap veremedi tekrar uykuya daldı.

Tekrar uyandığında, ikinci seferinde daha yavaş, daha tatlı ve daha kolaydı. Kış güneşi yüzünü yıkamak için perdelerin arasından sızıyordu. Will tekrar yatağa girerken altındaki şilte hareket etti.

Abbie-kız, diye mırıldandı. "Üşüyorum."

Çok kötü bir yalancı. Will, her gün -evet, Noel Günü bile- ısrarla koştuğu koşusundan yeni dönmüş olmalı ki, zindeliğini belirli bir seviyede tutmak zorunda olan bir spor salonu sahibi olduğu için değil, onun asla anlayamayacağı nedenlerle, gerçekten keyif aldığı için. Yani belki de vardı

bir dakikadır soğuktu, dışarıda ayazda. Ama birkaç mil ve sıcak bir duştan sonra tekrar ısınması gerekir.

Yine de, iri eli onun yan tarafını düzelttiğinde titredi.

"Uyanık olduğumu biliyorum." Sesindeki sırtışı duyabiliyordu. Teninin üzerinde hissedebiliyordu, boynunun arkasını öperken bedeni onun etrafında kıvrılıyordu.

"Evet," diye itiraf etti, "uyandım." Sonra döndü çünkü boyun öpücükleri harikaydı ama ağızdan ağza daha iyiydi.

Her zamanki gibi çok güzeldi. Altın sarısı ve ışıltılı ve ona öyle yoğun bir sevgiyle bakıyor ki, bunu neredeyse hissedebiliyordu - onu saran battaniyeler kadar kesin bir şekilde ısıtıyor, onu bu yatak sabahın erken soğuşunu uzak tutuyormuş gibi sımsıkı tutuyordu. Bu adama sarılı olmak onun en sevdiği yerdı. Ve bu günlerde, titrek anlarında bile onun da aynı şeyi hissettiğinden emindi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve parmaklarını onun sevgili vücudunun düzlemleri üzerinde aşağı, aşağı, aşağı kaydırdı.

Will, dudakları onunkilerin üzerinde kayarken homurdandı. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Ağızına doğru gülümsedi ve parmaklarını onun sıcak, sert uzunluğuna doladı. "Mutlu Noeller?"

"Mutlu Noeller," diye kabul etti. Sonra onun ağrıyan cinsel organını büyük bir avucuyla kavradı ve onu ıslak bulunca derin bir nefes aldı.

Dün geceden kalma hala çıplaktı. Duştan çıplak çıktı. Onu sırt üstü yatırdı ve çaresiz elleriyle kalçalarını avuçladı. Bedeni kalçalarının arasına yerleşti ve tam da bu -sadece ağırlık, sıcaklık ve belki de onu yeniden istediğini bilmek- Abbie'yi kibrit kıvılcımı gibi aydınlattı.

Bacaklarını ona doladı ve mırıldandı. Yaklaşık altı ay önce ilk kez seks yaptıklarında sessizdi. Dudağını ısırды. onu ısırды*di*l. Ona bunu durdurmasını söylememişti; Az önce ona kasıtlı bir şefkatle, yakıcı bir niyetle ve utanmaz bir hayranlıkla dokunmuş ve ona göstermişti.

hissettiği her şeyi ve sonunda - en sonunda - bir gün kendini onun altında inlerken bulmuştu ve oraya nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şey, bir fikri olduğunu düşündü. Abbie geçtiğimiz yıl kendisi için çok çalışmıştı ve Will tam olarak söz verdiği şeyi yapmıştı. Elini tutmuştu.

Şimdionuneli yavaşça ve yumuşak bir şekilde vücudundan yukarı kaydı. Kalın beline tapıyor, göğsünün ağırlığına masaj yapıyor, boğazını boydan boya okşuyordu. Zevk alıyor, dalga geçiyor, zamanını alıyor. Başparmağını ağzına sokmak için öpüşmelerini durdurdu, sonra onun sert ve ıslak emmesini fırtınalı gözlerle izledi. İşi bittiğinde, vücutlarının arasına uzandı ve başparmağını kalçalarının arasına bastırdı, şişmiş klitorisine hafif daireler çizerek masaj yaptı.

İsteddiği için değil, en azından biraz sessiz olmaları gerektiği için inledi. Burnunu onun yanağına, çenesine, boğazına sürttü ve devam etti. Gitmeye devam etti. Tam daha fazlasını isteyeceğini düşündüğü anda, kabaca, "İster misin?" diye mırıldandı.

"Evet."

Sanki tek başına kelime onu tahrik ediyormuş gibi dudağını ısırды ve sonra penisinin geniş kafasının onu açmaya zorladığını hissetti. Yavaş, kaygan bir süzülüş, başparmağı hâlâ onu düzenli bir şekilde çalıştırıyordu. İçindeki her şey sıkıştı. Devam etti, onu rahatlattı, daha yükseğe sürükledi. Üzerinde sallanıyor, ona dokunuyor, boğuk fısıltılarla, "Çok iyi, Abbie, çok iyi," diyor. Onu tüm hayatı boyunca arzulamış gibi yutuyordu.

Geldiğinde onu öptü.

Ve sonra tekrar yaptığında, Will'in adını hırlayarak sesini yuttu. Titredi, küfretti ve sonra neredeyse yere yığıldı, boğuk memnuniyet sesleri tenine sıcacık yayıldı. Kapının çarpmasıyla ikisi de irkilmeden önce birkaç dakika nefes nefese, yapış yapış bir halde birbirine dolanmış halde kaldılar.

"Ah!" Noah'ın sesi ormanın içinden geldi. "Noel! Durmak

sevişmek ve aşağı inmek.”

Gölerek patlayacak. Bir zamanlar Abbie ona katılamayacak kadar utanırdı ama o ve Will resmiyete gireli birkaç ay olmuştu ve ailesi durumu bundan çok daha önce çözmüştü. Bu noktada, alay neredeyse sıradandı. Abbie koridorun sonundan bir patlama daha duyduğunda hâlâ kıkırdıyordu. Noah, "Jason, Harlan," diye bağırıyordu, "tembel kıkırlarınızı kaldırın!"

Jase, "Boğul," diye karşılık verdi.

Başka bir patlama, bu daha uzakta. "Anne-"

"Noah Farrell, kafanda beyin varsa, ağzına dikkat etsen iyi olur."

Bir ara. Sonra Noah biraz daha alçak sesle, "Aşağıda görüşürüz anne, seni seviyorum, hoşçakal" dedi.

Bu da Will'i yeniden ateşledi.

Yastığa yaslanmak için yuvarlandı, poposu çıplaktı ve kontrolsüz bir şekilde gülüyordu. Onu görünce Abbie'nin kendi kıkırdamaları soldu, yerini minik bir gülümsemeye ve sessiz bir sevgi dalgası aldı, sanki kalbindeki her şey kıyıları aşmış ve tüm vücudunu doldurmuştu. Aklının bir köşesinde eski korkularının hayaletleri geziniyordu ama onlar sadece oydu: hayaletler. Korkunç ama şeffaf. Ona gerçekten dokunamamak. Gerçek şu ki, ona hayrandı ve onunla parladı, onunla köpürdü - onu içinde tutamadı ve bunu nasıl başardığını bilmiyordu.

İnsanlar mecbur kaldıklarını hissettiklerinde her türlü şeyle başa çıktılar. Bir dolaba kilitlenmiş bir çiçek gibi, eğilip bükülmeleri ve neredeyse kırılmaları gerekse bile çaresizce, içgüdüsel olarak ışığa doğru büyürlerdi. Dolaptan çıktığınızda bile, yeniden güçlenmek için biraz desteğe ihtiyacınız vardı.

Abbie her zaman buna sahip olmuştu ve son zamanlarda bundan zevk almaya cüret etmişti.

"Ne?" Will, onun bakışlarını fark etmişti, kahkahası şaşkın bir gülümsemeye dönüştü ve kara gözleri her zamanki gibi onu şeffaflaştırdı. Çok güzel.

"Seni seviyorum," dedi ona kısaca.

Mutluluğu ortadaydı. Sonsuz. Akkor. Ama tek söylediği, "Bu bir sabah iki kez, Abbie-kız. Noel ruhunu hissediyor musun?"

Gölümsemesinin kenarını, çenesinin üstündeki enseyi, o güzel gözlerinin arasındaki boşluğu öpmek için eğildi. "Bunun gibi bir şey."

More by Talia Hibbert

KAHVERENGİ KARDEŞLER

Bir Hayat Alın, Chloe
Brown Bir İpucu Alın,
Dani Brown Yaşınıza
Göre Hareket Edin, Eve
Brown

kuzgun ağacı

Eşyaları Zarar
Görmüş Gibi Bir
Kız O Tür
Adamlara
Dokunulmaz

SADECE ONUN İÇİN

Patron İçin Kötü
Ex-Con Sweet
Tarafından Yunan
Work for It Üzerine
Çözüldü

BAĞIMSIZLAR

Prences Tuzağı
Tempation Merry
Inkmas'ı Korumak

www.taliahibbert.com